

John Bunyan

DE WELAANGENAME OFFERANDE

OF

DE HEERLIJKHEID VAN EEN GEBROKEN HART, AANTONENDE DE NATUUR, DE TEKENEN, EN DE UITWERKINGEN VAN EEN VERSLAGEN GEEST

'De offeranden Gods zijn een gebroken geest, een gebroken en verslagen hart zult gij, o god, niet verachten. Psalm 51:19.

Deze Psalm is Davids boetsalm. Hij kan geschikt zo genoemd worden, omdat het een psalm is, waardoor het ongeveinsde berouw openbaar wordt, hetwelk hij had over zijn gruwelijke zonde, bestaande in het verkrachten van Bathseba en het doden van haar man Uria, waarvan gij in het brede een verhaal hebt in het 11e en 12e hoofdstuk van het tweede boek van Samuel. Vele werkingen des harten, zoals deze psalm toont, had deze arme man, zodra de overtuiging op zijn geest viel. Nu eens roept hij om genade, dan belijdt hij zijn afschuwelijke overtredingen, dan weer klaagt hij over de verdorvenheid van zijn natuur, soms roept hij uit om gewassen en geheiligd te worden, en dan weer is hij bevreesd, dat God hem van Zijn aangezicht zal verwerpen, en Zijn Heilige Geest geheel van hem zal nemen. En zo gaat hij voort, totdat hij komt aan de tekst, en daar brengt hij zijn gemoed tot rust, in zich dat hart en die geest bevindende, waarvan God geen afkeer had. ‘De offeranden Gods,’ zegt hij, ‘zijn een gebroken geest,’ even alsof hij zei: Ik dank God, dat ik dat heb. ‘Een gebroken en verslagen hart,’ zegt hij, ‘zult Gij, o God! niet verachten,’ even alsof hij zei: Ik dank God, dat ik dat heb.

1. DE TEKST GEOPEND IN DE VELE WERKINGEN DES HARTEN.

De woorden bestaan uit twee delen.

- ☛ Ten eerste. Een verzekering.
- ☛ Ten tweede. Een betoog van die verzekering.

De verzekering is deze: ‘De offeranden Gods zijn een gebroken geest.’ Het betoog is dit: ‘Omdat God een gebroken en verslagen hart niet zal verachten.’

In de verzekering hebben wij twee dingen, die zich aan onze beschouwing aanbieden:

Ten eerste. Dat een te gebroken geest bij God een offerande is.

Ten tweede. Dat het bij God als datgene is, hetwelk beantwoordt aan of gaat boven alle offeranden. ‘De offeranden Gods zijn een gebroken geest.’

Het betoog hiervan is eenvoudig: want dat hart, God zal het niet verachten. ‘Een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God! niet verachten.’ Waaruit ik dit besluit trek: Dat een geest recht gebroken een hart waarlijk verslagen bij God een heerlijke zaak is. Dat is, een zaak, die boven alle uitwendige plichten gaat, welke die ook mogen zijn, want dat wordt bedoeld met de woorden: de offeranden, omdat het beantwoordt aan alle offeranden, welke wij God kunnen aanbieden, ja het dient in de plaats van alle: al onze offeranden zonder deze zijn niets, deze alleen is alles.

Er zijn vier dingen, die zeer aangenaam zijn bij God.

Het eerste is: De offerande van het lichaam van Christus voor onze zonden. Hiervan leest gij bij Hebreeën 10, want daar vindt gij er de voorkeur aan gegeven boven alle

brandoffers en slachtoffers, het is dit, dat heiligmaking teweeg brengt, en zo het volk aangenaam maakt in het oog van God.

Ten tweede. Ongeveinsde liefde tot God wordt beter gerekend dan alle offeranden of uiterlijke delen der eredienst. 'En Hem (de Heere uw God) lief te hebben uit geheel het hart, en uit geheel het verstand, en uit geheel de ziel, en uit geheel de kracht, en de naaste lief te hebben als zichzelf, is meer dan al de brandoffers en de slachtoffers.' Markus 12:33.

Ten derde. Heilig, en ootmoedig, en in gehoorzaamheid te wandelen, tot en voor God, is het derde. Heeft de Heere even veel behagen in brandoffers en slachtoffers als in het gehoorzamen van de stem des Heeren?' 'Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffer, opmerken dan het vette der rammen.' Micha 6:6-8, 1 Samuel 15:22.

Ten vierde. 'De offeranden Gods zijn een gebroken geest, een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God! niet verachten.' Maar merk terloops op, dat dit gebroken, dit gebroken en verslagen hart, alleen bij God zo heerlijk is: 'zult Gij, o God!' zegt hij, 'niet verachten.' Waar in opgesloten ligt, dat de wereld niet die achting of die eerbied heeft voor zulk een hart, of voor een, die van een gebroken en verslagen geest. Neen, neen het is er met een man, een vrouw, die gezegend is met een gebroken hart, zover vandaan, dat hij of zij daardoor achting zou verwerven bij de wereld, dat zij maar lastposten zijn, overal waar zij zijn of gaan. Zulke lieden dragen hindernis en verontrusting met zich rond: zij zijn in vleselijke huisgezinnen wat David was voor de koning van Gath, lieden die het huis overlast aandoen. 1 Samuel 21. Hun zuchten, hun tranen, hun kermen bij nacht en bij dag, hun roepen en bidden, hun afzonderlijke gedragingen, brengen het gehele vleselijke huisgezin van streek. Daarom, dat ze afgegrauwd worden door sommigen, veracht door anderen, ja, en dat hun gezelschap door anderen wordt verlaten en gevloeden. Maar let op de tekst: 'Een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God! niet verachten, ' maar veeleer aannemen, want niet verachten is bij God achting er voor hebben en er een hoge prijs op stellen.

2. DE LEER, DE VERZEKERING, HET BETOOG EN HET BESLUIT, DAT EEN GEBROKEN EN WAARLIJK VERSLAGEN HART EEN UITNEMEND HART IS.

Maar wij zullen door onderscheidene bijzonderheden betogen dat een gebroken geest, een geest recht gebroken, een hart waarlijk verslagen bij God een uitnemend ding is.

Ten eerste. Dit is duidelijk uit de vergelijking: 'Want Gij hebt geen lust tot offerande, anders zou ik ze geven, in brandoffers hebt gij geen behagen. De offeranden Gods zijn een gebroken geest, enz. Let er op, Hij verwerpt offeranden, brandoffers en slachtoffers, dat is, alle Levitische ceremoniën onder de wet, en alle uitwendige verrichtingen onder het evangelie, maar neemt een gebroken hart aan. Het is hierdoor dus openbaar, ook al ware er niets anders te zeggen, waaruit blijkt, dat een hart recht gebroken, een hart waarlijk verslagen bij God een uitnemend ding is, want, zo als gij ziet, zulk een hart wordt gesteld voor alle offerande, en echter waren dit de ordinanties van God en dingen die Hij beval, maar zie, een gebroken geest is boven die alle, een verslagen hart gaat ze te boven, ja gaat ze te boven ook wanneer ze allen tezamen genomen worden. Gij wilt het een niet, Gij zult het andere niet verachten. O broeders, een gebroken en verslagen hart is een uitnemend ding. Heb ik gezegd, dat een gebroken hart, een gebroken en verslagen hart, geschat wordt boven alle offeranden, ik voeg er bij,

Ten tweede. Het is van hogere schatting bij God dan de hemel of de aarde, en dat is meer dan gesteld te worden voor uitwendige plichten. 'Alzo zegt de HEERE: De hemel is Mijn troon, en de aarde is de voetbank Mijner voeten, waar zou dat huis zijn, dat gij Mij zoudt bouwen? En waar is de plaats Mijner rust? Want Mijn hand heeft al deze dingen gemaakt, en al deze dingen zijn geweest, spreekt de HEERE, maar op deze zal ik zien, op de arme en verslagene van geest, en die voor Mijn woord beeft.' Jesaja 66:1-2. Let er op, God zegt, dat Hij al deze dingen gemaakt heeft, maar Hij zegt niet, dat Hij op dezelve zal zien, dat is, er een welgevallen en vermaak in scheppen, neen, er ontbreekt datgene in alles wat Hij heeft gemaakt, wat zijn hart zou verrukken en verheugen. Maar laat nu een zondaar met een gebroken hart voor Hem komen, ja, Hij doorzoekt de hele wereld om een zodanige te vinden, en hem gevonden hebbende, zegt Hij: 'Op deze zal Ik zien.' Wederom zeg ik, dat zulk een mens bij Hem van meer waarde is dan de hemel of de aarde: 'Dezelve, ' zegt Hij, 'zullen verouderen, ' zij zullen vergaan, ' en verdwijnen, maar deze mens, hij blijft: hij, zoals ons op een andere plaats onder een ander merkteken wordt voorgesteld, 'blijft in der eeuwigheid.' Hebreëen 1:10-12, 1 Johannes 2:17.

'Op deze zal Ik zien, ' met deze zal ik verheugd zijn, want deze betekenis heeft het zien op iemand soms. 'Gij hebt mij het hart genomen, mijn zuster, o bruid!' zegt Christus tot Zijn nederigen van hart, 'gij hebt mij het hart genomen, met een van uw ogen.' Hooglied 4:9. Aangezien het als een geleibuis is om de waterbeken uit uw gebroken hart te laten. Ik ben genomen, zegt Hij, 'met een keten van uw hals.' Hooglied 4:9. Hier ziet gij, dat Hij ziet en verrukt is, Hij ziet en is genomen, gelijk op een andere plaats gezegd wordt: 'De koning is als gebonden op de galerijen, ' dat is, is genomen door Zijn liefste, met de duiven ogen van Zijn liefste, met de verslagen geest van zijn volk. Hooglied 7:5,

1:15. Maar dit wordt niet van Hem vermeld met betrekking tot de hemel of de aarde: die stelt Hij in een geheel ander licht, die 'worden' door Hem 'ten vure bewaard tegen de dag des oordeels, en der verderving der goddeloze mensen', 2 Petrus 3:7, maar de gebrokenen van hart zijn Zijn beminden, Zijn juwelen.

Zodat, wat ik hieromtrent heb gezegd, moet doorgaan voor de waarheid Gods, te weten: Dat een zondaar met een gebroken hart, een zondaar met een verslagen geest, van meerdere schatting is bij God dan de hemel of de aarde. Hij zegt, dat Hij deze heeft gemaakt, maar Hij zegt niet, dat Hij op dezelve zal zien. Hij zegt, dat ze Zijn troon en de voetbank Zijner voeten zijn, maar Hij zegt niet, dat zij Hem het hart hebben genomen of vervoerd. Neen, het zijn die, welke van een verslagen geest zijn, welke dat doen. Maar er ligt nog meer in de woorden. 'Op deze zal Ik zien, ' dat is, voor deze zal Ik zorgen, om deze zal Ik Mij legeren, Ik zal deze onder Mijn bescherming nemen, want dat betekent het zien op iemand soms, en ik neem de betekenis in deze plaats als zodanig. Spreuken 27:23, Jeremia 39:12, 40:4. 'De HEERE ondersteunt allen, die vallen, en Hij richt op alle gebogenen.' Psalm 145:14. En de gebrokenen van hart behoren hiertoe, waarom Hij zorgt voor, Zich legerd om, en Zijn ogen ten goede gesteld heeft op de zodanige. Dit is dus een tweede betoog om te bewijzen dat de mens, wiens geest recht gebroken, wiens hart waarlijk verslagen is, van hoge schatting is bij God.

Ten derde. Verder nog, God verkiest niet slechts zodanig iemand, zoals gezegd is, vóór de hemel en de aarde, maar het is Zijn lust, het is Zijn begeerte die mens tot een vertrouweling tot een metgezel te hebben: Hij moet wonen, Hij moet samenwonen bij hem, die van een gebroken hart is, bij diegenen, die van een verslagen geest zijn. 'Want alzo zegt de Hoge en Verhevene, die in de eeuwigheid woont, en wiens naam heilig is: Ik woon in de hoogte en in het heilige, en bij die, die van een verbrijzelde en nederige geest is, ' enz. Jesaja 57:15.

Aanschouw hier beide de majesteit en de neerbuiging van de Hoge en Verhevene, Zijn majesteit, in dat Hij hoog is en de bewoner der eeuwigheid: 'Ik ben de Hoge en Verhevene, ' zegt Hij, 'Ik woon in de eeuwigheid. 'Voorwaar, deze overweging is genoeg om de gebrokene van hart in een muizengat te doen kruipen om zich voor zulk een majesteit te verbergen! Maar aanschouw Zijn hart, Zijn neerbuigende geest: ook wil Ik wonen bij hem, die een gebroken hart heeft, bij hem, die van een verbrijzelde of verslagen geest is, dit is de mens, met wie Ik wil samenwonen, dat is, hem, zegt God, wil Ik verkiezen tot Mijn metgezel. Want begeerte te hebben om bij iemand te wonen veronderstelt al deze dingen, en waarlijk, van al de mensen in de wereld hebben geen kennis van God, verstaan geen wat gemeenschap met Hem en wat Zijn onderwijzingen betekenen dan diegenen, die van een gebroken en verslagen hart zijn. 'De HEERE is nabij de gebrokenen van hart.' Psalm 34:19.

Dit zijn zij, die bedoeld worden in de 14de psalm, waar gezegd wordt: 'De HEERE heeft uit de hemel neergezien om te zien, of iemand verstandig ware, die God zocht, ' opdat Hij iemand in de wereld mocht vinden, met wie hij mocht omgaan, want inderdaad, er is niemand anders, die verstandig is, of die zich kan uitstrekken om naar Hem te

luisteren. God is om zo te zeggen genoodzaakt om de harten der mensen te breken, voor Hij hen gewillig kan maken om tot Hem te roepen, of voor dat zij gewillig zijn om toe te laten, dat Hij Zich met hen inlaat, de overigen sluiten hun ogen, stoppen hun oren, wenden hun harten af, en zeggen tot God: Wijk van mij. Job 21:14. Maar nu komt het de gebrokene van hart goed te pas, hij heeft tijd, ja tijd, en gewilligheid, en verstand, en alles, en is daarom een geschikt mens om met God te doen te hebben. Ook is er in het huis, in het hart, in de geest van deze mens plaats voor God om er te wonen, om er te wandelen, om er een koninkrijk op te richten.

Hier is dus overeenstemming. ‘Zullen twee tezamen wandelen, ‘ zegt God, ‘tenzij dat zij bijeengekomen zijn?’ Amos 3:3. De gebrokene van hart begeert Gods gezelschap: wanneer zult Gij tot mij komen? zegt hij. De gebrokene van hart verheugt zich wanneer God tot hem spreekt. Hier is een overeenstemming. ‘Doe mij vreugde en blijdschap horen, ‘ zegt hij, ‘dat de beenderen zich verheugen, die Gij verbrijzeld hebt.’ Psalm 51:8. Maar hier ligt de heerlijkheid, dat de Hoge en Verhevene, de God die in de eeuwigheid woont, en dat was een hoge en heilige plaats voor Hem om te wonen, zou verkiezen te wonen bij, en een metgezel te zijn van de gebrokene van hart, en van hen, die van een verslagen geest zijn. Ja, en hier is ook een grote troost voor dezulken.

Ten vierde. God verkiest niet alleen zulk een hart voor alle offeranden, Hij schat niet slechts zulk een mens boven de hemel en de aarde, Hij begeert daarenboven niet alleen om met hem in nauwe verbinding te staan, maar Hij bewaart ook voor hem Zijn voornaamste vertroosting, Zijn hart-verlevendige en ziel-verkwikkende versterkingen. ‘Ik woon, ‘ zegt hij, bij dezulken om hen te verlevendigen, en hen te ondersteunen en te vertroosten, ‘opdat Ik levend make de geest der nederigen, en opdat Ik levend make het hart der verbrijzelden.’ Jesaja 57:15. De gebrokene van hart is onderhevig aan bezwijmingen, hij heeft zijn flauwten en toevallen, hij valt dikwijls weg van angst en vrees, hij moet op de been gehouden worden met flessen, en vertroost met appels, of anders is er voor hem: geen raad: hij kwijnt, hij kwijnt weg in zijn ongerechtigheid, ook kan niets hem het leven doen behouden en hem gezond maken dan de vertroosting en de hartversterkingen van de almachtige God. Exodus 33:10-11. Waarom God bij zodanig een wil wonen, om het hart te verlevendigen, om de geest te verlevendigen. ‘Opdat Ik levend make de geest der nederigen, en opdat Ik levend: make het hart der verbrijzelden.’

God heeft hartversterkingen, maar zij zijn om hen te vertroosten, die neergeworpen zijn, 2 Corinthiërs 7:6, en dezulken zijn de gebrokenen van hart, wat aangaat hen, die gezond zijn, zij hebben de geneesheer niet van node. Markus 2:17. Het zijn de gebrokenen van geest, die behoefte hebben aan hartversterkingen, geneesheren zijn mensen, die niet in de rekening zijn dan bij hen, die hun ziekte gevoelen, en dit is een reden, waarom er zo weinig om God gegeven wordt in de wereld, namelijk omdat men niet ziek geworden is door de wondende slagen van God. Maar wanneer een mens gewond is, wanneer zijn beenderen hem gebroken zijn, of wanneer hij op het ziekbed uitgestrekt en aan de rand des grafes gelegd is, wie staat dan zo hoog bij hem aangeschreven als een bekwaam geneesheer? Wat wordt zo zeer begeerd als de hartversterkingen, de vertroosting, en de

geneesmiddelen van een geneesheer, die bedreven is in deze zaken? En zo is het met de gebrokene van hart: hij is behoeftig, en God heeft voor hem een ruime mate van de vertroosting en hartversterkingen des hemels toebereid, om zijn zinkende ziel te ondersteunen en te verlichten.

Zodat een zodanige onder al de beloften ligt, die vertroosting in zich bevatten, en hulp aanbieden aan mensen, die ziek en wanhopig zijn onder het gevoel van zonde en van de hevige toorn Gods, en zij, zegt God, zullen daarmee verkwikt en verlevendigd worden. Ja, ze zijn voor hen bestemd, Hij heeft daarvoor hun hart gebroken, Hij heeft daarom hun geest gewond, dat Hij hen geschikt mocht maken om zijn levendmakende hartversterkingen te smaken, dat Hij hun zijn levendmakende vertroosting mocht toedienen. Want inderdaad, zodra Hij hen heeft gebroken is Zijn ingewand bewogen, Zijn medelijden begint te werken, en kan niet dulden, dat Zijn slaande hand over hen opgeheven blijft. Efraïm was een van deze, maar aanschouw het hart van God, hoe het naar hem toe werkt, zodra Hij hem had geslagen. 'Is niet Efraïm, ' zegt Hij 'Mij een dierbare zoon?' dat is, hij is het, 'is hij Mij niet een troetelkind? dat is, hij is het, 'want sinds Ik tegen hem gesproken heb, denk Ik nog ernstig aan hem, daarom rommelt Mijn ingewand over hem, Ik zal Mij zijner zeker ontfermen, spreekt de HEERE.' Jeremia 31:18-20. Dit is dus een nieuw betoog.

Ten vijfde. Gelijk God zulk een hart verkiest, en de man, die het bezit, schat boven de hemel en de aarde, gelijk hij nauwe omgang begeert met een zodanige, en Zijn hartversterkingen voor hem bereidt, zo gaf Hij Zijn Zoon Jezus, toen Hij Hem tot een Zaligmaker in de wereld zond, in het bijzonder met de opdracht om voor dezulken zorg te dragen, ja, dat was een van de hoofdredenen, waarom Hij Hem van de hemel neer zond, gezalfd voor Zijn werk op aarde. 'De Geest des Heeren is op Mij, ' zegt Hij, 'daarom heeft Hij Mij gezalfd, Hij heeft Mij gezonden om de armen het evangelie te verkondigen, om te genezen, die gebroken zijn van hart, ' enz. Lukas 4:18, Jesaja 61:1. Nu, dat dit bedoeld wordt van Christus, is door Zijn eigen lippen bevestigd, want in de dagen van Zijn vlees nam Hij, toen Hij in de synagoge te Nazareth was, dit boek in Zijn handen, en las Hij deze plaats aan het volk voor, en toen zei Hij tot hen: Heden is deze Schrift in uw oren vervuld. Lukas 4:16-18 .

Zie slechts, dit zijn de zielen, omtrent wier welzijn plannen zijn beraamd in de hemelen. God beraadslaagde over hun zaligheid, over hun bevrijding, over hun welstand, voor Zijn Zoon vandaar neder kwam. Bewijst dit dan niet, dat een gebrokene van hart, dat een verslagene van geest van grote achting is bij God? Ik heb mij dikwijls over David verwonderd, dat hij aan Joab en de krijgslieden opdracht gaf om zorg te dragen, dat zij zachtjes handelden met die jonge opstandeling Absalom, zijn zoon. 2 Samuel 18:5. Maar dat God, de hoge God, de God tegen wie wij hebben gezondigd, zodra Hij had geslagen, aan Zijn Zoon een bevel, een last, een opdracht gaf om voor de gebrokenen van hart te zorgen, om hen te verbinden en te genezen dat is iets, dat nooit genoeg door mensen of engelen kan bewonderd worden.

En daar dit Zijn opdracht was, handelde Hij dienovereenkomstig, gelijk klaarblijkelijk voorgesteld wordt door de gelijkenis van de man, die onder de moordenaars viel. Hij ging tot hem, goot wijn en olie in zijn wonden, hij verbond hem, nam hem op, zette hem op zijn eigen beest, bracht hem naar een herberg, gaf de waard opdracht goed op hem toe te zien, met geld in de hand en een belofte van hem bij zijn terugkomst te zullen belonen voor wat hij verder, gedurende de tijd, dat hij onder zijn verzorging was, aan hem te koste zou leggen. Lukas 10:30-35. Aanschouw dus de zorg van God, welke Hij heeft voor de gebrokenen van hart: Hij heeft Christus, zijn Zoon, opdracht gegeven om goed op hen toe te zien, en hun wonden te verbinden en te genezen. Aanschouw eveneens de getrouwheid van Christus, die deze opdracht niet verbergt, maar haar voorleest, zodra Hij Zijn bediening aanvaardt, en evenzo het praktische gedeelte daarvan ter hand neemt. 'Hij geneest de gebrokenen van hart, en Hij verbindt hen in hun smarten.' Psalm 147:3.

En aanschouw wederom in wiens hoede een gebroken hart en een verslagen geest dit arme schepsel gesteld heeft, hij is onder de zorg van God, onder de verzorging en behandeling van Christus. Indien iemand er zeker van was, dat Zijn ongesteldheid hem gesteld had onder de bijzondere zorg van de koning en de koningin, dan kon hij toch nog niet zeker zijn van het leven, hij kon sterven onder hun soevereine handen. Maar zie, hier is iemand in de gunst van God en onder de hand van Christus om, genezen te worden, onder wiens hand nog nooit een gestorven is door gebrek aan bekwaamheid en macht in Hem om hun het leven te redden, zodat deze man moet leven, Christus heeft niet slechts de opdracht om zijn wonden te verbinden, maar om hem te genezen. Hij heeft het van Zichzelf zo verklaard in het voorlezen van Zijn opdracht, zodat hij, wiens hart gebroken en wiens geest verslagen is, niet slechts onder handen genomen, maar genezen moet worden, genezen van zijn smart, van zijn leed, van zijn verdriet, van zijn zonde, en van de vreze des doods en van het helle vuur, waarom Hij er bijvoegt, dat Hij aan diegenen moet geven, 'sieraad voor as, vreugde olie voor treurigheid, het gewaad des lofs voor een benauwde geest, " om alle treurigen te troosten, ' Jesaja 61:2-3. Dit, zeg ik, is vervat in Zijn opdracht: de gebrokenen van hart zijn in Zijn hand gesteld, en Hij heeft zelf gezegd, dat hij hen zal genezen. Hierom zegt Hij van diezelfde mens: 'Ik zie hun wegen, en Ik zal hen genezen, en Ik zal hen geleiden, en hun vertroosting weergeven, namelijk aan hun treurigen, en Ik zal hen genezen.' Jesaja 57:18-19. En dit is een vijfde betoog.

Ten zesde. Gelijk God zulk een hart verkiest, en alzo de mens, die het bezit, hoogschat, gelijk Hij zijn gezelschap begeert, voor hem Zijn hartversterkingen beschikt heeft, en Christus opdracht gegeven heeft om hen te genezen, zo heeft Hij ten besluite beloofd hem te zullen behouden. 'Hij behoudt de verslagenen van geest.' Psalm 34:19.

En dit is het besluit van alles, want iemand te behouden is het einde van alle bijzondere genade. 'Hij behoudt de verslagenen van geest.' Behouden is vergeven, want zonder vergiffenis van zonden kunnen wij niet behouden worden. Behouden is iemand in deze ellendige wereld te behoeden en hen te bevrijden van al die duivels, verzoeking, strikken en verwoestingen, die, werden wij niet bewaard, werden wij niet behoed door

God, ons voor eeuwig naar lichaam en ziel zouden verderven. Behouden is iemand naar lichaam en ziel tot heerlijkheid te brengen, en hem een eeuwige woning te geven in de hemel, opdat hij moge wonen in de tegenwoordigheid van deze goede God, en van de Heere Jezus, en om hun de lofliederen van zijn verlossing aan te heffen tot in alle eeuwigheid. Dit is het, behouden te worden, ook kan niets minder dan dit de zaligheid van de zondaar voleindigen. Nu, dit zal het lot zijn van de gebrokene van hart, en het doel, dat God Zich voorstelt met de verslagene van geest. 'Hij behoudt de verslagenen van geest.' Hij behoudt de zodanige! Dit gaat boven alles!

Maar geloven de gebrokenen van geest dat? Kunnen zij zich verbeelden, dat dit het doel is, waarvoor God hen heeft aangewezen, en dat Hij Zich met hen voorstelden ten dage toen Hij hun harten begon te breken? Neen, neen, zij denken, helaas juist het tegendeel. Zij zijn bevreesd, dat dit slechts het begin van de dood is, en een teken, dat zij nimmer het aangezicht van God met vertroosting zullen zien, noch in deze wereld, noch in de toekomst. Hierom roepen zij uit: 'Verwerp mij niet van Uw aangezicht, ' of, nu ben ik 'afgezonderd onder de doden gelijk de verslagenen, die in het graf liggen, die Gij niet meer gedenkt.' Psalm 51:13, 88:4-6. Want inderdaad, er gaat met het breken van het hart een zichtbare verschijning van de toorn van God vergezeld, en een bezoeking van de hemel van de schuld der zonde aan het geweten. Dit is voor de rede vol ontzetting, want het slaat de ziel aan de grond, want 'een verslagen geest, wie (niemand) zal die opheffen?' Spreuken 18:14. Het schijnt deze mens nu ook toe, dat dit slechts het begin van de hel is, slechts als het ware de eerste schrede nederwaarts naar de kuil, terwijl, inderdaad, dit alles slechts de beginselen zijn van de liefde, en slechts datgene, hetwelk de weg baant voor het leven. De Heere doot voordat Hij levend maakt, Hij wondt voordat Zijn handen helen. Ja, Hij doet het een ten einde het andere te kunnen doen of omdat Hij het andere wil doen, Hij wondt, omdat het zijn voornemen is om te helen, 'want Hij doet smart aan, en Hij verbindt, Hij doorwondt, en Zijn handen helen.' Deuteronomium 32:39, 1 Samuel 2:6, Job 5:18. Zijn oogmerk, zeg ik, is de zaligheid der ziel. Hij kastijdt, Hij breekt het hart van elke zoon, die Hij aanneemt, en wee hem, wie God het hart niet breekt. En aldus heb ik bewezen, wat ik bij het begin beweerde, namelijk, dat een geest recht gebroken, een hart waarlijk verslagen, bij God een uitnemend ding is. 'Een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God! niet verachten.' Want dit, zeg ik, is duidelijk,

- ☞ Ten eerste. Doordat het beter is dan offeranden, dan alle offerande.
- ☞ Ten tweede. De mens, die dat bezit, is van hogere schatting bij God dan de hemel of de aarde.
- ☞ Ten derde. God begeert zulk een mens tot zijn vertrouweling en huisgenoot.
- ☞ Ten vierde. Hij bewaart voor hen zijn hartversterkingen en geestelijke vertroosting.
- ☞ Ten vijfde. Hij heeft Zijn Zoon de opdracht, het bevel gegeven om zorg te dragen, dat de gebrokenen van hart geheeld worden, en Hij is besloten om hen te helen.
- ☞ Ten zesde. En, tot besluit, dat de gebrokenen van hart en zij, die van een verslagen geest zijn, behouden zullen worden, dat is, in het bezit, zullen worden gesteld van de hemelen.

3. WAT EEN GEBROKEN HART, EN WAT EEN VERSLAGEN GEEST IS.

Ik ga u nu tonen wat een gebroken hart en wat een verslagen geest is. Dit moet geschieden, omdat in de ontdekking hiervan beide de troost van hen, die dat bezitten, en de overtuiging van hen, die dat niet bezitten, gelegen is. Nu, opdat ik dit des te beter moge doen, moet ik u deze vier dingen voorstellen en daarover handelen.

- ☛ Ten eerste. Ik moet u tonen, wat voor een hart dat is, hetwelk niet is gebroken, hetwelk niet is verslagen.
- ☛ Ten tweede. Ik moet u tonen hoe of waarmee het hart gebroken en verslagen wordt.
- ☛ Ten derde. U tonen hoe en wat het is, wanneer het gebroken en verslagen is. En,
- ☛ Ten vierde. Ik zal U tenslotte enige tekenen geven van een gebroken en verslagen hart.

Ten eerste. Wat aangaat het eerste, te weten, wat voor een hart dat is, hetwelk geen gebroken, hetwelk geen verslagen hart is.

Ten eerste. Het hart, voor het is gebroken, is hard en verstokt en weerstrevend tegen God en de zaligheid der ziel. Zacheria 7:12, Deuteronomium 2:30, 9:27

Ten tweede. Het is een hart vol van boze bedenkingen en duisternis. Genesis 18:12, Romeinen 1:21.

Ten derde. Het is een hart, bedrieglijk en te bedriegen, voornamelijk omtrent de dingen van een eeuwig belang. Jes. 44:20, Deuteronomium 11:16.

Ten vierde. Het is een hart, dat zich liever onrecht en ijdelheid vergadert dan wat goed is voor de ziel. Psalm 41:6, 94:11.

Ten vijfde. Het is een ongelovig hart, en een, dat zich van God tot de zonde keert. Hebréeën 3:12,

Ten zesde. Het is een hart, dat, onbesneden zijnde, niet toebereid is voor God, noch voor de aanneming van Zijn heilig Woord. 2 Kronieken 12:14, Psalm 78:8, Handelingen 7:51.

Ten zevende. Het is geen enkel maar een dubbel hart: het zal voorwenden dat het God dient, maar ondertussen overhellen naar de duivel en de zonde. Psalm 12:2, Ezechiël 33:31.

Ten achtste. Het is een hart hoog en trots: het wil niet onder toezicht staan, ofschoon het God zelf is, die het toezicht houdt. Psalm 101:5, Spreuken 16:2, Maleachi 3:13.

Ten negende. Het is een hart, dat plaats zal geven aan de Satan, maar dat de Heilige Geest zal weerstaan. Handelingen 5:3, 7:51.

Ten tiende. In een woord: ‘Het is arglistig, meer dan enig ding, ja dodelijk is het, wie zal het kennen?’ Jeremia 17:9.

Dat het hart, voordat het is gebroken, zodanig is, en erger dan ik het heb beschreven, wordt voldoende gezien uit de hele loop der wereld. Waar is de man, wiens hart niet gebroken en wiens geest niet verslagen is, die overeenkomstig het Woord van God eerlijk handelt met zijn eigen ziel? Het is een der merktekenen van een recht geaard hart, dat het zuiver is in Gods wetten, en eerlijk. Psalm 119:18, Lukas 8:15. Nu, een eerlijk hart zal zich zelf niet afschepen, noch afgescheept worden met datgene, hetwelk niet bestaan kan voor gangbare munt bij de koopman, ik bedoel, met datgene, hetwelk niet bestaan kan voor zalig makende genade in de dag des oordeels. Maar helaas! helaas! slechts weinige mensen, hoe eerlijk zij ook zijn tegenover anderen, gedragen zich eerlijk tegenover zichzelf, ofschoon hij de ergste bedrieger is, die zijn eigen ziel bedriegt, zoals Jakobus zegt, omtrent de dingen van zijn eigen ziel. Jakobus 1:22, 26

Ten tweede. Ik kom u nu tonen waarmee en hoe het hart gebroken en de geest verslagen wordt.

Ten eerste. Waarmee het hart gebroken en de geest verslagen wordt. Het instrument, waarmee het hart gebroken en waarmee de geest verslagen wordt, is het Woord. ‘Is Mijn Woord niet also, als een vuur? spreekt de HEERE, en als een hamer, die een steenrots te morzel slaat?’ Jeremia 23:29. De steenrots, in deze tekst, is het hart, hetwelk op een andere plaats wordt vergeleken bij een diamant, welke diamant harder is dan vuursteen. Zacheria 7:11-12, Ezechiël 3:9. Deze steenrots, deze diamant, dit stenen hart wordt gebroken en verslagen door het Woord. Maar dit is alleen het geval, wanneer het Woord als een vuur is, en als een hamer om het te breken en te smelten. En dan, en dan alleen, is het als een vuur en een hamer voor het hart om het te breken, wanneer het gehanteerd wordt door de arm van God. Geen mens kan het hart breken met het Woord, dat is, als God nalaat het te ondersteunen door almachtige kracht van de hemel. Dit deed Bileam heengaan zonder een recht gebroken en waarlijk verslagen hart, ofschoon hij bestraft was door een engel, en de Farizeeën sterven in hun zonden, ofschoon daarover bestraft, en vermaand om zich daarvan af te keren, door de Zaligmaker der wereld. Zodat, ofschoon het Woord het instrument is, waarmee het hart wordt gebroken, dit evenwel niet gebroken wordt met het Woord, tenzij dat Woord bestuurd wordt door de macht en kracht van God.

Dit deed de profeet Jesaja, na langdurige prediking, uitroepen, dat hij om niet en tevergeefs gearbeid had, en dit deed hem roepen tot God: ‘Och dat Gij de hemelen scheurdet, dat Gij nederkwaamt, ‘ opdat de bergen, of rotsachtige heuvelen, of harten, mochten worden gebroken en smelten bij Zijn verschijning. Jesaja 49:4, 64:1-2. Want hij had bij ervaring, dat te deze aanzien geen krachtadig werk kon verricht worden, tenzij de Heere Zijn hand toe stak. Dit wordt ook dikwijls in de Schriften aangeduid, waar gezegd wordt, wanneer de predikers krachtadig predikten tot verbreking van de harten der mensen: ‘en de Heere wrocht mede, en de hand des Heeren was met hen, en dergelijke. Markus 16:20, Handelingen 11:21.

Nu, wanneer de hand des Heeren met het woord is, dan is het machtig, dan is het 'krachtig door God, tot neerwerping der sterkten.' 2 Corinthiërs 10:4. Het is dan scherp als een zwaard in de ziel en de geest, het dringt door als een pijl in de harten van zondaren, waardoor zij aan Zijn voeten vallen om te smeken om genade. Hebrëeën 4:12. Dan is het, zoals tevoren gezegd werd, als een vuur en als een hamer om deze steenrots in stukken te slaan. Psalm 110:3.

En hierom wordt er van het woord melding gemaakt onder een tweevoudige beschouwing.

1. Als op zichzelf staande.
2. Als vergezeld met kracht van de hemel.

1. Als op zich zelf staande, en niet bijgestaan door zaligmakende werking van de hemel wordt het enkel het Woord, bloot het Woord genoemd, of alsof het alleen het woord van mensen was. 1 Thessalonicenzen 1:5-7, 1 Corinthiërs 4:19-20, 1 Thessalonicenzen 2:13. Omdat het dan alleen is als bestuurd door mensen, die niet in staat zijn om het dat werk te doen verrichten. Het Woord van God, alleen in de hand eens mensen, is gelijk het zwaard van de vader in de hand van de zuigeling, welk zwaard, al is er ook nog zulk een goede punt aan en al is het ook nog zo scherp aan de kanten, nu niet in staat is om een vijand te overwinnen, en neer te vellen, en om genade te doen roepen, omdat het slechts in de hand van een kind is. Maar laat nu hetzelfde zwaard gesteld worden in de hand van een bedreven vader-en God is beide bekwaam en bedreven in het hanteren van Zijn Woord-en dan wordt de zondaar, en dan worden ook de trotse helpers genoodzaakt te bukken en zich te onderwerpen, zodat, zeg ik, ofschoon het Woord het instrument is, het echter van zich zelf geen goed doet aan de ziel, geen zaligmakend goed, het hart wordt daardoor niet gebroken en de geest wordt daardoor niet verslagen, het werkt alleen de dood, en laat de mensen in de ketenen van hun zonden, nog vaster gebonden om overgeleverd te worden tot eeuwige veroordeling. 2 Corinthiërs 2:15-16.

Maar bijgestaan door almachtige kracht, dan is hetzelfde Woord als het brullen van een leeuw, als het doorboren van een zwaard, als een brandend vuur in de beenderen, als de donder en als een hamer, die alles te pletter slaat. Jeremia 25:30, Amos 1:2, 3:8, Handelingen 2:37, Jeremia 20:9, Psalm 29:3-9. Zodat hieruit kan worden afgeleid, dat al wie het Woord heeft horen prediken en de stem van de levende God daarin niet heeft gehoord, vooralsnog geen gebroken hart en geen verslagen geest heeft vanwege zijn zonden.

Ten tweede. Hoe het hart gebroken en de geest verslagen wordt.

En dit leidt mij tot de tweede zaak, te weten: Aan te tonen hoe het hart gebroken en de geest verslagen wordt door het Woord, en dit geschiedt werkelijk, wanneer het woord met kracht neerkomt. Maar dit is nog slechts algemeen, dus, meer bijzonder,

1. Dan werkt het Woord krachtadig tot dit doel, wanneer het de zondaar en zijn zonde ontdekt, en hem zal overtuigen, dat het hem ontdekt heeft. Zo was het met onze eerste vader, toen hij gezondigd had zocht hij zich voor God te verbergen: hij gaat in het midden van het geboomte des hofs en daar kruipt hij weg, maar zich toch niet veilig wanende bedekt hij zich met vijgenboom bladeren, en nu ligt hij gerust neer. Na zal God mij niet vinden, denkt hij, noch weten wat ik gedaan heb. Maar kijk, hij ligt er nog maar even, en daar hoort hij 'de stem van de Heere God wandelende in de hof.' En nu, Adam, wat denkt gij nu te doen? Zie, nu sluipt hij weg, en verbergt zijn hoofd, en doet nog al het mogelijke om niet ontdekt te worden, maar hoor! de stem roept uit: ADAM! en nu begint hij te beven. 'Adam, waar zijt gij?' zegt God, en nu moet Adam wel antwoord geven. Genesis 3:7-11. Maar de stem van de Heere God verlaat hem hier niet: neen, zij begint nu uit te vorsen, en te ondervragen naar wat hij gedaan heeft, en te onthullen wat hij bijeen gewikkeld en bedekt had, totdat het hem naakt en bloot stelde in eigen oog vaar het aangezicht van God. Zo doet dus het Woord wanneer het gehanteerd wordt door de arm van God. Het ontdekt, het kiest de enkele zondaar uit, de zondaar bevindt het zo, het ontdekt de zondaar aan zijn zonden, het onthult zijn hele leven, het ontbloot hem en legt hem naakt in eigen oog voor het aangezicht van God, ook kunnen de zondaar en zijn boosheid niet langer verborgen en bedekt blijven, en nu begint de zondaar te zien wat hij vroeger nimmer zag.

2. Een ander voorbeeld hiervan is David, de man van onze tekst. Hij zondigt, hij zondigt in grote mate, hij zondigt en verbergt het, ja, en zoekt het te verbergen voor het aangezicht van God en mensen. Nathan wordt gezonden om een prediking tot hem te richten, en dat wel in het algemeen, en in het bijzonder: in het algemeen, door een gelijkenis, in het bijzonder, door een bijzondere toepassing daarvan op hem. Terwijl Nathan slechts predikte in het gemeen, of in het algemeen, was David zo vrij als een vis in het water, en stond hij even rechtvaardig in eigen oog alsof hij zo onschuldig en zo onnozel ware geweest als een. Maar God had liefde tot David, en daarom beveelt Hij Zijn knecht Nathan er recht op af te gaan, niet slechts tot Davids oren, maar tot Davids geweten. En zie, nu moet David vallen. 'Gij zijt die man!' zegt Nathan, en David zegt: 'Ik heb gezondigd, ' en toen was zijn hart gebroken en zijn geest verslagen, zoals deze psalm en onze tekst toont. 2 Samuel 12:1-13.

3. Een derde voorbeeld is Saulus, hij had menige prediking gehoord, en was een voorname belijder geworden, ja hij was ijveriger dan velen van zijn gelijken, maar zijn hart was nimmer gebroken, noch zijn geest ooit verslagen, tot hij een prediking van de hemel hoorde, tot hij God hoorde, in het Woord van God, ondervraag doende naar zijn zonden: 'Saul, Saul! wat vervolgt gij Mij?' zegt Jezus, en toen kon hij het niet langer uithouden, want toen brak zijn hart, toen viel hij ter aarde, toen sidderde hij, toen riep hij uit: 'Wie zijt Gij, Heere?' en 'Heere! wat wilt gij, dat ik doen zal?' Handelingen 9. Dus, zoals ik zei: Dan werkt het Woord krachtadig tot dit doel, wanneer het de zondaar en zijn zonde ontdekt, en eveneens wanneer het hem zal overtuigen, dat het hem ontdekt heeft. Alleen moet ik er hier een waarschuwing bijvoegen, want elke werking van het Woord op het geweten is niet zaligmakend, evenmin loopt alle overtuiging uit op de zaligmakende bekering van de zondaar. Het is dan alleen zulk een

werking van het Woord die bedoeld is, namelijk, die de zondaar niet slechts het boze van zijn wegen toont, maar het hart ongeveinsd overbrengt tot God door Christus. En dit brengt mij tot de derde zaak.

Ten derde. Ik heb u dus te tonen, hoe en wat het hart is, wanneer het gebroken en verslagen is.

En dit moet ik doen door u de twee voornaamste uitdrukkingen in de tekst te verklaren.

- ☞ Ten eerste. Wat bedoeld wordt door dit woord gebroken.
- ☞ Ten tweede. Wat bedoeld wordt door dit woord verslagen.
- ☞ Ten derde. Wat aangaat dit woord gebroken.

Tindal geeft het weer door: een ontroerd hart, maar ik denk er ligt meer in. Ik beschouw het dus als een hart, dat zijn bekwaamheid, aangaande vroegere handelingen, verloren heeft, evenals een man, wiens beenderen gebroken zijn, zijn bekwaamheid verloren heeft, aangaande zijn wijze van lopen, springen, worstelen of iets anders, hetwelk hij op een ijdele wijze gewoon was te doen, waarom hij dat, hetwelk een gebroken hart genoemd wordt in de tekst, zijn gebroken beenderen noemt in het tiende vers: 'Doe mij vreugde en blijdschap horen, ' zegt hij, 'dat de beenderen zich verheugen, die Gij verbroken (of gebroken) hebt,' Psalm 51:10. En waarom wordt het breken van het hart vergeleken met het breken van de beenderen, anders dan omdat evenals wanneer de beenderen gebroken zijn, de uitwendige mens van zijn bekwaamheid beroofd is aangaande hetgeen hij gewoon was te doen, zo wanneer de geest gebroken is, de inwendige mens van zijn bekwaamheid beroofd is aangaande de ijdelheid en de dwaasheid, waar hij zich tevoren in verlustigde?

Hierom gaat zwakheid gepaard met deze gebrokenheid des harten. 'Ik ben verzwakt, ' zegt hij, 'en uitermate zeer verbrijzeld, Psalm 38:9. Ik heb mijn sterkte en vorige kracht verloren, aangaande ijdele en zondige wegen.

Dit is het dus, het hart gebroken te hebben, namelijk, dat het verlamd, onbekwaam gemaakt, en afgetrokken is, door een besef van Gods toorn over de zonde, van de levensloop, waar het zich vroeger in bewoog, en om te tonen dat dit werk geen inbeelding is, en dat dit niet gedaan wordt dan met grote ontroering voor de ziel, wordt het vergeleken met het ontwrichten der beenderen, het verbreken der beenderen, het verbranden der beenderen met vuur, het verdrogen der beenderen, het verschrikken der beenderen, enz. Psalm 22:14, Jeremia 20:9, Klaagliederen 1:13, Psalm 6:2, Spreuken 17:22. Al hetwelk uitdrukkingen zijn, versierd met zodanige gelijkenissen, die onloochenbaar te kennen geven, dat voor de zinnen en het gevoel een gebroken hart een smartelijke zaak is.

Ten tweede. Wat bedoeld wordt door het woord verslagen. Een verslagen geest is een boetvaardige geest, een, die smartelijk gegriefd en diep met berouw aangedaan is wegens de zonden, die hij begaan heeft tegen God en tot verwoesting van de ziel, en zo moet het

genomen worden in al die plaatsen, waar van een verslagen geest melding gemaakt wordt, zoals in Psalm 34:18, Jesaja 57:15, 66:2. Gelijk een mens, die door zijn dwaasheid een gebroken arm of been gekregen heeft, van harte spijt heeft, dat hij ooit zo dwaas was om zich te begeven in zulke dwaze wegen van ijdelheid en lediggang, zo heeft hij, wiens hart gebroken is door een besef van Gods toorn over zijn zonde, diepe smart in zijn ziel, en is hij in grote mate met berouw aangedaan, dat hij ooit zulk een dwaas was om door oproerige handelingen zichzelf en zijn ziel tot zoveel bittere droefheid te brengen. Hierom noemt een zodanige, terwijl anderen zich in de ijdelheid vermaken, zijn zonde zijn grootste dwaasheid. 'Mijn etterbuilen stinken,' zegt David, 'zij zijn vervuild, vanwege mijn dwaasheid.' En wederom: 'O God! Gij weet van Mijn dwaasheid, en mijn, schulden zijn voor U niet verborgen.' Psalm 38:6, 69:6.

De mensen kunnen, wat zij ook zeggen met hun lippen, niet besluiten, zo hun harten nog niet gebroken zijn, dat de zonde een dwaze zaak is. Hierom wordt er gezegd: 'De dwaasheid der zotten is dwaasheid.' Spreuken 14:24. Dat is, de dwaasheid van sommige mensen is, dat zij behagen scheppen in hun zonden, want hun zonden zijn hun dwaasheid, en de dwaasheid van hun ziel ligt daarin, dat zij deze dwaasheid in het aangezicht zien. Maar de mens, wiens hart gebroken is, behoort niet tot diegenen, hij kan er niet toe behoren, evenmin als een mens, wiens beenderen gebroken zijn, zich er in kan verheugen, dat hij gevraagd wordt om een spel mee te spelen, waar de ledematen bij gebruikt moeten worden. Daarom, dat anderen dwaas te horen praten tot smart is van hen, die God gewond heeft, of, zoals het heet op een andere plaats: Hun woorden zijn 'als steken van een zwaard.' Psalm 69:27, Spreuken 12:18. Dit dus beschouw ik als de betekenis van deze twee woorden: een gebroken en verslagen geest.

Ten vierde. Ik ga u nu tenslotte meer in het bijzonder enige tekenen geven van een gebroken hart, van een gebroken en verslagen geest.

Ten eerste. Een gebroekene van hart, zo een als er bedoeld wordt in de tekst, is een gevoelig mens, hij is gebracht tot het gebruik van al de zinnen van zijn ziel. Alle anderen zijn dood, beseffeloos, en zonder waar gevoel van hetgeen, waar de gebroekene van hart gevoel van heeft.

1. Hij ziet zichzelf zoals hij werkelijk is, waar anderen onwetend van zijn. Dat is, hij ziet zichzelf niet slechts als een mens vol van zonden, maar als een mens, van nature in de gal en de boeien der zonde. In de gal der zonde: het is Petrus' woord tot Simon, en het is een uitspraak, die past op alle mensen: want ieder mens in zijn natuurstaat is in de gal der zonde, hij werd daarin geschapen, hij werd daarin ontvangen, zij heeft ook macht over hem en door die macht is zijn hele ziel en lichaam besmet. Psalm 51:6, Handelingen 8:23. Dit ziet hij, dit verstaat hij, elke belijder ziet dit niet, omdat de zegen van een gebroken hart niet verleend wordt aan iedereen. David zegt: 'Er is niets heel in mijn vlees,' en Salomo wijst aan, dat er een plaag of lopende zweer is in het hart. Maar iedereen merkt dit niet. Psalm 38:4, 1 Koningen 8:38. Hij zegt wederom, dat zijn etterbuilen stonken en vervuild waren, dat zijn zweer liep en niet ophield. Psalm 38:6, 77:2. Maar van deze dingen heeft de dierlijke mens, de mens, wiens hart nimmer

gebroken was, geen verstand. Maar de gebrokene van hart, de mens, die een gebroken geest heeft, hij ziet, zoals de profeet het uitdrukt, hij ziet zijn ziekte, hij ziet zijn gezwel: 'Als Efraïm zijn ziekte zag, en Juda zijn gezwel, ' hij ziet het tot zijn smart, hij ziet het tot zijn bekommering. Hosea 5:13.

2. Hij voelt waar anderen geen gevoel van hebben, hij voelt de pijlen van de Almachtige, en dat zij diep in hem zijn neergedaald. Psalm 38:2. Hij voelt hoe ziek en gewond, door het slaan van Gods hamer op zijn hart om het te breken, zijn arme ziel geworden is. Hij voelt een last ondraaglijk op zijn geest liggende. Hosea 5:13. 'Mijn ongerechtigheden, ' zegt hij, 'gaan over mijn hoofd, als een zware last zijn zij mij te zwaar geworden.' Psalm 38:5. Hij voelt ook de zware hand van God op zijn ziel, iets, waar vleeselijke mensen geen kennis aan hebben.

Hij voelt smart, daar hij gewond is, en wel zulk een smart, die anderen niet verstaan kunnen, omdat zij niet gebroken zijn. 'Mijn hart, ' zegt David, 'smart in het binnenste van mij.' Om welke oorzaak? Om welke oorzaak!' Verschrikkingen des doods zijn op mij gevallen.' Psalm 55:4. De verschrikkingen des doods veroorzaken smart, ja, smart van de hoogste natuur, hierom wordt wat hier smart genoemd wordt, op een andere plaats weeen genoemd. Jesaja 21:3.

Gij weet, gebroken beenderen veroorzaken pijn, zware pijn, ja pijn die ons doet kermen 'gelijk een dodelijk verwonde kermt.' Ezechiël 30:24. Zielenpijn is de zwaarste pijn, in vergelijking tot hetwelk de pijn van het lichaam zeer draaglijk is. Spreuken 18:14. Nu, hier is zielenpijn, hier is hartenpijn, hier handelen wij over een gewonde, over een gebroken geest, dit dus is pijn, waarvan het gevoel de hele mens doet wegzinken, ook kan niemand dit ondersteunen dan God. De dood is in dit lijden, de eeuwige dood, zonder Gods bijzondere genade. Hiertoe zal het lijden de ziel brengen, en dit voelt de gebrokene van hart. 'De banden des doods, ' zegt David, 'hadden mij omvangen, en de angsten der hel hadden mij getroffen, ik vond benauwdheid en droefenis.' Psalm 116:3. Ah! dat wil ik geloven, arme man, dat gij benauwdheid en droefenis vond, want de angsten der hel en de banden des doods zijn van alle angsten en banden het meest onverdraaglijk. Maar hiermee is de mens bekend, wiens hart gebroken is.

3. Gelijk hij ziet en voelt, zo hoort hij dat, wat zijn angst en smart vermeedert. Gij weet, als een mens de beenderen gebroken zijn, ziet en voelt hij niet alleen, maar hoort hij ook menigmaal wat zijn leed vermeedert, als, dat zijn wonden ongeneeslijk zijn, dat zijn been niet goed gezet is, dat er gevaar bestaat voor koudvuur, dat het mis met hem kan gaan door gebrek aan toezicht. Dit zijn de stemmen, de uitspraken, die het huis vervullen van een, wiens beenderen gebroken zijn. En een gebrokene van hart weet wat ik hiermee bedoel, hij hoort datgene, hetwelk zijn lippen doet trillen, en op welks geluid hij schijnt te gevoelen, dat er verrotting in zijn beenderen komt, hij trilt van binnen, en wenst, dat hij vreugde en blijdschap moge horen, dat de beenderen, het hart en de geest, die God verbrijzeld heeft, zich mogen verheugen. Habakuk 3:16, Psalm 51:10. Hem dunkt, hij hoort God zeggen, de duivel zeggen, zijn geweten zeggen, en alle goede mensen onder elkaar fluisteren, zeggende: Er is geen hulp voor hem van God. Job

hoorde dit, David hoorde dit, Heman hoorde dit, en dit is de algemene klank in de oren van de gebrokenen van hart.

4. De gebrokenen van hart ruiken wat anderen niet ruiken kunnen. Helaas! de zonde had nimmer zulk een reuk voor enig mens ter wereld als zij heeft voor de gebrokenen van hart. Gij weet dat wonden stinken, maar (er is) geen stank gelijk aan die der zonde voor de gebrokene van hart. Zijn eigen zonden stinken, en de zonden van de hele wereld stinken hem toe. De zonde is gelijk aan een kreng: ze is van een stinkende natuur, ja zij heeft de aller ergste stank, evenwel, sommige mensen houden er van. Psalm 38:6. Maar geen worden beledigd door de reuk daarvan dan God en de zondaar, die gebroken is hart. 'Mijn etterbuilen stinken, zij zijn vervuild,' zegt hij, beide in Gods neusgaten en in mijn eigen. Maar helaas! wie ruikt de stank der zonde? Niet een van de vleeselijke wereld, zij, gelijk kraaien die op krenge azen, zoeken haar, beminnen haar, en eten haar, zoals het kind brood eet. 'Zij eten de zonde Mijns volks,' zegt God, 'en verlangen, een ieder met zijn ziel, naar hun ongerechtigheid.' Hosea 4:8. Dit, zeg ik, doen zij, omdat zij de walgelijke reuk der zonde niet ruiken. Gij weet, dat wat walgelijk is voor de reuk, niet aangenaam kan zijn voor de smaak. De gebrokene van hart vindt de zonde walgelijk, en roept daarom uit, dat zij stinkt. Ook menen zij bij tijden, dat de reuk van vuur, van vuur en zwavel, aan hen is, zij zijn zich zo bewust van de bezoldiging, die op de zonde volgt.

5. De gebrokene van hart is ook een man met smaak. Wonden, als ze zeer doen en vol pijnen, vol grote pijnen zijn, veranderen soms de smaak van een mens: zij doen hem denken, dat zijn spijs, zijn drank, ja, dat hartversterkende middelen een bittere smaak in zich bevatten. Hoe menigmaal roept het arme volk van God, die de enigste mensen zijn, die weten wat een gebroken hart betekent, uit, dat zandsteentjes, alsem, gal, en edik hun spijs was. Klaagliederen 3:15-16, 19. Deze zandsteentjes, gal en alsem is de ware tijdelijke smaak der zonde, en God, om hen er voor altijd van te doen walgen, voedt hen daarmee, tot het hun harten pijn doet en zij er van breken. De boosheid is aangenaam van smaak voor de wereld, hierom wordt er gezegd, dat zij zich voeden met as, dat zij zich weiden met wind. Jesaja 44:20, Hosea 12:1 gelijk op de merkwaardigste wijze voorgesteld wordt in de gelijkenis van de verloren zoon. 'En hij begeerde zijn buik te vullen,' zegt onze Heere, 'met de draf, die de zwijnen aten.' Lukas 15:16. Maar de gebrokene van hart heeft een smaak, die de ware is, in betrekking tot deze dingen, ofschoon zijn ziel, ter oorzaak van haar bekommernis, alle soorten van begeerlijke spijs verfoeit. Job 33:19-20, Psalm 107:17-19. Aldus heb ik u één teken van een gebrokene van hart getoond: hij is een mens die tot bewustheid gekomen is, al de zinnen van zijn ziel zij u ontwaakt, hij kan zien, horen, gevoelen, proeven, ruiken, en dat wel zoals niemand behalve hijzelf kan doen. Ik kom nu tot een ander teken van een gebroken en verslagen mens.

Ten tweede. En dat is, hij is een mens vol van droefheid. Dit, gelijk het andere, is natuurlijk: het is natuurlijk voor iemand, die in lijden is en wiens beenderen gebroken zijn, dat hij leed draagt en bedroefd is. Hij behoort niet tot de vrolijke liederen van deze tijd, hij kan er niet toe behoren, want zijn beenderen, zijn hart is gebroken.

1. Hij is bedroefd, omdat hij in zich een bederf der natuur gevoelt en bevindt. Ik zei u vroeger, dat hij er zich van bewust is, dat hij het ziet en gevoelt, en hier zeg ik, dat hij er bedroefd over is. Het is dit, hetwelk hem zichzelf een ellendig mens doet noemen, het is dit, hetwelk hem zichzelf doet verfoeien en verafschuwen, het is dit, hetwelk hem doet blozen, blozen voor God, en beschaamd zijn. Romeinen 7:24, Job 42:5-6, Ezechiël 36:31. Hij vindt van nature geen gedaante of heerlijkheid in zich, maar hoe meer hij ziet in de spiegel des Woords, des te onbevalliger, des te wanstaltiger bemerkt hij door de zonde te zijn geworden. Iedereen ziet dit niet, daarom is niet ieder er bedroefd over, maar de gebrokene van hart ziet, dat hij door de zonde bedorven, verontreinigd, vol van schandelijkheid en goddeloosheid is, hij ziet, dat in hem, dat is, in zijn vlees, geen goed woont, en dit maakt hem bedroefd, ja, dit maakt hem bedroefd van hart. Iemand, wiens beenderen gebroken zijn, wordt gewaar, dat hij bedorven en van zijn geschiktheid beroofd is om te doen zoals hij wel zou willen doen, en daar draagt hij leed, en daar heeft hij droefheid over.

Velen zijn bedroefd vanwege dadelijke overtredingen, omdat deze hen dikwijls tot schaamte brengen voor de mensen, maar weinigen zijn bedroefd vanwege het bederf, dat de zonde heeft aangericht in hun natuur, omdat zij dat bederf zelf niet zien. Een mens kan niet bedroefd zijn vanwege het zonde bederf in zijn natuur, totdat hij ziet, dat dit hem verachtelijk gemaakt heeft bij God, ook kan niets dan een gezicht van God hem waarlijk doen zien wat hij is, en hem alzo van harte bedroefd maken, omdat hij zo is. 'Maar nu ziet U mijn oog', zegt Job, 'daarom verfoei ik mij.' 'Wee mij, want ik verga,' zegt de profeet, 'want mijn ogen hebben de Koning, de Heere der heerscharen gezien.' En het was dit, dat Daniël deed zeggen: 'En mijn sierlijkheid werd aan mij veranderd in een verderving, ' want hij had nu het gezicht van de Heilige. Job 42:6, Jesaja 6:1-6, Daniël 10:8. Gezichten van God breken het hart, omdat de ziel, door het gezicht, dat zij dan heeft van Zijn volmaaktheden, haar eigen oneindige en onuitsprekelijke onevenredigheid ziet, ter oorzaak van de snoodheid van haar natuur.

Veronderstel, een gezelschap van lelijke, onooglijke en wanstaltige personen woonden tezamen in één huis, en veronderstel, dat zij nog nooit enig man of vrouw meer zagen dan zichzelf, of die getooid waren met de schoonheden en volmaaktheden der natuur, deze zouden niet in staat zijn om zichzelf met anderen dan zichzelf te vergelijken, en dus niet aangedaan en bedroefd worden vanwege hun onmogelijke natuurlijke gebreken. Maar breng hen nu uit hun cellen en hollen der duisternis, waar zij alleen opgesloten zijn geweest, en laat hen een gezicht nemen van de glans en de volmaaktheden der schoonheid, die in anderen zijn, en dan, zo ooit, zullen zij bedroefd en terneergeslagen zijn bij het gezicht van hun eigen gebreken. Dit is het geval: de mensen zijn door de zonde bedorven, wanstaltig, gedrochtelijk, onooglijk geworden, maar zij kunnen onder elkaar wonen in het duister, zij zien noch God, noch engelen, noch heiligen, in hun voortreffelijke natuur en schoonheid, daarom zijn zij genegen om hun eigen onsierlijke delen hun sieraden en hun heerlijkheid te achten.

Maar laten nu dezulken, zoals ik zei, God en de heiligen zien, of de sieraden van de Heilige Geest en zichzelf zoals zij zijn zonder deze, en dan kan het niet anders of zij

moeten aangedaan en bedroefd worden wegens hun eigen wanschapenheid. Toen de Heere Christus slechts een weinig van Zijn grootheid voor het aangezicht van Zijn knecht Petrus tentoonspreidde, stelde dit de bedorvenheid van Petrus natuur hem voor ogen tot zijn grote verlegenheid en schaamte, en werd hij daardoor gedrongen om te midden van al diegenen, die met hem waren, uit te roepen: 'Heere! ga uit van mij, want ik ben een zondig mens.' Lukas 5:4-8. Dit dus is de oorzaak van een gebroken hart, namelijk een gezicht van goddelijke luister, en een gevoel, dat ik een arme, bedorven, onreine, bezoedelde ellendeling ben, en dit gezicht het hart gebroken hebbende, verwekt droefheid in de gebrokenen van hart.

2. De gebrokene van hart is een mens vol van droefheid, doordat hij de bedorvenheid van zijn natuur dermate sterk in zich bevindt, dat ze zich stelt tegen en verandering wil brengen in hetgeen, waar zijn veranderd gemoed hem toe aandrijft: 'Als ik het goede wil doen, ' zegt Paulus, 'ligt het kwade mij bij.' Romeinen 7:21. Het kwade ligt mij bij om de begeerten van mijn ziel tegen te staan en daaraan het hoofd te bieden. De mens, wiens beenderen gebroken zijn, kan evenwel lust gevoelen om naarstig bezig te zijn, in een wettig en eerlijk beroep, maar hij ondervindt, dat een zwakheid zijn tegenwoordige toestand aankleeft, die zijn welgemeende pogingen krachtig tegenstaat, en hierop schudt hij het hoofd, heft hij klaagtonen aan, en zucht hij met droefheid des harten en zegt: Ik kan niet doen hetgeen ik wilde. Romeinen 7:15, Galaten 5:17. Ik ben zwak, ik ben krachteloos, ik ben niet slechts bedorven, maar door die bedorvenheid van bekwaamheid beroofd om goede voornemens, goede bedoelingen en begeerten ten uitvoer, tot volkomenheid te brengen. O, zegt hij, ik ben tot hinken gereed, mijn droefheid is gedurig voor mij!

Gij moet weten, dat de gebrokene van hart God liefheeft, zijn ziel liefheeft, het goede liefheeft, en het kwade haat. Nu, dat zodanig een in zich een tegenstand en een voortdurend verzet tegen deze heilige aandrift bevindt, moet noodwendig droefheid veroorzaken, droefheid naar God, zoals de apostel Paulus het noemt. Want de droefheid derzulken is van een goddelijke stempel.

Bedroefd te zijn, omdat uw natuur door de zonde bedorven is, en gij door deze bedorvenheid van bekwaamheid beroofd zijt om datgene te doen, waar het Woord en uw heilig gemoed u toe aandrijft, is droefheid te hebben van een goddelijke stempel. Want deze droefheid werkt datgene in u, waarover gij nimmer oorzaak zult hebben berouw te gevoelen, neen, in der eeuwigheid niet. 2 Corinthiërs 7:9-11.

3. De gebrokene van hart is bedroefd vanwege de breuken, die er, ter oorzaak van de bedorvenheid van Zijn natuur, zijn ontstaan in zijn leven en wandel. En dit was het geval van de man in onze tekst. De snoodheid van zijn natuur was uitgebroken ter bezoedeling van zijn leven, en om, op deze tijd, zijn wandel op een lage wijze te ontsieren. Dit, dit was het, waardoor zijn hart geheel gebroken werd. Hij zag in deze, dat hij God oneer had aangedaan, en dat trof hem diep: 'Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, en gedaan dat kwaad is in Uw ogen.' Psalm 51:6. En zag in deze, dat hij de vijand van God oorzaak gegeven had om de mond te openen en God te lasteren, en dit

sneed hem door de ziel. Dit deed hem roepen: Tegen U, Heere, heb ik gezondigd. Dit deed hem zeggen: 'Want ik maak U mijn ongerechtigheid bekend, ik ben bekommerd vanwege mijn zonde.' Psalm 38:19.

Wanneer een mens het verrichten van de een of andere zaak op het oog heeft, wanneer zijn hart daarop gezet is, en de gebrokene van hart heeft de verheerlijking van God op het oog, dan maakt een hinderpaal voor dit voornemen, iets, waardoor dit werk bedorven wordt, hem bedroefd. Hanna begeerde kinderen, maar mocht ze niet hebben, en dit maakte haar tot 'een vrouw, bezwaard van geest.' 1 Samuel 1:15. Een gebrokene van hart zou goed willen zijn inwendig, en doen hetgeen goed is uitwendig, maar hij gevoelt, hij bevindt, hij ziet, dat hij verhinderd wordt, verhinderd ten minste voor een gedeelte. Dit maakt hem bedroefd, in deze zucht hij, zucht hij ernstig, bezwaard zijnde door zijn onvolmaaktheden. 2 Corinthiërs 5:1-3.

Gij weet, dat iemand met gebroken beenderen onvolmaaktheden in menigte heeft, en zich daarvan beter bewust is ook, gelijk vroeger gezegd werd, dan enig ander mens, en dit maakt hem bedroefd, ja, en doet hem besluiten, dat hij nu al zoetjes voort treden zal al zijn jaren, vanwege de bitterheid van zijn ziel. Jesaja 38:15.

Ten derde. De mens met een gebroken hart is een zeer nederig mens, of, ware nederigheid is een teken van een gebroken hart. Hierom wordt gebrokenheid des harten, verslagenheid des geestes, en nederigheid des geestes tezamen gevoegd. 'Opdat Ik levend make het hart der verbrijzelden.' Jesaja 57:15.

Om onze gelijkenis te vervolgen. Stel u voor een man, gezond naar het lichaam, kloek en krachtig, en een, die voor geen mens bang is en om niemand wat geeft, laat deze man echter slechts een arm of een been breken, en zijn moed is gedooft, het is er nu zover vandaan dat hij zich tegen iedereen durft beroemen, dat hij bevreesd is voor ieder klein kind, dat er slechts over spreekt om hem aan te raken. Nu zal hij de zwakste, die iets met hem te doen heeft, vleien om zachtjes met hen te handelen en met hem om te gaan. Nu is hij een kind geworden in moed, een kind in vrees, en vernedert hij zich als een klein kind.

Welnu, zo is het met die mens, die van een gebroken en verslagen geest is. Er was inderdaad een tijd, dat hij zich kon beroemen, dat hij zich zelfs kon beroemen tegenover God, zeggende: 'Wat is de Almachtige, dat wij Hem zouden dienen?' of wat voordeel zal ik hebben indien ik Zijn geboden houd. Job 21:15, Maleachi 3:13-14. Maar zie! nu is zijn hart gebroken, God heeft met hem geworsteld, en hem ter aarde geworpen, ter verbrijzeling van zijn beenderen, zijn hart, en nu kruipt hij in het stof, nu smeekt hij van God om hem niet slechts goed te doen, maar het te doen met tedere handen. 'Zijt mij genadig, o God!' zei David, ja, 'delg mijn overtreding uit naar de grootheid van Uw barmhertigheden.' Psalm 51:3. Hij heeft, zoals hij ziet, niet slechts behoefte aan genade, maar aan de barmhertigheden Gods.

God heeft verschillende soorten van bewijzen van genade, sommige meer ruw, andere meer teer. God kan een mens behouden, en hem evenwel langs een vreselijke weg naar de hemel geleiden! Dit ziet de gebrokene van hart, en hiervoor is de gebrokene van hart beducht, en daarom pleit hij om de tederste soort van de bewijzen van Gods genade, en hier lezen wij van Zijn zachte handeling, en dat Hij zeer meedogend is, en dat Hij teder met de Zijnen handelt. Maar de reden van zulke uitdrukkingen weet geen mens dan hij, die gebroken van hart is, hij heeft zijn zweren, zijn etterbuilen, zijn stinkende wonden, zodat hij pijn lijdt en daarom begeert teer behandeld te worden. Aldus heeft God de trots van zijn geest gebroken, en de hoogheid des mensen vernederd.

En zijn nederigheid blijkt nog:

1. Uit zijn dankbaarheid voor het natuurlijke leven. Hij stelt zich voor des avonds, wanneer hij naar bed gaat, gelijk een leeuw, alzo zal God hem in stukken scheuren voor het morgenlicht. Jesaja 38:13. Er is geen oordeel, dat op anderen gevallen is, of hij beschouwt het als recht wanneer hij daardoor zou worden opgeslokt. 'Het haar van mijn vlees is te berge gerezen van verschrikking voor U, en ik heb gevreesd voor Uw oordelen.' Psalm 119:120. Maar bemerkende, dat er weer een dag aan zijn leven is toegevoegd, en dat hij in de morgenstond nog aan deze zijde van de hel is, kan hij niet anders dan er op merken, en het erkennen als een bijzondere gunst, zeggende: God zij gedankt, dat Hij mijn ziel in het leven heeft willen houden tot nu toe, en dat Hij mijn leven teruggehouden heeft van de verderver. Job 33:22, en Psalm 56:13, 86:13.

De mens beschouwt, voor zijn hart gebroken is, de tijd als zijn eigendom, en daarom besteedt hij die tijd op een kwistige wijze aan allerhande ijdele dingen. Zijn ziel is ver van vrees, omdat de roede Gods niet op hem is, maar wanneer hij zich onder de wondende hand Gods ziet, of wanneer God, gelijk een leeuw, al zijn beenderen verbreekt, dan vernedert hij zich voor Hem, en valt aan Zijn voeten. Nu heeft hij geleerd om elk ogenblik als een genade gave te beschouwen, en elke bete als een genade gave te beschouwen.

2. En de geringste hoop op genade voor zijn ziel, o, hoe dierbaar is die nu! Hij, die gewoon was het evangelie als een zaak van geen belang te beschouwen, en die de beloften slechts als stoppels, en de woorden van God slechts als verrot hout schatte, met welk een oog ziet hij nu op de belofte? Ja, hij rekende een genade gave, die hem ten deel mocht vallen, rijker en meer waard dan de gehele wereld. Nu loopt hij, zoals wij zeggen, met blijdschap naar een korstje brood, een hond in Gods huis te zijn wordt nu beter door hem gerekend dan te wonen in de tenten der goddelozen. Mattheus 16:16, 27, Lukas 15:17-19.

3. En hij, die gewoon was met verachting op het volk van God neer te zien, ja, die hen niet met een vriendelijke blik wilde verwaardigen, hij bewondert hen nu, hij buigt nu voor hen, en is gereed om het stof van hun voeten te likken, en zou het als zijn grootste, de hoogste eer beschouwen, te zijn als een van de minste van hen. 'Maak mij als een van uw huurlingen,' zegt hij. Lukas 15:19.

4. Nu is hij, in zijn eigen ogen, van nature de grootste dwaas, doordat hij ziet, dat hij zo gedwaald heeft in zijn wegen, en nog slechts weinig, zo enige, ware kennis heeft van God. Iedereen heeft nu meer kennis van God, zegt hij, dan ik, ieder dient Hem beter dan ik. Psalm 73:21-22, Spreuken 30:2-3.

5. Mag hij nu slechts een, ofschoon de minste, in het koninkrijk der hemelen zijn! Mag hij nu slechts een, ofschoon de minste, in de kerk op aarde zijn! Mag hij nu slechts bemind, ofschoon de minst beminde der heiligen zijn! Welk een hoge prijs stelt hij daarop!

6. Wanneer hij nu spreekt met God of mensen, hoe vernedert hij zich dan voor hen! Als hij spreekt met God, hoe beschuldigt hij zich, en belast hij zich met de erkenning van zijn eigen snoodheden, welke hij bedreef in de dagen, waarin hij de vijand was van God!' Heere!' zei Paulus, die verslagene, 'zij weten, dat ik in de gevangenis wierp, en in de synagogen geselde, die in U geloofden, en toen het bloed van Stefanus, Uw getuige, vergoten werd, dat ik daar ook bij stond, en mede een welbehagen had in zijn dood, en de kleren bewaarde van diegenen, die hem doodden.' Handelingen 22:19-20. Ja, 'door al de synagogen heb ik hen dikwijls gestraft, en gedwongen te lasteren, en bovenmate tegen hen woedende, heb ik hen vervolgd, ook tot in buitenlandse steden.' Handelingen 26:9-11.

En ook wanneer hij tot de heiligen komt te spreken, hoe gering stelt hij zich dan voor hen op!' Ik ben, ' zegt hij, 'de minste van de apostelen, die niet waard ben een apostel genaamd te worden, ' ik ben de allerminste van al de heiligen, ' ik was een godslasteraar, ik was een vervolger, en een verdrukker, enz. 1 Corinthiërs 15:9, Efeze 3:8, 1 Timotheus 1:13. Welk een ootmoedig bestaan, welke zelf vernederende gedachten brengt een gebrokene van hart voort! Ook toen David huppelde voor de ark Gods, hoe stelde hij toen zijn naaktheid aan het licht tot afkeer van zijn vrouw en toen zij hem hoonde over zijn handelwijze zei hij: 'Het was voor het aangezicht des HEEREN, ' enz., 'ook zal ik mij nog geringer houden dan alzo, en zal nederig zijn in mijn ogen.' 2 Samuel 6:20-22. O, de mens, wiens geest mild gebroken is, en die verslagen is van hart, is een laag gevoelend, nederig mens.

Ten vierde. De gebrokene van hart is een mens, die ziet, dat hij arm is in geestelijke goederen. Daarom is het, dat, gelijk nederig en verbrijzeld, alzo arm en verslagen tezamen gevoegd wordt in het Woord. 'Maar op deze zal Ik zien, op de arme en verslagene van geest.' Jesaja 66:1-2.

En hier zetten wij onze gelijkenis verder voort. Een gewond mens, een mens met gebroken beenderen, besluit, dat zijn toestand maar armzalig, zeer armzalig is. Vraag hem hoe het hem gaat, en hij antwoordt: 'Waarlijk vrienden, ik verkeer in een zeer armzalige toestand.' Ook vindt gij van de geestelijke armoede van diegenen, wier hart gebroken is en die verslagen zijn van geest, veel melding gemaakt in het Woord. En zij gaan onder twee namen om ze van anderen te onderscheiden. Zij worden genoemd UW armen, dat is, Gods armen, zij worden ook genoemd 'de armen van geest.' Psalm 72:2,

74:19, Mattheus 5:3. Nu, de mens, die arm is in eigen ogen, want van hem handelen wij nu, en de gebrokene van hart is zodanig een, is zich van zijn noden bewust. Hij weet, dat hij zichzelf niet kan helpen, en is dus genoodzaakt tevreden te zijn met te leven door de goedheid van anderen. Zo is het in de natuur, zo is het in de genade.

1. De gebrokene van hart kent nu zijn behoefte, en hij kende ze niet eerder dan nu. Evenals hij, die een gebroken been heeft, geen behoefte kende aan een been-zetter, totdat hij wist, dat zijn been gebroken was. Zijn gebroken been leert hem die behoefte kennen, zijn pijn en angst leert ze hem kennen, en zo is het in het geestelijke. Nu ziet hij, dat inderdaad arm te zijn, is, behoefte te hebben aan het gevoel van de gunst van God, want zijn grote benauwdheid is een gevoel van toorn, zoals tevoren aangetoond is. En de stem der vreugde zou zijn gebroken beenderen helen. Psalm 51:10. Twee dingen, denkt hij, zouden hem rijk maken.

1. Een recht en aanspraak op Jezus Christus en al zijn heilgoederen.
2. En zaligmakend geloof daarin. Zij, die geestelijk rijk zijn, zijn rijk in Hem, en in het geloof in Hem. 2 Corinthiërs 8:9, Jacobus 2:5.

Het eerste hiervan geeft ons recht op het koninkrijk der hemelen, en het tweede verleent de ziel de troost daarvan, en de gebrokene van hart heeft behoefte aan het gevoel en de kennis van zijn aandeel hierin. Dat hij weet, dat hij hier behoefte aan heeft, is duidelijk, maar dat hij weet, dat hij dit bezit, is iets, waar hij, alsnog, niet aan toe gekomen is. Hierom zegt hij: 'De ellendigen en nooddruftigen zoeken water, maar er is geen, hun tong versmacht van dorst.' Jesaja 41:17.

Er is geen volgens hun inzicht, geen volgens hun inzicht voor hen. Hierom gevoelde David, toen zijn hart gebroken was, dat hij behoefte had om gewassen, dat hij behoefte had om gereinigd, dat hij behoefte had om wit gemaakt te worden. Hij wist, dat de geestelijke schatten daar gelegen waren, maar hij bemerkte niet zo goed, dat God hem gewassen en gereinigd had. Ja, hij was eer bevreesd, dat alles vervloog, dat hij in gevaar was van verworpen te worden van het aangezicht van God, en dat de Geest der genade geheel van hem genomen zou worden. Psalm 51. Dat is het eerste. De gebrokene van hart is arm, omdat hij zijn behoefte kent.

2. De gebrokene van hart is arm, omdat hij weet, dat hij zichzelf niet kan voorzien van hetgeen, waaraan hij weet dat hij behoefte heeft. Gelijk een mens, die een gebroken arm heeft, dit weet, zo weet hij, dat hij die van zichzelf niet kan zetten. Dit is dus een tweede zaak, die een mens als arm doet kennen, anderszins is hu het niet. Want veronderstel, dat een mens ook nog zo veel behoeften heeft, evenwel, indien hij zichzelf maar kan helpen, als hij zichzelf kan voorzien, als hij aan zijn eigen behoeften kan voldoen uit hetgeen hij heeft, kan hij geen arm mens zijn. Ja, hoe meer behoefte hij heeft, hoe groter zijn rijkdom is, als hij zijn eigen behoeften uit zijn eigen beurs kan voorzien.

Hij is dus arm, die zijn geestelijke behoefte kent en eveneens weet, dat hij zichzelf niet kan helpen of voorzien. Maar dit weet de gebrokene van hart, daarom is hij in zijn eigen

ogen de enigste arme. Wel is waar kan hij iets van zichzelf hebben, maar dat voldoet niet aan zijn behoefte, en daarom is hij nog altijd een arme. Ik heb offeranden, zegt David, maar Gij begeert ze niet, dus blijft mijn armoede bestaan. Psalm 51:18. Lood is geen goud, lood is geen gangbare munt bij de kooplieden. Er is niemand, die geestelijk goud te koop heeft dan Christus. Openbaring 3:18. Wat kan een mens doen om Christus zich eigen te maken, of geloof of liefde zich eigen te maken? Ja, al had hij ook nog zo veel van zijn eigen vleselijke voortreffelijkheden, geen penning daarvan kan tot betaling dienen op die markt, waar genade te verkrijgen is. 'Al gaf iemand al het goed van zijn huis voor deze liefde, men zou hem ten enenmale verachten.' Hooglied 8:7.

Dit bemerkt de gebrokene van hart, en daarom ziet hij zichzelf als geestelijk arm. Wel is waar heeft hij een gebroken hart, en dat is van grote waarde bij God, maar dat behoort niet tot de goedheid der natuur, dat is een gift, een werk van God, en dat is de offerande Gods.

Bovendien, een mens kan daar niet tevreden en in rust bij blijven, want dat toont hem slechts, in zijn natuur, dat hij arm is, en dat zijn behoeften zodanig zijn, welke hijzelf niet kan vervullen. Bovendien is er slechts weinig gerustheid in een gebroken hart.

3. De gebrokene van hart is arm en ziet het, omdat hij bevindt, dat hij nu op geen andere wijze kan leven dan door te bedelen. Dit deed David, ofschoon hij koning was, want hij wist, dat hij in betrekking tot het welzijn van zijn ziel op geen andere wijze kon leven. 'Deze ellendige riep', zegt hij, 'en de HEERE hoorde, en Hij verlostte hem uit al zijn benauwdheden.' Psalm 34:7.

En dit leidt mij tot het vijfde teken:

Ten vijfde. Een ander teken van een gebroken hart is een roepen, een uitschreeuwen. Pijn, zoals gij weet, doet iemand schreeuwen. Ga naar hen, die de smart van gebroken beenderen ondervinden, en zie of zij niet schreeuwen, de smart doet hen schreeuwen. Dit, dit is het, hetwelk spoedig volgt, als eens uw hart gebroken en uw geest waarlijk verslagen is.

1. Ik zeg, de angst zal u doen schreeuwen. 'Benauwdheid en angst, ' zegt David, hebben mij getroffen.' Psalm 119:143. De angst, zoals gij weet, wekt natuurlijk tot schreeuwen op, nu, gelijk een gebroken been angst geeft, geeft een gebroken hart angst. Hierom worden de smarten van een, die een gebroken hart heeft, vergeleken met de weën van een barendende vrouw. Johannes 16:20-22.

De angst zal iemand alleen doen roepen, tot zichzelf doen roepen, en dit wordt genoemd een beklagen van zichzelf, 'Ik heb wel gehoord, dat Efraïm zich beklaagt, ' zegt God. Jeremia 31:18. Dat is, toen hij onder de brekende, kastijdende hand van God was. 'Gij hebt mij getuchtigd, ' zegt hij, 'en ik ben getuchtigd geworden als een ongewend kalf.' Dit is ook de bedoeling van hem, die zei: 'Ik bedrijf misbaar in mijn klacht en getier.' En waarom? Wel, 'mijn hart krimpt weg in het binnenste van mij.' Psalm 55:3-5.

Dit is een beklagen van zichzelf, een beklagen van zichzelf in verborgen plaatsen, in plaatsen van afzondering. Gij weet, dat het de gewoonte is bij hen, die door angst worden benauwd, om, ofschoon geheel alleen, uit te roepen tot zichzelf van hun tegenwoordig lijden, zeggende: O mijn been! O mijn arm! O mijn ingewanden! Of, als de zoon van de Sunamietische: 'Mijn hoofd! mijn hoofd!' 2 Koningen 4:19. O de verzuchtingen, het kermen, de kreten van de gebrokenen van hart, wanneer zij op zichzelf of alleen zijn! O, zeggen zij, mijn zonden! Mijn zonden! mijn ziel! mijn ziel! Hoe ben ik met schuld beladen! Hoe ben ik met vrees omringd! O dat harde, dat ongevoelige, dat ongelovige hart! O hoe de zonde mijn wil, mijn gemoed, mijn geweten besmet!' Ik ben bedrukt en de geest gevende.' Psalm 88:16.

Konden sommigen van u vleselijke lieden slechts achter de kamerdeur gaan om Efraïm te horen wanneer hij bezig is zichzelf te beklagen, het zou u verbaasd doen staan hem die zonde in zich te horen bejammeren, waarin gij behagen scheidt, en hem te horen kermen over het verkwisten van de tijd, terwijl gij alles verkwist in het najagen van uw vuile lusten, en te horen hoe hij ontroerd is over zijn hart, omdat het zich niet beter wil voegen naar Gods heilige wil, terwijl gij bevreesd zijt voor Zijn Woord en wegen, en uzelf nooit beter beschouwt dan wanneer gij het verste van God af zijt. De ongeregelde hartstochten en lusten van de gebrokenen van hart doen hen dikwijls in een hoekje gaan en zich aldus beklagen.

2. Gelijk zij aldus op een klaaglijke toon uitroepen van en tot zichzelf, zo hebben zij hun uitroepen van en tegen zichzelf tot anderen, gelijk gezegd wordt bij een andere gelegenheid: 'Schouwt het aan en ziet, of er een smart zij gelijk mijn smart.' Klaagliederen 1:12. O de bittere kreten en klachten, die de gebrokenen van hart hebben en maken tot elkaar! Ieder verbeeldt zich nog, dat Zijn eigen zweren het smartelijkst en het moeilijkst te genezen zijn. 'Omdat onze overtredingen en onze zonden op ons zijn, 'zeggen zij, 'er wij in dezelve versmachten, hoe zouden wij dan leven?' Ezechiël 33:10.

Eens bij een eerbare vrouw aan huis zijnde vroeg ik haar na enige ogenblikken hoe het haar ging. Zij zei: Zeer slecht. Ik vroeg haar of zij ziek was. Zij antwoordde: Neen. Wat dan, zei ik, zijn er dan van uw kinderen ziek? Neen, zei ze. Wat, zei ik, is het met uw man niet goed of gaat gij achteruit in de wereld? Neen, neen, zei ze, maar ik ben bang, dat ik niet zalig word. En toen gaf haar vol hart zich lucht, zeggende: 'Och, beste Bunyan, Christus en een kruik, als ik Christus had, al moest ik dan ook mijn brood gaan bedelen met een kruik, ik geloof, dat het dan beter met mij zou zijn dan het nu is!' Deze vrouw had een gebroken hart, deze vrouw had begeerte tot Christus, deze vrouw was in nood over haar ziel. Er zijn maar weinig vrouwen, rijke vrouwen, die Christus en een kruik beter rekenen dan de wereld met haar grootsheid en genietingen. De uitroepen van deze vrouw zijn waardig vermeld te worden, het was een kreet, die in zich bevatte, niet slechts een gevoel van de behoefte aan, maar ook van de waarde van Christus. Deze kreet: 'Christus en een kruik, ' vormde een welluidende klank in de oren van de engelen Gods.

Maar, zeg ik, weinig vrouwen, die aldus uitroepen, weinig vrouwen zijn zo verliefd op haar eigen eeuwige zaligheid, dat zij gewillig zijn om te scheiden van al haar lusten en ijdelheden voor Jezus Christus en een kruik. Ook bij Jakob was het zo. 'Wanneer de HEERE, ' zei hij, 'mij gegeven zal hebben brood om te eten, en kleren om aan te trekken, zo zal Hij mij tot een God zijn.' Ja, hij deed een gelofte, dat dit geschieden zou. 'En Jakob beloofde een gelofte, zeggende: Wanneer God met mij geweest zal zijn, en mij behoed zal hebben op deze weg, die ik reize, en mij gegeven zal hebben brood om te eten en kleren om aan te trekken, en ik ten huize mijns vaders in vrede zal weergekeerd zijn: zo zal de HEERE mij tot een God zijn!' Genesis 28:20-21.

3. Gelijk zij zichzelf beklagen, en hun klachten tot elkaar opheffen, zo roepen zij tot God. 'O HEERE, God mijns heils!' zei Heman, 'bij dag, bij nacht roep ik voor U.' Maar wanneer? Wel, toen zijn ziel de tegenheden zat was, en zijn leven raakte tot aan het graf. Psalm 88:1-4. Of, gelijk er op een andere plaats gezegd wordt, 'uit de diepten roep ik, ' uit de buik des grafs schreide ik.' Psalm 130:1, Jona 2:2. Door zulke woorden uitdrukken, in welk een smartelijke toestand zij verkeerden, toen zij riepen.

Zie hoe God zelf het onder woorden brengt. 'Mijn gewenste akker, ' zegt Hij, is geworden 'een woeste wildernis, verwoest zijnde treurt hij tot Mij.' Jeremia 12:10-11. En dit is ook natuurlijk voor hen, wier hart gebroken is. Waar gaat het kind anders heen, wanneer het ongeluk hem treft dan tot zijn vader, tot zijn moeder? Waar legt het zijn hoofd dan in hun schoot? Aan wiens boezem giet het, meer in het bijzonder, zijn klacht uit dan aan de boezem van de vader, van een moeder, omdat daar ontferming, omdat daar medelijden, omdat daar verlichting en ondersteuning is? En zo is het met hen, wier beenderen, wier hart gebroken is. Het is hun natuurlijk, zij moeten schreien, zij kunnen niet dan schreien tot Hem. 'Genees mij, HEERE!' zei David, 'want mijn beenderen zijn verschrikt. En mijn ziel is zeer verschrikt.' Psalm 6:1-4. Hij, die niet schreien kan, gevoelt geen pijn, ziet geen behoefte, vreest geen gevaar, of is dood.

Ten zesde. Een ander teken van een gebroken hart en van een verslagen geest is, dat het beeft voor Gods woord. 'Op deze zal Ik zien, op, de arme en verslagene van geest, en die voor Mijn Woord beeft.' Jesaja 66:2.

Het Woord van God is een ontzagwekkend Woord voor een gebrokene van hart. Salomo zegt: 'Het woord eens konings is als het brullen van een leeuw, ' en als dat zo is, wat is dan niet het Woord van God? want door de woede en vreeze wordt het gebiedende woord eens konings bedoeld. Wij hebben een spreekwoord: Het kind dat zich gebrand heeft, heeft schrik voor het vuur, het kind, dat slaag gehad heeft, heeft vrees voor de roede, evenzo heeft de gebrokene van hart vrees voor het Woord van God. Hierom vindt gij een kenmerk gezet op hen, die voor Gods Woord beven, te weten, het zijn zij, die zich onder de godzaligen ophouden, het zijn zij, die binnen de grenzen blijven, Het zijn zij, die het meest genegen zijn om te treuren en in de bres te staan wanneer God vergramd is, en om Zijn toorn van een volk af te keren.

Het is een teken, dat het Woord van God plaats gevonden en krachtig gewerkt heeft, wanneer het hart er voor beeft, er bevreesd voor is, en er ontzag voor heeft. Toen de vrouw van Potifar Jozef wilde verleiden om bij haar te liggen, was hij bevreesd voor het Woord van God. 'Hoe zou ik dan dit een zo groot kwaad doen, ' zei hij, 'en zondigen tegen God?' Hij had ontzag voor Gods Woord, hij durfde het niet doen, omdat hij in gedachte hield wat een vreselijke zaak het was tegen Gods Woord te rebelleren. Toen de oude Eli hoorde, dat de ark genomen was, beefde zijn hart binnen in hem, want hij las uit dat treurige verlies, dat God vertoornd was op Israël, en hij wist dat de gramschap van God een grote en verschrikkelijke zaak was. Toen Samuel naar Bethlehem ging, sidderden de oudsten van de stad, want zij vreesden, dat hij tot hen kwam met de een of andere onheilspellende boodschap van God, en zij hadden vroeger ondervinding gehad van zulke dingen. Genesis 39:7-9, 1 Samuel 4:13, 16:1-4. Toen Ezra een rouwklacht in Israël wilde hebben voor de zonden van het land, zond hij uit, en daar kwamen tot hem 'allen die voor de voorden van de God Israël beefden, om de overtreding der weggevoerden.' Ezra 9:4.

Er zijn, zeg ik, een soort van lieden, die beven voor de woorden Gods, en die bevreesd zijn iets te doen dat daarmee in strijd is, maar het zijn alleen dezulken, met wier geest en ziel het Woord te doen gehad heeft. Wat aangaat de overigen, zij zijn besloten voort te gaan in hun loop, laat God zeggen wat Hij wil. 'Aangaande het woord' des Heeren, zei het weerspannige Israël tot Jeremia, 'dat gij tot ons in des HEEREN naam gesproken hebt, wij zullen naar u niet horen. Maar wij zullen geheel doen al hetgeen uit onze mond is uitgegaan.' Jeremia 44:16-17. Maar denkt gij, dat deze lieden ooit de kracht en majesteit van het woord van God gevoelden tot verbreking van hun harten? Neen, voorzeker, was dat zo geweest, dan zouden zij gebeefd hebben voor de woorden Gods, zij zouden bevreesd geweest zijn voor de woorden Gods. God mag aan sommige mensen bevelen wat Hij wil, zij doen wat hun lust. Wat geven zij om God? wat geven zij om Zijn Woord? Beloften noch bedreigingen, bestraffingen noch gunstbewijzen zullen hen gehoorzaam maken aan het Woord van God, en dat al, omdat zij de kracht daarvan niet hebben gevoeld, hun harten zijn daardoor niet gebroken geworden.

Toen koning Josia slechts in Gods boek las wat straf God had bedreigd tegen het weerspannige Israël, vernederde hij zich, ofschoon hijzelf een heilig en goed man was, hij scheurde zijn kleren, en weende voor de Heere, en was bevreesd voor het bedreigde oordeel. 2 Koningen 22, 2 Kronieken 34. Want hij wist hoe geducht het Woord van God is. Sommige mensen, zoals ik vroeger zei, durven alles doen, laat het Woord van God er nog zo zeer tegen zijn, maar zij, die beven voor het Woord, durven niet zo. Neen, zij moeten van het Woord de regel maken voor alles wat zij doen, zij moeten naar de heilige Bijbel en daar onderzoeken wat al en wat niet gedaan mag worden, want zij beven voor het Woord. Dit dus is een ander teken, een waar teken, dat het hart gebroken is, namelijk: Wanneer het hart bevreesd geworden is voor het Woord, en daarvoor beeft. Handelingen 9:4-6, 16:29-30. Beven voor het Woord wordt veroorzaakt door een besef van wat verdiend en bedreigd is, en van wat komen zal, indien het niet verhinderd wordt door berouw, en daarom smelt het hart en breekt het voor de Heere.

4. DE NOODZAKELIJKHEID, DIE ER BESTAAT, DAT HET HART GEBROKEN MOET WORDEN.

Ik kom in de volgende plaats spreken over deze vraag: Maar wat noodzakelijkheid bestaat er dat het hart gebroken moet worden? Kan een mens niet gered worden, tenzij zijn hart gebroken wordt?

Ik antwoord: Verborgene dingen terzijde latende, welke alleen aan God behoren, bestaat er een noodzakelijkheid, dat het hart gebroken wordt, om behouden te worden, omdat een mens zich niet in eenvoud wil voegen naar de middelen, welke daartoe leiden, tenzij zijn hart gebroken is. Want:

Ten eerste. De mens, neem hem zoals hij in de wereld komt in betrekking tot geestelijke, in betrekking tot evangelische dingen, in welke hoofdzakelijk 's mensen eeuwig geluk ligt, en daar is hij als een dode, en zo verstompt, en geheel in zichzelf, dat hij zich daaraan niets laat gelegen liggen. Ook kan geen roeping of vermaning, die niet van een hartbrekende macht vergezeld gaat, hem tot een behoorlijke beschouwing brengen van zijn tegenwoordige staat, en alzo tot een krachtdadige begeerte om behouden te worden.

Op vele wijzen heeft God dit geopenbaard! Hij heeft de mensen bedreigd met tijdelijke oordelen, ja, zulke oordelen tot hen gezonden, een en andermaal, het een over het ander, maar het hielp niet. Hoe! zegt Hij, Ik heb u ook reinheid der tanden gegeven in al uw steden, en gebrek aan brood in al uw woonplaatsen, daarbij heb Ik ook de regen van u geweerd, Ik heb u geslagen met brandkoren en met honingdauw, Ik heb de pest onder u gezonden, Ik heb sommigen onder u omgekeerd, gelijk God Sodom en Gomorra omkeerde. Nochtans hebt gij u niet bekeerd tot Mij, spreekt de HEERE.' Amos 4:6-11. Zie hier! Hier is oordeel op oordeel, slag na slag, straf na straf, maar het is alles zonder baat, tenzij het hart gebroken is. Ja, een andere profeet schijnt te zeggen, dat zulke dingen, in plaats van de ziel te bekeren, haar verder af plaatst. Indien hartbrekend werk van zulke slagen vergezeld gaat, 'waartoe zoudt gij meer geslagen worden?' zegt hij, 'gij zoudt de afval des te meer maken.' Jesaja 1:5.

's Mensen hart is omheind, het is dik geworden, er is een huid, die, gelijk een maliënkolder, dat hart omsluit en het ingesloten houdt naar iedere zijde. Deze huid, deze maliënkolder, tenzij deze afgesneden en weggenomen worde, blijft het hart onaangeroerd, in zijn geheel, en alzo zonder aandoening, welke oordelen of bezoeken ook op het lichaam neerdalen. Mattheus 13:15, Handelingen 28:27. Hetgeen ik hier de maliënkolder, de omheining van het hart noem, heeft twee grote namen in de Schrift. Het wordt genoemd 'de voorhuid des harten, ' en de wapenrusting, waar de duivel op vertrouwt. Deuteronomium 10:16, Lukas 11:22.

Omdat deze het hart beschutten en beschermen voor alle evangelische leer en voor alle wettische bestraffingen, kan niets daartoe genaken, voordat deze weggenomen zijn. Daarom wordt, met het oog op de bekering, van het hart gezegd, dat het besneden

wordt, dat is, deze voorhuid wordt weggenomen, en deze maliënkolder wordt vernield. 'En de HEERE, uw God, zal uw hart besnijden-om de HEERE, uw God, lief te hebben met uw hele hart' en dan is de wapenrusting van de duivel vernietigd 'opdat gij leeft.' Deuteronomium 30:6, Lukas 11:32.

En nu ligt het hart open, nu wordt het door het Woord gewond, doorstoken en doorsneden, en wanneer het gewond, doorstoken en doorsneden is, bloedt het, bezwijkt het, valt het weg, en sterft aan de voet van God, tenzij het ondersteund wordt door de genade en liefde van God in Jezus Christus. De bekering, zoals gij weet, begint in het hart, maar als het hart zo verzekerd is door de zonde en de Satan als ik gezegd heb, zijn alle oordelen, zo lang dat zo blijft, vergeefs. Hierom wijst Mozes, nadat hij een lang verhaal van genade en oordeel aan de kinderen Israëls had gedaan, er op, dat hun nochtans de grote zaak ontbrak, en die zaak was, een hart om op te merken, en ogen om te zien, en oren om te horen tot op die dag. Deuteronomium 29:2-3. Hun harten waren tot nog toe niet gevoelig aangeraakt, waren niet wakker geschud en gewond door het Heilig Woord van God, en beefden nog niet voor de waarheid en verschrikkingen daarvan.

Maar ik zeg, hoe kan men het denken, dat het hart, laat het gevaar ook nog zo groot zijn, voor het aangeraakt, gewond, gevoelig getroffen is, enz., berouw gevoelen, roepen, buigen en breken zou aan de voet van God, en daar om genade zou smeken! en toch, dit moet geschieden, want aldus heeft God het verordineerd, en aldus heeft God het aangewezen, ook kunnen de mensen zonder dat niet zalig worden. Maar, zeg ik, kan een mens, geestelijk dood, een verstompt mens, een mens, wiens hart geen gevoel meer heeft, dit doen, voor zijn dood en ongevoelig hart ontwaakt is, om zijn staat en ellende buiten dat zelve te zien en te gevoelen? Maar:

Ten tweede. De mens, neem hem zoals hij in de wereld komt-en hoe wijs hij ook is in wereldse en tijdelijke dingen-hij is nochtans een dwaas in betrekking tot hetgeen geestelijk en hemels is. Hierom zegt Paulus: 'Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen, die des Geestes Gods zijn: want zij zijn hem dwaasheid, ' omdat hij inderdaad een dwaas is in betrekking tot dezelve, 'en hij kan ze niet verstaan, ' zegt de tekst, 'omdat zij geestelijk onderscheiden worden.' 1 Corinthiërs 2:14. Maar hoe moet de dwaas nu wijs worden? Wel, de wijsheid moet in het hart gezet worden. Job 38:36. Nu kan niemand het daar zetten dan God, en hoe zet Hij het daar anders dan door daar plaats er voor te maken, door weg te nemen hetgeen hinderlijk is, hetwelk is, die dwaasheid en zothed welke daar van nature woont? Maar hoe neemt Hij dat weg anders dan door een strenge kastijding van zijn ziel voor dat zelve, totdat Hij hem daarvan moede heeft gemaakt? De zweep en de geselslagen zijn bestemd voor de natuurlijke dwaas, en evenzo is het in betrekking tot hem, die geestelijk dwaas is. Spreuken 19:29.

Salomo geeft te kennen, dat het een moeilijke zaak is een dwaas wijs te maken. 'Al stiet gij de dwaas in een mortier met een stamper, in het midden van het gestoten graan, zijn dwaasheid zou van hem niet afwijken.' Spreuken 27:22. Hieruit blijkt, dat het een moeilijke zaak is om van een dwaas een wijze te maken. Iemand in een mortier fijn te

stampen, iemand daar te stoten met een stamper, is een vreselijk ding, en toch, een zweep, een mortier en een stamper is naar het schijnt de weg. En als dit de weg is om iemand wijs te maken in deze wereld, en als dit alles neg niet voldoende is, hoe moet dan niet hij, die dwaas is in geestelijke dingen, geslagen en gestoten, en gestriemd worden voor hij wijs geworden is in geestelijke dingen? Ja, zijn hart moet in Gods mortier gedaan en gestampt worden, ja gestoten worden met de stamper van de wet, voor het er van houdt om te luisteren naar hemelse dingen. Het is een veelbetekenend woord in Jeremia: 'Door bedrog, ' dat is, dwaasheid, 'weigeren zij Mij te kennen, spreekt de HEERE.'

En wat volgt er? Dit: 'Daarom zegt de HEERE der heerscharen alzo: Zie, Ik zal hen smelten, en zal hen beproeven, ' dat is, met vuur: 'want hoe zou Ik anders doen ten aanzien van de dochter van Mijn volk?' Jeremia 9:6-7. Ik zal hen smelten: Ik zal hen in Mijn oven doen, en daar zal Ik hen beproeven en daar zal Ik hen Mij doen kennen, spreekt de Heere. Toen David onder geestelijke kastijding was wegens zijn zonde, en zijn hart zich bevond onder de brekende hand van God, toen zei hij, dat God hem wijsheid bekend zou maken. Psalm 51:8. Toen was hij in de mortier, toen was hij in de smeltoven, toen was hij gekneusd en gesmolten, ja, toen waren zijn beenderen, zijn hart, brekende, en toen was zijn dwaasheid van hem wijkende. Nu, zegt hij, zult Gij mij wijsheid bekend maken. Als ik iets weet van de weg van God met ons dwazen, dan is er anders niets, dat ons tot wijze mensen zal maken, ja, duizend brekingen zullen ons niet zo wijs maken als wij moesten zijn.

Wij zeggen: Wijsheid is niet goed of wij moeten ze kopen, en hij, die ze koopt, overeenkomstig de bedoeling van dat spreekwoord, heeft er gewoonlijk smart van. De dwaas is wijs in zijn eigen ogen, zodat hem een dubbele moeilijkheid omgeeft voor hij inderdaad wijs kan worden. Niet slechts zijn dwaasheid, maar zijn wijsheid moet van hem weggenomen worden, en hoe zal dat geschieden dan door zijn hart open te rijten door een smartelijke overtuiging, die hem duidelijk kan tonen, dat zijn wijsheid zijn dwaasheid is, en datgene, hetwelk hem ten verderve zal voeren. Een dwaas bemint zijn dwaasheid, dat is, hij beschouwt het als een schat, zoveel liefde heeft hij ervoor. Het moet dus wel een zaak van belang wezen, die een dwaas van zijn dwaasheid zal doen wijken. De dwazen zullen niet overwegen of nadenken, noch de wijsheid met hun dwaasheid vergelijken. 'De dwaasheid is de verstandeloze blijdschap.' 'Gelijk een hond tot zijn uitspuwsel weerkeert, alzo herneemt de zot zijn dwaasheid.' Spreuken 15:21, 26:11. Zo wars zijn zij er van, wanneer zij daarvan verdreven worden, om ze te laten gaan, om ze van zich te laten. Zodat er heel wat gebeuren moet om een mens tot een Christen te maken, want te deze aanzien is ieder mens een dwaas, ja, de grootste dwaas, de onverschilligste dwaas, de eigenwilligste dwaas van alle dwazen, ja, een die niet van zijn dwaasheid zal worden afgekeerd dan door het verbreken van zijn hart. David was een van deze dwazen, Manasse was een van deze dwazen, Saulus, anders genaamd Paulus, was een van deze dwazen, en ook ik-en dat wel de grootste van allen.

Ten derde. De mens, neem hem zoals hij in de wereld komt, en hij is niet alleen een dood mens, en een dwaas, maar ook een trots mens. Hoogmoed is een van die zonden,

die zich het eerst vertoont bij kinderen, ja, en zij groeit met hen op, en vermengt zich met alles wat zij doen, maar zij ligt het meest verborgen en het diepste in de mens in betrekking tot de belangen van zijn ziel. Want de natuur der zonde, als zonde, is niet alleen dat zij snood is, maar dat zij haar snoodheid voor de ziel verbergt. Hierom denken velen, dat zij wel doen wanneer zij zondigen. Jona meende, dat hij wel deed toen hij ontstoken was tegen God. Jona 4:9. De Farizeeën meenden, dat zij wel deden toen zij zeiden, dat Christus de duivel had. Johannes 8:48.

En Paulus meende waarlijk, dat hij veel tegenstrijdige dingen moest doen tegen de naam van Jezus, hetwelk hij ook deed met grote verwoedheid. Handelingen 26:9-10. En aldus blaast de zonde de mensen op van hoogmoed en een dunk van zichzelf, dat zij duizend maal beter zijn dan zij zijn. Daarom, dat zij menen kinderen Gods te zijn, wanneer zij kinderen des duivels zijn, en dat zij iets te betekenen hebben in betrekking tot het Christendom, wanneer zij daaraan geen deel hebben, noch weten wat het is dat zij moeten bezitten om daaraan deel te hebben. Johannes 8:41-44, Galaten 6:3.

Nu, waaruit vloeit dit voort dan uit hoogmoed en een hoge dunk van zichzelf, en uit de mening, dat hun staat goed is voor een andere wereld, wanneer zij nog in hun zonden zijn, en onder de vloek van God? Ja, en deze hoogmoed is zo machtig en verheven, en nochtans zo verborgen in hen, dat al de dienaars in de wereld hen niet kunnen overtuigen, dat dit hoogmoed, geen genade is, waarin zij zoveel vertrouwen stellen. Hierom versmaden zij alle bestraffingen, berispingen, bedreigingen of vermaningen, die tot hen gericht worden met het doel om hen te bewegen om op hun hoede te zijn, dat zij hierin niet bedrogen worden. 'Hoor en neemt ter ore', zegt de profeet, 'verheft u niet: want de HEERE heeft het gesproken'. 'Zult gij dat dan nog niet horen, zo zal mijn ziel in verborgen plaatsen wenen vanwege de hoogmoed.' Jeremia 13:15-17. En wat was het einde? Dit, dat al de trotse mannen het niet opgaven, maar volhardden in hun tegenstand tegen God en Zijn heilige profeet. Jeremia 43:2.

Ook is er niets, dat bij deze lieden de overhand krijgt tot redding van hun ziel, tenzij hun hart gebroken is. Nadat David Bathseba verkracht en haar man gedood had, beroemde hij zich nochtans in zijn rechtvaardigheid en heiligheid, en wilde met alle geweld de man ter dood gebracht zien, die slechts van de arme man een lam genomen had, terwijl, helaas! arme ziel, hijzelf de grote overtreder was. Maar, wilde hij het geloven? Neen, neen, hij meende zichzelf te kunnen rechtvaardigen als iemand, die recht gehandeld had, ook kwam hij niet in de schuld voor Nathan, op machtiging van God hem vertelde, dat hij de man was, die hijzelf veroordeeld had: 'Gij zijt die man!' zei hij, op welk woord zijn geweten was ontwaakt, zijn hart gewond, en alzo zijn ziel genoodzaakt om te vallen onder de last van zijn schuld aan de voeten van de God des hemels om te smeken om genade. 2 Samuel 12:1-13.

Ach! hoogmoed, hoogmoed! gij zijt het, die menigeen in de ketenen van zijn zonden gebonden houdt, gij zijt het, gij vervloekte eigenwaan, gij verhinderd hen te geloven, dat hun staat verdoemelijk is. 'De goddeloze, gelijk hij zijn neus omhoog steekt, onderzoekt niet.' Psalm 10:4. En als hij zijn neus omhoog steekt, welk een hoogmoed, denkt gij,

moet er dan niet in het hart zijn? Daarom zegt Job, dat het is, om de hovaardij te verbergen van de man, en alzo zijn ziel af te houden van het verderf, dat God hem straft met smart op zijn leger, totdat de menigte van zijn beenderen uitsteken, en totdat zijn ziel nadert ten verderve, en zijn leven tot de dingen die doden. Job 33:17-22.

Het is een moeilijke zaak een mens zijn hoogmoed af te nemen, en hem, in plaats van te vertrouwen en zich te beroemen op zijn goedheid, wijsheid, braafheid en dergelijke, zichzelf te doen zien als een zondaar, een dwaas ja, als een mens, die wreed is, in betrekking tot zijn eigen onsterfelijke ziel. Hoogmoed des harten heeft een macht in zich, en wordt daarom vergeleken met een ijzeren koord en een ijzeren keten, waardoor zij stoutmoedig gemaakt worden, en waarmee zij vastgehouden worden in die stoutmoedigheid, om de Heere tegen te staan en Zijn Woord van hun harten weg te drijven. Leviticus 26:19, Psalm 73:6.

Dit was de zonde van de duivels, en het is de zonde van de mensen, en de zonde, zeg ik, van welke geen mens kan bevrijd worden, totdat zijn hart gebroken is, en dan is zijn hoogmoed vernietigd, en dan zal hij zich met blijdschap overgeven. Als een mens trots is op zijn sterkte of mannelijkheid, zal een gebroken been hem terneer storten, en als een mens trots is op zijn goedheid zal een gebroken hart hem terneer storten, omdat, zoals gezegd is, een gebroken hart komt door de ontdekking en de beschuldiging der zonde, door de macht van God op het geweten.

Ten vierde. De mens, neem hem zoals hij in de wereld komt, en hij is niet alleen een dood mens, een dwaas, en hoogmoedig, maar ook eigenwillig en wederstrevig. 2 Petrus 2:10. Een hardnekkig, onbuigzaam schepsel is de mens voor zijn hart gebroken is. Hierom worden zij zo menigmaal genoemd opstandelingen, weerspannigen en ongehoorzamen, zij willen alleen doen wat hun lust. 'De hele dag, ' zegt God, 'heb Ik Mijn handen uitgestrekt tot een ongehoorzaam en tegenstrevend volk.' En hierom weer worden zij vergeleken met een eigenzinnig of koppig paard, dat, in spijt van zijn berijder, ten strijde rent. 'Een ieder, ' zegt God, keert zich om in zijn loop, gelijk een onbesuisd paard in de strijd.' Jeremia 8:6. Zij zeggen: 'Wij zullen de overhand hebben met onze tong, onze lippen zijn onze! wie is heer over ons?'

Hierom wordt van hen gezegd, dat zij hun oren toestoppen, hun schouder wegtrekken, hun oren sluiten, en hun hart verharden, tegen de woorden Gods, en dat zij de raad van de Allerhoogste onwaardig verworpen hadden. Psalm 107:11, Zacheria 7:10, 12. Zij worden terecht vergeleken bij de weerspannige zoon, die niet wilde beheerst worden door zijn ouders, of bij de verloren zoon, die alles in zijn eigen hand wilde hebben, en zich ver van vader en vaders huis wilde spoeden. Deuteronomium 21:20, Lukas 15:13. Voor zulke schepselen nu baat niets dan geweld. De weerspannige zoon moet gestenigd worden totdat hij sterft, en de verloren zoon moet men geheel laten uithongeren, niets anders, zeg ik, zit er op. Hun eigenwillig, hardnekkig hart wil zich niet voegen naar de wil van God voor het gebroken is. Deuteronomium 21:21, Lukas 15:14-17. Dit zijn zij, die genoemd worden de ongehoorzamen, van hen wordt gezegd, dat zij verre zijn van

gerechtigheid, en dit zullen zij blijven totdat hun hart gebroken is, want zo moeten zij zichzelf leren kennen. Jesaja 9:9-11.

Ten vijfde. De mens, zoals hij in de wereld komt, is niet alleen een dood mens, een dwaas, hoogmoedig en eigenwillig, maar ook een schepsel zonder vrees. 'Daar is, ' zegt de tekst, 'geen vreze Gods voor hun ogen.' Romeinen 3:18. Geen vreze Gods! Er bestaat vrees voor de mens, vrees voor het verliezen van zijn gunst, zijn liefde, zijn goedwilligheid, zijn hulp, zijn vriendschap, dit wordt allerwegen gezien. Hoe vrezen de armen de rijken, de zwakken de sterken, en zij, die bedreigd worden, hen die dreigen! Maar kom nu bij God, zie, niemand vreest Hem, dat is, van nature, niemand eert Hem, men vreest Zijn ongenoegen niet, men zoekt Zijn gunst niet, men onderzoekt niet hoe men kan ontkomen aan Zijn wrekende hand, die opgeheven is tegen hun zonde en hun ziel vanwege de zonde. Zij zijn bevreesd voor het verliezen van geringe dingen, maar voor het verliezen van de ziel hebben zij geen vrees. 'Zij vrezen Mij niet, zegt de HEERE der heerscharen.' Maleachi 3:5.

Hoe menigmaal worden sommige mensen herinnerd aan de dood door ziekte, die hen overvalt, door de graven, door de dood van anderen. Hoe menigmaal wordt hun de hel in gedachtenis gebracht door het lezen van het Woord, door de striemen van het geweten, en door sommigen, die brullende in wanhoop uit deze wereld gaan.

Hoe vele malen worden zij bepaald bij de oordeelsdag. Als:

1. Doordat God de gevallen engelen gebonden heeft om overgeleverd te worden tot het oordeel.
2. Door het verdrinken van de oude wereld. 2 Petrus 2:4-5, Judas 1:6-7.
3. Door het verbranden van Sodom en Gomorra met vuur van de hemel. 2 Petrus 2:6, Judas 7.
4. Door een dag te stellen. Handelingen 17:29-31.
5. Door een rechter aan te wijzen. Handelingen 10:40-42.
6. Door hun misdaden te bewaren in geschrifte. Jesaja 30:8, Openbaring 20:12.
7. Door het aanwijzen en bereiden van getuigen. Romeinen 2:15.
8. En door te beloven, ja, te bedreigen, ja, te besluiten, om de gehele wereld voor Zijn rechterstoel te roepen, om daar geoordeeld te worden voor alles wat zij hebben gezegd en gedaan, en voor alle verborgen dingen. Mattheus 25:31-33, 12:36, Prediker 11:9, 12:14.

En evenwel vrezen zij God niet: helaas! zij hechten geen geloof aan deze dingen. De dingen zijn voor vleselijke mensen wat Lots prediking was voor zijn zonen en dochters, die in Sodom waren. Toen hij hun zei, dat God die plaats zou verderven, scheen hij hun toe als een die spotte, en zijn woorden waren voor hen als zot geklap. Genesis 19:14. Mensen zonder vreze worden niet gewonnen door woorden: slagen, verwondingen en dodingen zijn de dingen, die hen onder vreze moeten brengen. Hoe vele worstelingen had Israël niet met God in de woestijn. Hoe menigmaal verklaarden zij niet, dat zij Hem daar niet vreesden. En merk op, zij werden er zelden, zo ooit, toe gebracht om zijn

glorierijke naam te vrezen en te duchten, tenzij Hij hen van rondom bezette met de dood en het graf. Niets, niets dan een gestrenge hand zal hem, die geen vreze heeft, doen vrezen. Daarom dat God, om op menselijke wijze te spreken, uit nood deze weg met zondaars op moet, wanneer Hij hun zielen wil zalig maken: namelijk, door hen te brengen en hen te leggen aan de mond en in het gezicht der hel en der eeuwige verdoemenis, en hen daar eveneens te beladen met zonde en schuld, tot verbreking van hun hart, voor zij Zijn naam zullen vrezen.

Ten zesde. De mens, zoals hij in de wereld komt, is niet alleen een dood mens, een dwaas, hoogmoedig, eigenwillig, en zonder vreze, maar hij is een vals gelovige omtrent God. Laat God nog zo duidelijk van Zichzelf getuigen, de mens van nature zal deze getuigenis van Hem niet geloven. Neen, zij zijn ijdel geworden in hun overleggingen, en hun onverstandig hart is verduisterd geworden, zodat zij de heerlijkheid Gods, welke is Zijn waarheid, veranderen in een leugen. Romeinen 1:21-25. God zegt, dat Hij ziet, zij zeggen, dat Hij niet ziet, God zegt, dat Hij weet, zij zeggen, dat Hij niet weet, God zegt, dat niemand Hem gelijk is, evenwel zeggen zij, dat Hij geheel gelijk is aan hen, God zegt, dat niemand om niet Zijn wacht zal waarnemen, zij zeggen: Het is tevergeefs en tot geen nut om Hem te dienen, Hij zegt, dat Hij goed doet, zij zeggen: Hij doet geen goed, en hij doet geen kwaad. Job 22:13-14, Psalm 50:21, Job 21:14-15, Maleachi 3:14, Zefanja 1:12. Aldus geloven zij vals betreffende God, ja, wat betreft het woord van Zijn genade en de openbaring van Zijn barmhartigheid in Christus, deinzen zij er niet voor terug om met hun praktijk te zeggen-want een boos man spreekt met zijn voeten, Spreuken 6:13, dat dat een grote leugen is, en dat men daaraan geen vertrouwen moet schenken. 1 Johannes 5:10.

Wat zal God nu doen om deze mensen te behouden? Indien Hij Zichzelf en Zijn heerlijkheid verbergt, komen zij om. Indien Hij tot hen zendt door Zijn boden en nalaat zelf tot hen te komen, komen zij om. Indien Hij tot hen komt en nalaat op hen te werken door Zijn Woord, komen zij om, indien Hij op hen werkt, maar niet krachtdadig, komen zij om. Indien Hij krachtdadig werkt, moet Hij hun harten breken, en hen, als dodelijk gewonden, aan Zijn voeten doen vallen om te smeken om genade, of er kan hun geen goed gedaan worden, zij zullen niet recht geloven totdat Hij hen uit hun ongeloof uitbrandt, en hen, door het breken van hun beenderen vanwege hun vals geloof, bekend maakt, dat Hij is en zal zijn wat Hij van Zichzelf gezegd heeft in Zijn heilig Woord. Het hart moet dus gebroken worden voor het goed kan worden met de mens.

Ten zevende. De mens, zoals hij in de wereld komt, is niet alleen een dood mens, een dwaas, hoogmoedig, eigenwillig, zonder vreze, en een vals gelovige, maar een grote liefhebber van de zonde: hij is gevangen, weggevoerd, verzwolgen in de genietingen ervan. Hierom zegt het Woord, dat zij de zonde liefhebben, behagen scheppen in leugens, vermaak vinden in ongerechtigheid en in hen, die ze doen, dat zij zich vermaken in hun eigen bedrieglijkheden en roemen in hun schande. Johannes 3:19, Psalm 62:4, Romeinen 1:32, 2 Petrus 2:13, Filippenzen 3:19.

Dit is de gesteldheid van de mens van nature, want de zonde is vermengd met en heeft het meesterschap over al de vermogens van zijn ziel. Hierom wordt van hen gezegd, dat zij daaraan gebonden zijn, en dat zij gevankelijk geleid worden in de vermakingen ervan, naar de wil van de duivel. 2 Timotheus 2:26. En gij weet, dat het geen gemakkelijke zaak is liefde te verbreken, of de genegenheden van dat voorwerp af te trekken, waarop zij zo diep gezet, waarin zij zo diep geworteld zijn, als 's mensen hart is in zijn zonden. Helaas! hoe velen zijn er, die al de aanlokkelikheden des hemels versmaden en die al de bedreigingen van God met voeten treden, en die 'Ss' zeggen bij al de vlammen der hel, wanneer deze voorgesteld worden als drangredenen om hen van hun zondige genietingen af te brengen! zo gehecht zijn zij aan, zo verzet zijn zij op deze beestachtige afgoden. Ja, hij die het zal ondernemen om hun loop op deze hun weg te stuiten, is als een, die het zal beproeven om de woedende golven der zee in hun loop te verhinderen, wanneer deze gedreven worden door geweldige winden.

Wanneer de mensen min of meer in verlegenheid zitten, wanneer rede en geweten een weinig beginnen te luisteren naar een prediker of een oordeel, dat in het nauw begint te brengen vanwege de ongerechtigheid, hoe veel kunstgrepen, uitvluchten, verontschuldigungen, aarzelingen, uitstellen en schuilplaatsen zullen zij dan maken, bedenken en vinden, om hun zoete zonden bij zichzelf en hun zielen, in de genietingen ervan te verbergen en te bewaren, tot hun eigen eeuwig verderf. Hierom beproeven zij het geweten te verstikken, de overtuigingen te smoren, God te vergeten, van zichzelf Godloochenaars te maken, predikers die eenvoudig en eerlijk zijn tegen te spreken, en dezulken alleen tot zich te vergaderen die aan henzelf gelijk zijn, die zachte dingen tot hen spreken en bedrieglijke dingen voorspellen, ja, zij zeggen zelf tot zulke predikers: 'Wijkt af van de weg, maakt u van de baan, laat de Heilige Israëls van ons ophouden!' Jesaja 30:8-11. Indien zij nog steeds vervolgd worden, en het geweten en de schuld hen, gelijk bloedhonden, zal vinden in hun verborgene plaatsen en tegen hen brullen wegens hun goddeloos leven, dan zullen zij vleien, flikflooien, veinzen en liegen tegen hun zielen, belovende om zich te beteren, om af te wijken van hun pad, om tot zichzelf in te keren en spoedig beter te worden, en dat al om overtuigingen en aanklachten in hun boze wegen af te schudden, opdat zij nog steeds gerust en ongestoord mogen voort gaan in hun lusten, hun genietingen en zondige vermaken.

Ja, verder, ik heb sommigen gekend, die brulden als beren, gilpten als draken, en huilden als honden, ter oorzaak van het gewicht der schuld en de striemen der hel op hun geweten vanwege hun boze daden, welke, zodra als hun tegenwoordige kwellingen en vreze voorbij waren, met de hond weerkeerden 'tot zijn eigen uitbraaksel, en' gelijk 'de gewassen zeug tot de wenteling in het slijk.' Hosea 7:14, 2 Petrus 2:20-22.

Sommigen wederom hebben gesmaakt het goede Woord Gods, de vreugde des hemels en de krachten der toekomstige wereld, en konden nochtans niet door een dezer, ja zelfs niet door die alle er toe gebracht worden om hun verbond met hun lusten en zonden voor altijd te verbreken. Hebreeën 6:4-5, Lukas 8:13, Johannes 5:33-35. O Heere! wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt? Waarin is hij te achten? Hij heeft tegen U

gezondigd, hij bemint zijn zonden meer dan U. Hij is een liefhebber van zinvermaak meer dan een liefhebber van God!

Maar hoe zal deze mens nu van deze zonde worden afgebracht? Hoe zal hij er toe gebracht, bewerkt en genoodzaakt worden om zijn liefde tot haar op te geven? Ongetwijfeld kan dit door geen ander middel geschieden, naar wat wij in het Woord kunnen zien, dan door het verwonden, verbreken en verslaan van het hart, dat haar bemint, en door haar, door dat middel, tot een plaag en gal voor het hart te maken. De zonde kan een afschuw en als gal en alsem worden voor hen, die haar beminnen, maar haar tot zulk een bitter ding voor dezulken te maken zal niet geschieden dan door geweldige en pijnlijke middelen.

Ik herinner mij, dat wij enige tijd geleden in onze stad een klein meisje hadden, dat graag de staartjes van vuile tabakspijpen mocht eten, terwijl noch de roede noch goede woorden haar terechtbrengen, en bewerken konden, dat zij er afstand van deed. Daarom wint haar vader de raad van een dokter in om haar er van af wennen, en die raad kwam hierop neer: Neem, zei de dokter, een grote menigte van de vuilste staartjes uit tabakspijpen, die gij krijgen kunt, en kook ze in melk, en maak daar een drankje van, en laat uw dochter dat drankje opdrinken. De vader deed het, en gaf het aan zijn dochter, en liet het haar opdrinken, hetwelk haar zo slecht bekwam, en zo walgelijk werd voor haar maag, en haar zo ziek maakte, dat zij er nooit weer lust toe kreeg om zich met de staartjes uit tabakspijpen te bemoeien, en alzo van de kwaal genezen was.

Gij bemint uw zonde, en noch de roede noch goede woorden hebben tot nog toe de macht om u er van af te brengen. Wees dan op uw hoede, als gij er niet van af te brengen zijt, zal God er u een drankje van maken, hetwelk zo bitter zal zijn voor uw ziel, zo afkerig voor uw smaak, zo walgelijk voor uw geest, en zo pijnlijk voor uw hart, dat dit er van zal breken door ziekte en smart, tot het u walgt. Ik zeg, aldus zal Hij doen als Hij u bemint, indien niet, dan zal Hij u uw gang laten gaan, en dan zal Hij u laten begaan met uw staartjes uit tabakspijpen.

De kinderen Israëls willen vlees hebben, moeten vlees hebben, zij wenen, schreien en murmureren, omdat zij geen vlees hebben, het brood des hemels, dat is maar licht en akelig goed in hun schatting. Numeri 11:1-6. Mozes gaat heen en zegt tot God hoe het volk Zijn hemels brood veracht, en hoe verlangend, belust en begerig zij zijn om met vlees gevoed te worden. Wel, zegt God, zij zullen vlees hebben, zij zullen er hun genoeg van hebben, Ik zal ze er mee voeden, zij zullen vlees hebben in een overvloedige mate, en 'gij zult niet een dag, noch twee dagen eten, noch vijf dagen, noch tien dagen, noch twintig dagen, tot een gehele maand toe, totdat het uit uw neus uitga, en u tot een walging zij, aangezien gij de HEERE, die in het midden van u is, verworpen hebt.' Numeri 11:11-20. Hij weet er raad op om datgene u tot een walging te doen worden, waarop gij het meest uw boos hart zet. En Hij zal het doen, indien Hij u liefheeft, anderszins, zoals ik zei, zal Hij u niet ziek maken door u te slaan, noch u straffen voor of wanneer gij hoererij begaat, maar zal Hij u laten begaan tot de

oordeelsdag, en u dan tot rekening en verantwoording roepen voor al uw zonden. Maar om hiervan af te stappen:

Ten achtste. De mens, zoals hij in de wereld komt, is niet alleen een dood mens, een dwaas, hoogmoedig, eigenwillig, zonder vreze, een vals gelovige, en een liefhebber der zonde, maar een wild mens. Hij behoort tot de wilde olijfboom, tot die, die van nature wild is. Romeinen 11:17, 24. Zo wordt de mens van nature op een andere plaats vergeleken bij een ezel. 'Dan zal een verstandeloos man kloekzinnig worden: hoewel de mens als het veulen van een woudezel geboren is.' Job 11:12. Izaak was een voorstelling van Christus en van alle bekeerde mensen. Galaten 4:28. Maar Ismaël was een voorstelling van de mens van nature, en de Heilige Geest zegt, te deze aanzien, dit van hem: 'En hij zal een woudezel van een mens zijn.' Genesis 16:12.

Deze man, zeg ik, was een voorstelling van alle vleselijke mensen, in hun wildheid of vervreemdheid van God. Hierom wordt er van de verloren zoon bij zijn bekering gezegd, dat hij toen tot zichzelf kwam, te kennen gevende, dat hij tevoren razend, wild of buiten zijn zinnen was. Lukas 15:17. Ik weet, dat er soms verschil tussen is of iemand razend of wild is, soms echter nadert de wildheid tot zulk een graad, dat men iemand met recht razend kan noemen. En het is altijd waar in geestelijke zaken, namelijk, dat hij, die wild is ten aanzien van God, razend of buiten zichzelf is, en alzo niet bekwaam, voor hij getemd is, om zijn: eigen eeuwig welzijn te behartigen zoals hij dat behoort te doen.

Er zijn verscheidene dingen, die tekenen zijn, dat iemand wild of razend is, en deze allen worden aangetroffen in een vleselijk mens.

1. Een wild of razend mens geeft geen acht op goede raad, de uitzinnigheid van zijn hoofd sluit alles buiten, en voert hem door haar kracht weg van mensen, die wijs en gematigd zijn. En zo is het met vleselijke mensen: goede raad is voor hen als paarden, die voor de zwijnen geworpen worden, het wordt door hen met voeten getreden, en de man wordt veracht, die, de raad brengt. Mattheus 7:6 . De wijsheid des armen wordt veracht, en zijn woorden worden niet gehoord. Prediker 9:16.

2. Een wild of razend mens, wanneer men hem laat begaan, zal zich zijn gehele leven in grote mate bemoeien met datgene te volvoeren, hetwelk, wanneer het volbracht is, op niets neerkomt. Het werk, het zwoegen de arbeid van zulk een komt op niets neer, uitgezonderd om te verklaren dat hij, die het deed, buiten zijn zinnen was. David, zodanig iemand navolgende, krabbelde op de poort des konings, zoals dwazen met kalk doen, en al het werk van alle vleselijke mensen in de wereld staat hiermee gelijk. 1 Samuel 21:12-13. Hierom wordt van zodanig een gezegd, dat hij in de wind werkt, of voor hetgeen niets meer in heeft dan wanneer hij zijn buik vulde met oostenwind. Prediker 5:16, Job 15:2.

3. Een wild of razend mens, als gij hem ergens mee aan het werk zet, en hij doet het, zal hij het evenwel doen, niet naar of overeenkomstig uw bevel, maar naar de dwaasheid van zijn eigen wilde verbeelding, even als Jehu het bevel des Heeren uitvoerde: hij deed

het naar zijn eigen dwaasheid, geen acht slaande op het bevel des Heeren. 2 Koningen 9:20, 10:31 . En zo handelen vleselijke lieden, wanneer het goddelijke zaken geldt, zoals het horen, het bidden, het lezen, het belijden, zij doen alles overeenkomstig hun eigen wilde verbeelding, zij geven er geen acht op of zij dit doen naar het bevel des Heeren.

4. Wilde of razende mensen, wanneer die zich met het een of ander dekken of tooien, zoals zij menigmaal doen, zie, dan komt de geest van hun wildheid of uitzinnigheid aan het licht zelfs in de wijze en manier, waarop zij dit doen. Of de dingen zelf, waarvan zij voor dat doel gebruik maken, zijn nietig en kinderachtig, of, wanneer zij beter schijnen te zijn, zijn aangetrokken op een ouderwetse manier, eer geschikt om hem belachelijk te maken dan om hen te doen kennen als gematigd, wijs en verstandig, en zo tooien natuurlijke mensen zich met hetgeen waarin zij bij God willen worden aangenomen. Zou iemand, die zijn zinnen bij elkaar heeft, denken dat hij zich aangenaam of aannemelijk maakt bij de mensen door zich te kleden met afzichtelijke kleren, of door zijn gelaat te beschilderen met slijk en drek? En toch is dit het tooisel van vleselijke lieden, wanneer zij naderen voor het aangezicht van God om aangenomen te worden. Jesaja 64:7, Filippenzen 3:7-8.

O die wildheid, die uitzinnigheid, die razernij, die het hart en de geest van vleselijke lieden in beslag neemt! Zij wandelen naar de geest van deze wereld, overeenkomstig of naar die geest, welke in waarheid de geest des duivels is, welke werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid. Efeze 2:1-3. Maar geloven zij, dat het zo met hen gelegen is? Neen, zij zijn in hun eigen schatting, even als met andere waanzinnigen het geval is, de enigsten in de wereld. Daarom, dat zij zo ingenomen en in de wolken zijn met hun eigen waanzinnige denkbeelden, en alle anderen, die in de wereld wonen, bespotten. Maar wat is de weg om iemand, die wild of een waanzinnige is, wijs en verstandig te maken? Door hem stil te laten begaan zal men er niet toe komen, evenmin door hem slechts harde woorden te geven, neen, hij moet getemd worden, er moeten middelen in het werk gesteld worden om hem te temmen. 'Waarom Hij hun het hart door zwaarigheid vernederd heeft, ' of door voortdurende kwelling, zoals gij dat vindt bij Psalm 107:10-12. Hij spreekt daar van waanzinnigen, die in duisternis en de schaduw des doods zaten, gebonden met verdrukking en ijzer: omdat zij weerspanning waren geweest tegen Gods geboden, en de raad van de Allerhoogste onwaardig verworpen hadden.

Dit dus is de weg om met dezulken te handelen, en niemand dan God kan zo met hen handelen. Zij moeten genomen, zij moeten gescheiden worden van de mensen, zij moeten gelegd worden in ketenen, in duisternis, in verdrukking en boeien, zij moeten gepijnigd, gemarteld, gekastijd, gezuiverd worden, er moet met hen worden gehandeld gelijk er gehandeld wordt met waanzinnige lieden. En alzo moet er met hen gehandeld worden, totdat zij tot zichzelf komen en uit hun angsten tot God roepen. En roepende tot de Heere in hun benauwdheid, verlost Hij hen uit hun angsten, Hij voert hen uit de duisternis en de schaduw des doods, en Hij verbreekt hun banden. Psalm 107:13-15. Aldus, zeg ik, temt God de wilden, en brengt Hij waanzinnige verloren zonen tot zichzelf, en alzo tot Hem om te smeken om genade.

Ten negende. De mens, zoals hij in de wereld komt, is niet alleen een dood mens, een dwaas, hoogmoedig, eigenwillig, zonder vreze, een vals gelovige, een liefhebber van de zonde en een wild mens, maar een mens, die een walging of afkeer heeft van de dingen van het koninkrijk Gods. Ik zei u vroeger, dat een onbekeerd mens een zodanige is, die geen smaak heeft, maar nu voeg ik erbij, dat hij een walging heeft van de dingen, die het koninkrijk Gods aangaan. Hij noemt het bittere zoet, en het zoete bitter, hij oordeelt juist verkeerd. Dit zijn zij, over wie God het wee uitspreekt: 'Wee diegenen, die het kwade goed heten, en het goede kwaad, die duisternis tot licht stellen, en het licht tot duisternis, die het bittere tot zoet stellen, en het zoete tot bitterheid.' Jesaja 5:20.

Dit laatste gedeelte van deze tekst toont ons duidelijk, dat velen geen lust hebben in de dingen Gods. Zij noemen het zoete van Hem bitter, en het bittere van de duivel zoet, en dit alles komt voort uit gebrek aan een gebroken hart. Een gebroken hart smaakt en proeft anders dan een geheel of niet gebroken hart doet. Een man, die geen pijn of lichamelijke benauwdheid heeft, kan geen kracht of goeds vinden in de allerbeste pleister, die aan arm of been wordt toegepast, neen, hij zegt eerder: Weg met die stinkende, vuile dingen. Maar leg diezelfde pleisters waar er behoefte is, en de patiënt zal het weldadige daarvan smaken, en ondervinden, en genieten, ja, hij zal ze anderen aanprijzen en aanbevelen.

Zo is het in het geestelijke. De lieden der wereld, zij weten niet wat de smart en pijn van een gebroken hart betekent, zij zeggen: 'Wie zal ons het goede doen zien?' Het goede, dat is, iets beters dan hetgeen wij vinden in onze genietingen, bezittingen en vermaken. Er zijn velen, zegt de Psalmist, die op deze wijze spreken. Maar wat zegt de benauwde man? Dit: 'Verhef Gij over ons het licht Uws aanschijns, o HEERE, ' en dan voegt hij er aan toe: 'Gij hebt vreugde in mijn hart gegeven, ' namelijk, door het licht Uws aanschijns, want dat is de pleister voor een gebroken hart. 'Gij hebt vreugde in mijn hart gegeven, meer dan ter tijd, als hun koren en hun most vermenigvuldigd zijn.' Psalm 4:1-7. O! een gebroken hart kan vergiffenis smaken, kan de vertroosting van de Heilige Geest smaken. Ja, gelijk een hongerige of dorstige brood en water op prijs stelt, zo stellen de gebrokenen van hart prijs en hoge achting op de dingen van de Heere Jezus. Zijn vlees, Zijn bloed, Zijn belofte, en het licht Zijns aanschijns zijn de enigste zoete dingen, beide voor de reuk en de smaak, voor hen die van een gewonde geest zijn. De verzadigde ziel walgt van het honingzeem, de gezonden verachten het evangelie, zij hebben geen smaak in de dingen die Gods zijn.

Indien aan twintig mensen een kwijschelding voorgelezen werd, en maar één van die twintig veroordeeld was tot de dood, en de kwijschelding alleen voor die een was, wie van deze mensen, denkt gij, zou dan de zoetheid van die kwijschelding smaken, zij die niet veroordeeld waren, of hij die veroordeeld was? Zonder twijfel de veroordeelde. Hier is hetzelfde geval. De gebrokene van hart is een veroordeelde, ja, het is een gevoel van veroordeling, benevens andere dingen, dat inderdaad zijn hart gebroken heeft, ook is er niets dan gevoel van vergiffenis, dat het kan verbinden of genezen. Maar kon dat heling aanbrengen, indien hij deze vergiffenis niet smaken, waarlijk smaken, of recht genieten

kon? Neen, de vergiffenis zou voor hem zijn wat ze is voor diegenen, die geen gevoel van behoefte daaraan heeft.

Maar, zeg ik, wat is de reden, waarom sommigen zo prijzen wat anderen zo verachten, terwijl beide behoefte hebben aan dezelfde genade en barmhartigheid van God in Christus? Wel, de een ziet, en de ander ziet niets van deze jammervolle, ellendige staat.

En aldus heb ik u de noodzakelijkheid aangetoond van een gebroken hart.

1. De mens is dood, en moet levend gemaakt worden.
2. De mens is een dwaas, en moet wijs gemaakt worden.
3. De mens is hoogmoedig, en moet vernederd worden.
4. De mens is eigenwillig, en moet gebroken worden.
5. De mens is zonder vreze, en moet tot nadenken gebracht worden.
6. De mens is een vals gelovige, en moet terecht gebracht worden.
7. De mens is een liefhebber der zonde, en moet er van gespeend worden.
8. De mens is wild, en moet getemd worden.
9. De mens heeft geen lust in de dingen Gods, en kan er geen smaak in vinden, totdat zijn hart gebroken is.

5. DE REDENEN, WAAROM EEN GEBROKEN HART BIJ GOD VOOR ZULK EEN VOORTREFFELIJKE ZAAK GEREKEND WORDT.

En aldus heb ik dit afgehandeld, en zal in de volgende plaats komen tot de redenen voor de zaak, namelijk, u te tonen, waar vandaan of hoe het komt, dat een gebroken hart, een hart waarlijk verslagen, bij God zulk een voortreffelijke zaak is. Dat het dit bij Hem is, hebben wij bewezen door zes betogen, wat het is, hebben wij aangetoond door de zes tekenen daarvan, dat het gebroken moet worden, is openbaar door de negen redenen, die zopas aangegeven zijn, en waarom het bij God of in Zijn schatting een voortreffelijke zaak is, dat wordt aangetoond door hetgeen volgt:

Ten eerste. Een gebroken hart is het eigenhandig werk van God, een hart, dat Hijzelf heeft toebereid, voor Zijn dienst, het is een offerande, die Hij Zichzelf voorzien heeft, die Hij voor Zichzelf voorzien heeft, zoals Abraham zei in een ander geval: 'God zal Zichzelf een lam voorzien.' Genesis 22:8. Hierom wordt er gezegd: De toebereidingen van het hart des mensen, enz., is van de Heere. En wederom: 'God heeft mijn hart week gemaakt, en de Almachtige heeft mij beroerd.' Job 23:16. Het hart, van nature hard, ongevoelig, en ondoordringbaar, blijft alzo, en zal zo blijven, totdat God, gelijk gezegd werd, het verplet met Zijn hamer, en het smelt met Zijn vuur. Van de steenachtige natuur ervan wordt daarom gezegd, dat ze door God weggenomen wordt. 'En Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen, en zal u een hart van vlees geven.' Ezechiël 36:26. Ik zal het stenen hart wegnemen, of de steenachtigheid, of de hardheid van uw hart, en Ik zal u een hart van vlees geven, dat is, Ik zal uw hart gevoelig, week, handelbaar, gedwee en boetvaardig maken. Soms beveelt Hij de mensen hun harten te scheuren, niet omdat zij dat kunnen, maar meer om hen te overtuigen, dat, ofschoon het moet geschieden, zij het niet kunnen doen, zo beveelt Hij hen zich een nieuw hart en een nieuwe geest te maken, eveneens met hetzelfde doel, want als God het niet scheurt, blijft het ongescheurd, als God het niet vernieuwt, blijft het nog steeds een oud hart.

Dat is het, hetwelk bedoeld wordt, wanneer er gezegd wordt, dat Hij Zich mensen spant om datgene in hen te werken, hetwelk aangenaam is in Zijn ogen. Zacheria 9:13. Het hart, de ziel, of de geest is in zichzelf, zoals het uit Gods vingers kwam, een kostelijk ding, een ding, in Gods schatting meer waard dan de gehele wereld. Dit hart, deze ziel of deze geest heeft de zonde verhard, heeft de duivel betoverd, heeft de wereld bedrogen. Tot dit hart, aldus misleid, heeft God lust en begeerte: 'Mijn zoon, ' zegt Hij, 'geef Mij uw hart, en laat uw ogen Mijn wegen bewaren.' Spreuken 23:26.

Deze mens kan dit niet doen, omdat zijn hart heerschappij over hem heeft en hem slechts vervoert tot allerlei ijdelheid. Wat moet er nu gedaan worden? Wel, God moet het hart stormenderhand, door geweld, nemen, en het tot overeenstemming brengen met het Woord, maar het hart wil dit van zichzelf niet, het is misleid, het gaat uit naar een ander dan God. Waarom God Zich nu wendt tot Zijn zwaard, en het hart met geweld terneer brengt, het opent, en de sterk gewapende, die het in bezit had, uitdrijft, het wonden toe brengt, en het leed doet dragen over zijn opstand, opdat het moge schreien, zo brengt Hij het voor Zichzelf in gereedheid. 'Want Hij doet smart aan, en

Hij verbindt, Hij doorwondt, en Zijn handen helen.’ Job 5:18. Het aldus voor Zichzelf bewerkt hebbende, wordt het Zijn woning, Zijn woonplaats: ‘Opdat Christus door het geloof in uw harten wone.’ Efeze 3:17.

Maar ik moet niet afwijken van de zaak, die in behandeling is. Ik heb u gezegd, dat een gebroken hart het eigenhandig werk van God is, een offerande, die Hijzelf heeft toebereid, een bouwstof, voor Hemzelf geschikt gemaakt, en wel:

1. Door het breken van het hart opent Hij het, en maakt Hij het tot een ontvangplaats voor de genade gaven van Zijn Geest, dat is de schatkamer, waar God, wanneer zij opengemaakt is, de kleinodiën des evangelies neerlegt, daar geeft Hij Zijn vreze: ‘Ik zal Mijn vreze in hun hart geven, ‘ daar schrijft Hij Zijn wet: ‘Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven, ‘ daar geeft Hij Zijn Geest: ‘Ik zal Mijn Geest geven in het binnenste van u.’ Jeremia 31:31-33, 32:39-41, Ezechiël 36:26-27. Het hart, zeg ik, verkiest God voor Zijn schatkamer, daar verbergt Hij Zijn schat, daar is de zetel van rechtvaardigheid, barmhartigheid en van elke genade gave Gods, ik bedoel, wanneer het gebroken en verslagen is, en alzo geregeld door het heilige Woord.

2. Het hart, wanneer het gebroken is, is gelijk aan zoete gomsoorten en specerijen, die fijn gestoten zijn, want even als deze hun welriekende geur zenden in de neusgaten der mensen, evenzo zendt het hart, wanneer het gebroken is, zijn zoete geur in de neusgaten Gods. De wierook, die van ouds een type van het gebed was, moest gestampt of gestoten, en zo in het wierookvat verbrand worden. Het hart moet gestampt of gestoten worden, en dan zal de zoete geur zich verspreiden, namelijk kernen, en kreten, en verzuchtingen om de barmhartigheid Gods, welke kreten, enz. bij Hem een zeer voortreffelijke zaak zijn, en aangenaam in Zijn neusgaten.

Ten tweede. Een gebroken hart is in het oog van God een voortreffelijke zaak omdat een gebroken hart onderworpen is: het valt voor God en geeft Hem de eer. Dit alles blijkt waar te zijn uit een menigte schriftplaatsen, welke ik hier niet behoef te vermelden. Hierom wordt zulk een hart genoemd een eerlijk hart, een goed hart, een volkomen hart, een hart vrezende God, en zulk een, dat zuiver is in Gods wetten.

Dit nu kan niet anders dan een voortreffelijke zaak zijn, als wij overwegen, dat door zulk een hart ongeveinsde gehoorzaamheid bewezen wordt aan Hem, die het hart opeist. ‘God zij dank, ‘zegt Paulus tot die van Rome, ‘dat gij nu van harte gehoorzaam geworden zijt aan het voorbeeld der leer, tot hetwelk gij overgegeven zijt.’ Romeinen 6:17. Helaas voor het hart gebroken en verslagen is, is het van een geheel andere gesteldheid. ‘Want het onderwerpt zich der wet Gods niet, want het kan ook niet.’ De grote strijd, voor het hart gebroken is, loopt over de vraag, wie heer zal zijn, God of de zondaar. Wel is waar behoort het recht van beheersing aan de Heere, maar de zondaar wil dit niet dulden, maar wil zelf alles zijn, zeggende: ‘Wie is heer over ons?’ en wederom, zeggen zij tot God: ‘Wij zijn heren, wij zullen niet meer tot U komen.’ Psalm 12:4, Jeremia 2:31.

Dit is ook duidelijk uit hun praktijk: God mag zeggen wat Hij wil, zij doen wat hun lust. Onderhoudt Mijn Sabbath, zegt God, ik wil niet, zegt de zondaar. Laat uw hoereren na, zegt God, ik wil niet, zegt de zondaar. Spreekt geen leugens, noch zweer, noch vloek, noch laster Mijn heilige naam, zegt God, o maar ik wil niet, zegt de zondaar. Wend u tot Mij, zegt God, ik wil niet, zegt de zondaar. Het recht van beheersing is Mijn, zegt God, maar, gelijk aan die jonge opstandeling, (1 Koningen 1:5), ik wil koning zijn, zegt de zondaar. Dit nu is ondraaglijk, dit is onduldbaar, en toch spreekt elke zondaar zo door de praktijk, want zij hebben zich niet onderworpen aan de gerechtigheid Gods.

Hier kan geen overeenkomst, geen gemeenschap, geen samenstemming, geen vriendschap zijn. Hier, hier is vijandschap aan de een zijde, en vlammende rechtvaardigheid aan de andere. 2 Corintiërs 6:14-16, Zacheria 11:8. En wat genot, wat tevredenheid, wat vermaak kunnen zulke mensen aan God geven. Volstrekt niets, neen, al werden ze ook vermengd met de besten van de heiligen Gods, ja, al zouden de beste heiligen ook voor hen smeken. Zo zegt Jeremia: 'Maar de HEERE zei tot mij: Al stond Mozes en Samuel voor Mijn aangezicht, ' dat is, om voor hen te bidden, 'zo zou toch Mijn ziel tot dit volk niet wezen, drijf ze weg van Mijn aangezicht, en laat ze uitgaan.' Jeremia 15:1.

Hier is niets dan openbare oorlog, vijandelijkheden en schandelijke opstand aan des zondaars zijde, en wat vermaak kan God daarin scheppen? Zodat God, indien Hij de geest van zulk een wil buigen en gedwee maken, een pijl op hem moet afschieten, en wel met zulk een pijl, die niet weer uit de wond kan gerukt worden: een pijl, die vast blijft zitten, en veroorzaakt, dat de zondaar als dood aan Gods voeten neervalt. Psalm 38:1-2. Dan zal de zondaar Zijn wapens overgeven, dan zal hij zichzelf als overwonneling overgeven in de hand van God, en de Heere om vergiffenis smeken, en eerder niet, ik bedoel, niet in oprechtheid.

En nu heeft God overwonnen, en zijn rechterhand en Zijn heilige arm heeft Hem de overwinning bezorgd. Nu rijdt Hij in triomf met Zijn gevangene aan de wielen van Zijn wagen, nu draagt Hij roem, nu luiden de bellen in de hemel, nu heffen de engelen vreugde kreten aan, ja, hun wordt bevolen dit te doen: 'Weest blijde met mij, want ik heb mijn schaap gevonden, dat verloren was.' Lukas 15:1-10. Nu ook ligt de zondaar, ten teken dat hij overwonnen is, aan Zijn voeten in het stof, zeggende: 'Uw pijlen zijn scherp, volken zullen onder u vallen, zij treffen in het hart van des Konings vijanden. Psalm 45:3-6.

Nu onderwerpt zich de zondaar, nu volgt hij zijn overwinnaar in ketenen, nu zoekt hij vrede, en zou hij de gehele wereld willen geven, indien zij zijn eigendom was, om in de gunst van God te zijn, en om door Christus hoop te hebben op de zaligheid. Dit nu moet aangenaam zijn, dit kan niet anders dan welgevallig zijn in het oog van God: 'Een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God! niet verachten.' Want het is de begeerte van Zijn eigen hart, het werk van Zijn eigen handen.

Ten derde. Een andere reden, waarom een gebroken hart bij God zulk een voortreffelijke zaak is, is deze: een gebroken hart prijst Christus en heeft een hoge achting voor Hem. Die gezond zijn hebben de medicijn meester niet van node, maar die ziek zijn, deze zieken zijn de gebrokenen van hart in de tekst, want God maakt de mensen ziek door hen te slaan, door hun harten te breken. Hierom worden ziekte en wonden tezamen gevoegd, omdat het een noodzakelijk gevolg is van het andere. Markus 2:17, Micha 6:13, Hosea 5:13. Kan iemand denken, dat God er een welgevallen in zou nemen, wanneer de mensen Zijn Zoon versmaden, zeggende: Hij heeft geen gedaante of heerlijkheid: als wij Hem aanzien, zo is er geen gestalte, dat wij Hem zouden begeren. En echter zeggen zij dit van Hem, wier harten God niet heeft week gemaakt, ja, de uitverkorenen zelf betuigen, dat voor hun harten gebroken werden, zij Hem eveneens geringschatten. 'Hij was, zeggen zij, 'veracht, en de onwaardigste onder de mensen, en een iegelijk was als verbergende het aangezicht voor Hem, Hij was veracht, en wij hebben Hem niet geacht.' Jesaja 53:2-3.

Hij is inderdaad de grote bevrijder, maar wat is een bevrijder voor hen, die zichzelf nimmer in banden zagen, zoals vroeger gezegd werd? Hierom wordt er gezegd van hem, die de stad verlost: 'Maar geen mens gedacht deze arme man.' Prediker 9:15. Hij heeft zwaar geleden en is verbrijzeld geworden om de overtredingen des mensen, opdat zij de smart en de hel, welke zij door hun zonden zichzelf hebben berokkend, niet zouden deelachtig worden. Maar wat is dat voor hen, die nooit iets anders zagen dan schoonheid, en die nooit iets anders smaakten dan zoetheid in de zonde? Hij is het, die door Zijn tussenkomst Gods handen tegenhoudt, en dat heeft tot gevolg, dat Hij nalaat de dronkaard, de leugenaar en onreine af te snijden, zelfs op hetzelfde ogenblik, dat zij in hun afschuwelijk werk bezig zijn, maar hun hart, hun verstompt hart heeft geen gevoel van zulke goedheid als deze is, en daarom merken zij er niet op. Hoe menigmaal heeft God tot deze bouwer van Zijn wijngaard gezegd: 'Houw de onvruchtbare vijgenboom uit, ' terwijl Hij echter door Zijn tussenkomst bewerkte, dat hij nog een jaar bleef staan!

Maar er is geen aandacht aan geschonken, er is geen dank van hen tot Hem opgezonden voor zulk een goedheid van Christus. Zodat zulke onerkentelijke, ondankbare en onnadenkende ellendelingen noodzakelijk, om het zo uit te drukken, een voortdurende doorn moeten zijn in het oog van God, en een grote terging voor Hem, en echter zullen de mensen op deze wijze handelen voor hun harten gebroken Zijn. Lukas 13:6-9. Christus, zoals ik zei, wordt een geneesheer genoemd, ja, Hij is de enige geneesheer van de ziel. Hij geneest, hoe wanhopig de kwaal ook moge zijn, ja, en geneest wie Hij onder behandeling neemt voor eeuwig: 'Ik geef hun het eeuwige leven, ' en doet alles zonder prijs, uit louter genade en barmhartigheid. Johannes 10:28. Maar wat is dit alles voor iemand, die volstrekt niets van zijn ziekte ziet, die niets ziet, dat op een wond gelijk? Wat is de beste geneesheer, die er bestaat, of al de geneesheren ter wereld, allen tezamen genomen, voor hem, die geen ziekte kent, die zich van geen kwaal bewust is? De geneesheren, gelijk gezegd werd, zullen te vergeefs bij de deuren van allen, die gezond zijn, aankloppen. geneesheren zijn niet in tel, uitgezonderd alleen bij de zieken, of bij de veronderstelling, dat men nu of op enige andere tijd ziek is.

Welnu, dit is de oorzaak, waarom Christus zo licht geacht wordt in de wereld. God heeft hen niet ziek gemaakt door hen te slaan, Zijn zwaard heeft hen niet verwond, Zijn schicht heeft hun lever niet doorboord, zij zijn niet vermorzeld met Zijn hamer, noch gesmolten met Zijn vuur. Daarom slaan zij geen acht op Zijn geneesheer, daarom versmaden zij al de voorzorg, welke God heeft genomen voor de zaligheid der ziel. Maar laat zulk een ziel nu gewond worden, laat het hart van zulk een gebroken worden, laat zulk een mens ziek gemaakt worden door de prikkel der schuld, laat hij zich wentelen in de as onder de last van zijn overtredingen, en dan, wie anders dan Christus, gelijk tevoren is aangetoond, is dan de geneesheer, dan, was mij, Heere, dan, verbind mijn wonden, dan, giet olie en wijn daarin, dan, Heere Jezus, doe mij de stem der vreugde en der blijdschap horen, dat de beenderen zich verheugen, die Gij verbrijzeld hebt. Niets nu zo welkom als genezing, en alzo niets of niemand zo begeerlijk als Christus. Zijn naam is voor dezulken de beste naam, Zijn liefde is voor dezulken de beste liefde, daar Hij nu niet alleen in Zichzelf, maar ook voor zulk een ziel, de banierdrager is boven tien duizend. Hooglied 5:10.

Als brood voor de hongerigen, als water voor de dorstigen, als licht voor de blinden, en vrijheid voor de gebondenen, zo, en duizend maal meer, is Jezus Christus voor de gewonden, en voor hen, die gebroken van hart zijn. Dit nu moet, gelijk gezegd werd, wel voortreffelijk zijn in Gods ogen, aangezien Christus Jezus zo heerlijk is in Zijn ogen. Te verachten wat iemand voortreffelijk rekt, is een belediging voor hem, maar te waarderen, te achten, of hoge gedachten te koesteren van datgene, waarvoor ik achting heb, dat is aangenaam voor mij, zulk een denkwijze is voortreffelijk in mijn oog. Wat zegt Christus?' Want de Vader zelf heeft u lief, omdat gij Mij liefgehad hebt.' Johannes 16:27. Die een hoge achting heeft voor Christus voor die heeft de Vader een hoge achting. Hierom wordt er gezegd: 'Die de Zoon heeft, heeft de Vader, ' voor hem, die de Zoon ontvangt en een lofwaardige achting stelt op de Zoon, voor die zal de Vader tot een Vader zijn, voor hem zal Hij handelen als een Vader.

Maar niemand zal, niemand kan dit doen dan de gebrokenen van hart, omdat zij, en zij alleen, zich bewust zijn van de behoefte aan en de waarde van een aandeel in Hem. Ik durf de gehele wereld oproepen ten aanzien van de waarheid dezer zaak, en zeg wederom, dat deze, en geen dan deze, harten van waardering hebben in het oog van God. Helaas!' het hart der goddelozen is weinig waard, ' want het is ontbloot van een kostelijke waardering van Christus, en kan niet anders dan daarvan ontbloot zijn, omdat het niet gewond, gebroken, en zich bewust geworden is van de behoefte aan genade door Hem. Spreuken 10:20.

Ten vierde. Een gebroken hart is van grote waarde bij God, omdat het een dankbaar hart is voor dat gevoel van zonde en genade, hetwelk het ontvangen geeft. Een gebroken hart is een gevoelig hart. Dit stipten wij vroeger reeds aan. Het is zich bewust van de gevaren, waar de zonde toe leidt, ja, en heeft reden om zich daarvan bewust te zijn, omdat het heeft gezien en gevoeld wat de zonde is, beide in de schuld en de straf, die naar de wet daarvoor verschuldigd is. Gelijk een gebroken hart kennis draagt van de zonde, in haar goddeloze natuur en gevolgen, zo draagt het eveneens kennis van de weg,

langs welke God de ziel bevrijdt van de dag des oordeels, dus moet het een dankbaar hart zijn. Hij nu, die Mij prijst, verheerlijkt Mij, zegt God, en God wenst verheerlijkt te worden. Zijn eer is Hem dierbaar, Hij wil ze niet laten varen. Psalm 50:23, Jesaja 42:8.

De gebrokene van hart, zeg ik, aangezien hij de gevoelige ziel is, volgt daaruit, dat hij de dankbare ziel is. 'Loof de HEERE, mijn ziel!' zei David, 'en al wat binnen in mij is, Zijn heilige naam.' Zie welk een loven van God hier is! en evenwel hiermee niet tevreden, gaat hij er opnieuw mee voort, zeggende: 'Loof de HEERE, mijn ziel en vergeet geen van Zijn weldaden.' Maar waarom loofde David de Heere? O! Hij is het, zegt hij, die al uw ongerechtigheid vergeeft, die al uw ziekten geneest, die uw leven verlost van het verderf, die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden. Psalm 103:1-4. Maar waardoor was hij hier zo mee aangedaan? Wel, hij wist wat het was vanwege de zonde boven de muil der hel te hangen, ja, hij wist wat het was van rondom door de dood en de hel te worden omringd, ja. Zij hadden hem besloten, zoals wij hebben gezegd, en trokken hem neer in de diepte, dit zag hij, tot verbreking van zijn hart. Hij zag eveneens de weg ten leven, en zijn ziel was verlicht door het geloof en gevoel daarvan, en dat maakte hem tot een dankbaar mens. Als een mens, wiens been gebroken is, slechts te verstaan gegeven wordt, dat hij door het breken daarvan bewaard is gebleven voor het breken van zijn nek, zal hij God dankbaar zijn voor een gebroken been. 'Het is mij goed,' zei David, 'dat ik verdrukt ben geweest.' Ik werd daardoor bewaard voor een groot gevaar, want eer ik verdrukt werd, dwaalde ik. Psalm 119:67, 71.

En wie kan dankbaar zijn voor een gunstbetoon, die het zich niet bewust is, dat hij er behoefte aan heeft, het bezit, en het bezit uit genade? Nu, hiervan is de gebrokene van hart, hiervan is de mens, die van een verslagen geest is, zich bewust, en dat met betrekking tot gunstbewijzen van de beste soort, en daarom moet hij noodzakelijk een dankbaar mens zijn, en alzo een hart van waardering hebben bij God, omdat het een dankbaar hart is.

Ten vijfde. Een gebroken hart is van grote waarde bij, of een voortreffelijke zaak in het oog van God, omdat het een hart is, dat nu een woonstede begeert te worden voor de geest en de genade gaven van de Geest van God. Het was voorheen de sterkte van de duivel, en het was tevreden met die toestand. Maar nu begeert het de genietingen te smaken van en vervuld te worden met de Heilige Geest van God. 'Schep mij een rein hart, o God!' zei David, 'en vernieuw in het binnenste van mij een vaste geest. En neem Uw Heilige Geest niet van mij, en de vrijmoedige geest ondersteune mij.' Psalm 51:12-14. Nu had hij begeerte naar een rein hart en een vaste geest, nu zag hij uit naar de heiliging van de gezegende geest der genade, een zaak, welke de onbesnedenen van hart tegenstaan en versmaden. Handelingen 7:51, Hebrëen 10:29.

Een gebroken hart dus past bij het hart van God, een verslagen geest is één geest met Hem. God, zoals ik u vroeger zei, begeert te wonen bij de gebrokenen van hart, en de gebrokenen van hart hebben begeerte naar gemeenschap met Hem. Nu is hier een samenstemming een eenheid des gemoeds, nu is dezelfde geest in u, welke ook in Christus Jezus was. Dit moet noodzakelijk een voortreffelijke geest zijn, dit moet

noodzakelijk beter zijn bij God en in Zijn oog dan duizenden van rammen of tien duizend rivieren van olie. Maar begeert de vleselijke wereld dit, deze geest en de gezegende genade gaven ervan? Neen, zij verachten het, zoals ik vroeger zei, zij spotten er mee, zij verkiezen liever en geven zich liever over aan zondige, vuile lusten, en de reden is: omdat hun een gebroken hart ontbreekt, dat hart, zo hoog in waarde bij God, en zij daarom blijven in hun vijandschap tegenover God.

De gebrokenen van hart weten, dat de heiliging des Geestes een goed middel is om die verslapping te verhoeden, uit welke een mens niet kan komen, tenzij zijn hart voor de tweede maal verwond wordt. Ongetwijfeld had David een gebroken hart bij zijn eerste bekering, en indien die gebrokenheid gebleven ware, dat is, indien hij niet wederom plaats gegeven had aan hardheid des harten, dan zou hij nimmer gevallen zijn in die zonde, uit welke hij niet weer kon worden opgericht dan door een vernieuwde verbrijzeling van zijn beenderen. Daarom, zeg ik, is een gebroken hart van grote waarde bij God, want dat hart-en ik voeg erbij, zo lang als het zijn tederheid behoudt-begeert niemand dan God, en de gaven van Zijn Heilige Geest, de zonde is voor zulk een hart tot een afschuw.

6. DE VOORDELEN, DIE EEN CHRISTEN VERKRIJGT DOOR ZIJN HART TEER TE HOUDEN.

En hier, als op een geschikte plaats, zal ik u, voor ik ook maar iets verder ga, enige van de voordelen tonen, die een Christen verwerft door zijn hart teer te houden. Want gelijk een gebroken hart te bezitten, is, een voortreffelijke zaak te bezitten, zo is ook dit gebroken hart teer te houden zeer voordelig.

Ten eerste. Dit is de weg om in uw ziel steeds een vreze te bewaren voor te zondigen tegen God. Een Christen geeft geen voet aan of plaats voor de zonde, voordat zijn hart zijn tederheid begint te verliezen. Een teer hart zal aangedaan worden bij de zonde van een ander, veel meer zal het bevreesd zijn de zonde zelf te bedrijven. 2 Koningen 22:19

Ten tweede. Een teer hart is spoedig genegen tot het gebed, ja, drijft daartoe aan, zet daaraan kracht bij. Wij zijn nimmer traag tot het gebed, tenzij ons hart zijn tederheid verloren heeft, ofschoon het dan koud, flauw en vormelijk, en alzo vleselijk wordt in betrekking tot en in die heilige plicht.

Ten derde. Een teer hart is altijd met berouw gereed voor de geringste fout of uitglijding, of zondige gedachte, waaraan de ziel schuldig is. De besten overtreden in vele dingen, maar als een Christen zijn tederheid verliest, als hij zegt, dat zijn berouw zoek is, dan is zijn hart hard geworden en heeft die geest verloren, die milde geest van berouw, die het placht te hebben. Zo was het met de Corinthiërs, zij waren van het geloof vervallen, en verloren hun tederheid, waarom zij over hun zonden ja, grote zonden-geen berouw kregen. 2 Corinthiërs 12:20.

Ten vierde. Een teer hart heeft begeerte om veel gemeenschap met God te oefenen, terwijl hij, die verhard is, ofschoon het zaad der genade in hem is, tevreden zal zijn met te eten, te drinken, te slapen, te waken, en dagen zonder tal zonder Hem daarheen te gaan. Jesaja 17:10, Jeremia 2:32.

Ten vijfde. Een teer hart is een waakzaam hart. Het waakt tegen de zonde in de ziel, tegen de zonde in het huisgezin, tegen de zonde in het beroep, tegen de zonde in geestelijke plichten en verrichtingen enz. Het waakt tegen de Satan, tegen de wereld, tegen het vlees, enz. Maar nu, nu het hart niet teer is, is er slaperigheid, onbedachtzaamheid, ledigheid, nu wordt er toegelaten dat het hart, het huisgezin en het beroep zeer wordt besmet, bevlekt en bezoedeld met de zonde, want een hard hart wijkt van God, en wendt zich af in al deze dingen.

Ten zesde. Een teer hart zal zichzelf verloochenen, en dat in geoorloofde dingen, en zal zelfs datgene nalaten, hetwelk gedaan mag worden-want de een of andere Jood, of Heiden, of de kerk van God, of enig lid daarvan mocht daardoor geërgerd of zwak gemaakt worden, terwijl de Christen, die niet teer is, die zijn tederheid verloren heeft, er zover vandaan is om zichzelf te verloochenen in geoorloofde dingen, dat hij het zelfs zal wagen om zich in te laten met dingen, die ten enenmale verboden zijn, wie daardoor

ook geërgerd, met smart vervuld of zwak gemaakt moge worden. Voor een voorbeeld hiervan behoeven wij niet verder te gaan dan tot de man in de tekst, die, terwijl hij teer was, sidderde bij geringe dingen, maar toen zijn hart verhard was, kon hij Bathseba nemen om zijn lust te voldoen, en haar man doden om zijn misdaad te bedekken.

Ten zevende. Een teer hart-ik bedoel, het hart, dat teer gehouden is-bewaart voor menige slag, striem en vaderlijke kastijding, omdat het de oorzaken, hetwelk is de zonde, van de geselende hand Gods, vermijdt. 'Bij de reine houdt Gij U rein, maar bij de verkeerde bewijst Gij U een worstelaar.' 2 Samuel 22:27, Psalm 18:25-27. Menige nodeloze bestraffing en wond overkomt de heiligen Gods door hun onwijs gedrag. Wanneer ik zeg nodeloos, bedoel ik, dat zij niet nodig zijn, maar dienen om ons van onze ijdelheden af te brengen, want wij zouden de smart daarvan niet gevoelen, ware het niet om onze dwaasheden. Hierom wordt de geplaagde een dwaas genoemd, omdat zijn dwaasheid zijn plaag op hem brengt. 'De zotten, ' zegt David, 'worden om de weg van hun overtreding, en om hun ongerechtigheden geplaagd.' Psalm 107:17. En daarom is het, gelijk vroeger gezegd werd, dat hij zijn zonde zijn dwaasheid noemt. En wederom, 'Ik zal horen, wat God, de HEERE, spreken zal, want Hij zal tot Zijn volk en tot Zijn gunstgenoten van vrede spreken, maar dat zij niet weer tot dwaasheid keren.' Psalm 38:5, 85:8. 'Indien zijn kinderen Mijn wet verlaten en in Mijn rechten niet wandelen, indien zij Mijn inzettingen ontheiligen, en Mijn geboden niet houden, zo zal Ik hun overtreding met de roede bezoeken, en hun ongerechtigheid met plagen.' Psalm 89:31-33.

Hoe het hart teer te houden?

Vraag. Maar wat moet een Christen doen, wanneer God zijn hart gebroken heeft, om het teer te houden?

Antwoord. Hierover zal ik in het kort spreken, en u geven,

- ☛ Ten eerste, onderscheidene waarschuwingen,
- ☛ Ten tweede, onderscheidene besturingen.

Ten eerste. Onderscheidene waarschuwingen.

1. Draag zorg dat gij die overtuigingen niet versmoort, welke voor het tegenwoordige uw harten breken, door moeite te doen om die dingen uit uw gedachten te zetten, welke de oorzaak waren van zulke overtuigingen, maar koester en voed die dingen liever door er uzelf ernstig en bedaard aan te herinneren. Denk dus bij uzelf aldus: Wat was het, waardoor mijn hart eerst gewond werd? En laat dat daar blijven, totdat het, door de genade van God, en het verlossende bloed van Christus, weggenomen is.

2. Vermijd ijdel gezelschap. Het houden van ijdel gezelschap heeft menige overtuiging verstikt, menige begeerte gedood, en menige ziel in de hel doen vallen, die eens vurig uitzag naar de hemel. Een metgezel, die niet dienstig is voor de ziel, is schadelijk. 'Die

met de wijzen omgaat, zal wijs worden, maar die der zotten metgezel is, zal verbroken worden.’ Spreuken 13:20.

3. Neem u in acht voor ijdele praat, dat gij noch daarnaar luistert, noch daarin meedoet. ‘Ga weg van de tegenwoordigheid van een zotte man, want gij zoudt bij hem geen lippen der wetenschap merken.’ Spreuken 14:7. ‘Kwade samensprekingen verderven goede zeden. En de lippen van de zot zijn een strik voor zijn ziel.’ Spreuken 18:7, 1 Corinthiërs 15:33. Daarom, neem u in acht voor deze dingen.

4. Wacht u voor de geringste aandrift tot de zonde, begunstig die niet, opdat niet door de begunstiging daarvan de weg gebaad wordt voor een grotere. Davids oog vervoerde zijn hart, en zijn hart alzo de gedachte voedende, baande de weg voor de omgang met een vrouw, de daad van overspel, en schandelijke doodslag. Wees daarom op uw hoede, broeders!’ opdat niet iemand uit u verhard worde door de verleiding der zonde.’ Hebreëen 3:12-13 . En bedenk, dat hij, die een blok hout wil doen splijten, het dunne einde van de wigge er eerst in zet, en zo, door die er in te drijven, zijn werk verricht.

5. Wees op uw hoede voor slechte voorbeelden onder de godzaligen, leer van niemand datgene te doen, hetwelk het Woord van God verbiedt. Soms maakt de Satan gebruik van de kwade wegen van een goede man, om het hart van hen, die achteraan komen, te verderven en te verharden. Door de valse handeling van Petrus werd ook Barnabas mee afgetrokken, en verscheidene anderen meer. Neem u dus in acht voor de mensen, voor de wegen van goede mensen, en meet beide hun en uw eigen bij geen andere regel af dan bij het heilige Woord van God. Galaten 2:11-13.

6. Wees op uw hoede voor ongeloof en God loochenende gedachten, trek de waarheid en werkelijkheid van hemelse dingen niet in twijfel, want weet, ongeloof is de ergste van alle kwalen: het hart, dat daaraan voedsel geeft of daaraan plaats verleent, kan niet teer zijn.

Daarom, ‘Ziet toe, broeders! dat niet te eniger tijd in iemand van u zij een boos, ongelovig hart, om af te wijken van de levende God.’ Hebreëen 3:12. Het is nodig, dat op deze waarschuwingen met alle naarstigheid acht geslagen worde door allen, die, wanneer hun hart eens teer gemaakt is, het zo willen bewaren. En nu,

Ten tweede. De besturingen.

1. Zorg, dat gij een diepe kennis van God levendig in uw hart bewaart: kennis van Zijn tegenwoordigheid, die overal is: ‘Vervul ik niet de hemel en de aarde, spreekt de HEERE?’ Jeremia 23:24.

1. Kennis van Zijn doordringend oog, dat het de hele aarde doorloopt, aan alle plaats het goede en het kwaad aanschouwende, dat Zijn ogen de mensenkinderen aanschouwen, en Zijn oogleden hen beproeven. Spreuken 15:3.

2. De kennis van Zijn macht, dat Hij machtig is hemel en aarde te doen veranderen in stof en as, en dat zij niet meer zijn in Zijn hand dan een rol of dekkleed. Hebrëeën 1:11-12.
3. De kennis van Zijn rechtvaardigheid, dat de straffen derzelve zijn als verslindend vuur. Hebrëeën 12:29.
4. De kennis van Zijn getrouwheid, in het vervullen van Zijn beloften aan hen, aan wie ze gedaan zijn, en van Zijn bedreigingen over de onboetvaardigen. Mattheus 5:18, 24:35, Markus 13:31.

2. Leg er u op toe om een diep gevoel van de zonde in haar boze natuur en in haar ziel verdervende uitwerkingen in uw hart te verkrijgen en te behouden, wees overtuigd, dat zij de enigste vijand van God is, en dat niemand God haat of van God gehaat wordt dan door haar.

1. Houd in gedachte, dat zij engelen in duivels veranderde, en hen neerstortte van de hemel tot de hel.
2. Dat het de keten is, in welke zij worden vastgehouden en gebonden om overgeleverd te worden tot het oordeel. 2 Petrus 2:4, Judas 1:6.
3. Dat het om haar was, dat Adam uit het paradijs verdreven werd, dat zij het was, om welke de oude wereld werd verdrongen, om welke Sodom en Gomorra werden verbrand met vuur van de hemel, zij, die aan Christus Zijn bloed kostte om u te verlossen van de vloek, die zij over u gebracht heeft, en zij, indien iets, zal u buiten de hemel houden tot in alle eeuwigheid.
4. Overdenk de smarten der hel. Christus maakt daarvan gebruik als een argument om het hart teer te houden, ja, maakt met dat doel telkens opnieuw melding, beide van de natuur en de duurzaamheid van de vuurvlammen ervan, en van het knagen van de nimmer stervende worm, die daar woont. Markus 9:43-48.

3. Denk aan de dood, beide ten aanzien van de zekerheid van uw sterven en de onzekerheid van de tijd wanneer. Wij moeten sterven, wij moeten noodzakelijk sterven, onze dagen zijn bepaald-het getal onzer maanden is bij God, ofschoon niet bij ons, ook kunnen wij ze niet overschrijden, al wilden wij ook, als wij ze hadden, er duizend werelden voor geven. 2 Samuel 14:14, Job 7:1, 14:1-5. Bedenk, gij moet slechts eenmaal sterven-ik bedoel, maar eenmaal ten aanzien van deze wereld, want als gij, wanneer gij van hier gaat, niet wel sterft, kunt gij niet weer terugkomen en beter sterven. 'Het is de mensen gezet eenmaal te sterven, en daarna het oordeel.' Hebrëeën 9:27.

4. Denk eveneens aan de zekerheid en de verschrikkelijkheid van de dag des oordeels, wanneer Christus zal zitten op Zijn grote, witte troon, wanneer de doden, met het geklank van de bazuin Gods, zullen opgewekt worden, wanneer de elementen, alsmede de hemel en de aarde, in brand zullen staan, wanneer Christus de mensen van elkaar zal scheiden, gelijk een herder zijn schapen van de bokken scheidt, wanneer de boeken zullen geopend, de getuigen opgeroepen, en ieder mens zal geoordeeld worden naar zijn werken, Wanneer de poort des hemels zal openstaan voor hen, die behouden zullen worden, en de kaken der hel gapen voor hen, die verdoemd zullen worden.

Handelingen 5:30-31, 10:42, Mattheus 25:31-32, 34, 41, Openbaring 2:11, 1 Corintiërs 15:51, Openbaring 20:12, 15, 2 Petrus 3:7, 10, 12, Romeinen 2:2, 15-16, Openbaring 22:12.

5. Overdenk dat Jezus Christus geen middelen gebruikte om Zijn hart te verharden tegen het ondergaan en het lijden van die smarten welke nodig waren voor de verlossing van uw ziel. Neen, ofschoon Hij Zijn hart tegen u kon hebben verhard in de weg van rechtvaardigheid en gerechtigheid, omdat gij tegen Hem gezondigd hadt, wekte Hij liever Zichzelf op, en deed alle ontferming, medelijden en mededogen aan, ja, tedere erbarming, en volvoerde het. In Zijn liefde en in Zijn mededogen maakt Hij ons zalig. Zijn tedere ontferming van omhoog heeft ons bezocht. Hij beminde ons, en gaf Zichzelf voor ons. Leer dan van Christus om teder over uzelf te zijn, en om te trachten om uw hart teer te houden naar God, en voor de zaligheid van uw ziel. Maar om tot een besluit te komen.

7. HET GEBRUIK.

Laat ons dan nu enig gebruik maken van dit leerstuk. Als:

Eerste gebruik.

Van de waarheid der zaak, namelijk, dat het hart van de mens, die in waarheid tot God gekomen is, gebroken is geworden om tot Hem te kunnen komen. En dit toont ons wat te oordelen van het verbond, dat er is tussen de zonde en de ziel, te weten, dat het zo vast, zo sterk, zo onschendbaar is, dat niets het kan verbreken, vernietigen of krachteloos maken, tenzij het hart er voor verbroken wordt. Het was zo met David, ja, zijn nieuw verbond met dezelve kon niet verbroken worden, totdat zijn hart gebroken werd.

Het is verbazend, wanneer wij nagaan welk een macht de zonde heeft over de ziel, de geest, de wil en de genegenheden van sommige mensen. Zij is voor hen beter dan de hemel, beter dan God-dan de ziel, ja, dan de zaligheid, gelijk blijkt, omdat, ofschoon alle deze hun worden aangeboden op deze voorwaarde, als zij hun zonden slechts willen verlaten, zij nochtans liever zullen verkiezen te blijven in dezelve, te staan en te vallen bij dezelve.

Wat zegt gij, zondaar? Is dit niet een waarheid? Hoe menigmaal is u de hemel en de zaligheid om niet aangeboden, indien gij slechts uw verbond met deze grote vijand van God wildet verbreken. Van God, zeg ik, indien gij slechts dit verbond met deze grote vijand van uw ziel wildet verbreken, maar kondt er nog nimmer toe gebracht worden, neen, noch door bedreiging, noch door belofte kon gij er ooit toe gebracht worden.

Er wordt gezegd van Achab, dat hij zichzelf verkocht om kwaad te doen, en op een andere plaats: 'Ziet, om uw ongerechtigheden zijt gij verkocht.' 1 Koningen 21:25, Jesaja 50:1. Maar wat is deze ongerechtigheid? Wel, een ding van niets, ja, duizend maal erger dan niets, maar omdat niets, zoals wij zeggen, is niets, daarom gaat het onder die benaming, waar God opnieuw tot het volk zegt: 'Gij hebt uzelf voor niets verkocht.' Jesaja 52:3. Maar, zeg ik, welk een ontzettende zaak is het, dat een redelijk schepsel geen betere koop doet, dat een, die zo wijs is in alle aardse dingen, zulk een dwaas is in de aller gewichtigste zaak. En toch, zulk een dwaas is hij, en hij zegt aan iedereen, die hem ziet, dat hij zodanig een is, omdat hij zijn verbond met de zonde niet verbreekt, totdat zijn hart gebroken is. De mensen hebben de duisternis liever dan het licht. Ja, zij brengen het aan de dag, dat zij ze lief hebben, aangezien zulk een groot aanbod niet de overhand bij hen verkrijgt om ze te verlaten.

Tweede gebruik.

Is dit een waarheid, dat het hart van de mens, die in waarheid tot God komt, om dat te kunnen doen, gebroken is geworden, dan toont dit ons een reden, waarom het hart van sommige mensen gebroken is, een reden, waarom God het hart van sommige mensen breekt vanwege de zonde, namelijk, omdat Hij niet wil, dat zij in de zonde sterven, maar

dat zij tot Hem komen, opdat zij gered mogen worden. Aanschouw dus in deze welke besluiten God ging opmaken in betrekking tot de zaliging van de zielen van sommige mensen. Hij wil ze hebben, Hij wil ze behouden, Hij zal hun harten breken, opdat zij gered mogen worden, Hij zal ze doden, opdat zij mogen leven, Hij zal ze wonden, opdat Hij hen moge helen. En het schijnt uit onze verhandeling, dat er nu geen weg opengelaten is dan deze, zachte middelen, zoals wij zeggen, helpen niet, goede woorden, een heerlijk evangelie, beden, smeking met bloed en tranen, het helpt al niets. De mensen zijn besloten om God tot het uiterste te drijven, als Hij hen wil hebben, moet Hij hen halen, hen vervolgen, hen vangen, hen verlammen, ja, hun beenderen verbrijzelen, of anders zal Hij hen niet behouden.

Sommige mensen denken, dat een uitnodiging, een uitwendige roeping, een redelijke verhandeling helpen zal, maar zij bedriegen zich zeer, er moet een kracht, een ontzettend grote en geweldige kracht zich paren bij het Woord, of het werkt niet krachtdadig tot de zaligheid der ziel. Ik weet, deze dingen zijn genoegzaam om de mensen zonder verontschuldiging te laten, maar toch, zij zijn niet genoeg om de mensen weer tot God te brengen. De zonde heeft hen in haar macht, zij hebben zichzelf aan haar verkocht, de macht des duivels heeft beslag op hen, zij zijn zijn gevangenen naar zijn wil, ja, en meer dan dit alles, hun wil is een met de zonde en met de duivel, om daardoor te worden gevangen gehouden, en als God geen verbrijzeling, berouw, of een gebroken hart geeft, vanwege de zonde, zal er niet de minste lust in de mens zijn om deze zo verschrikkelijke samenspanning en samenrotting tegen zijn ziel vaarwel te zeggen. 2 Timotheus 2:24-25.

Hierom wordt er van de mensen, die tot Hem komen of die tot Hem gebracht worden, gezegd, dat zij van deze borsten getrokken worden. Jesaja 26:9, Johannes 6:44. Zodat Johannes wel mocht zeggen: 'Zie, hoe grote liefde de Vader ons bewezen heeft.' Hier zijn kosten besteed, moeiten besteed, arbeid besteed, berouw verleend, ja, en een hart verslagen, gewond, gebroken en vervuld met angst en smart, met het oog op de zaligheid der ziel.

Derde gebruik.

Dit moge ons dan leren, welk een waarde wij hebben te stellen op een gebroken hart. Een gebroken hart is zulk een, dat in Gods achting deelt, ja, dat God beter rekent dan alle uitwendige dienst, een gebroken hart is dat, hetwelk bestaat om de zaligheid, om uw komst tot Christus om leven. De wereld weet niet wat er van te maken, noch wat te zeggen tot iemand, die een gebroken hart heeft, en veracht het daarom, en rekent de man, die het in zijn boezem draagt, een suffende dwaas, een ellendige sukkel, een armzalige ziel. Maar een gebroken en verslagen geest zult Gij, o God, niet verachten, een gebroken hart verrukt Uw oog, Uw hart, Gij kiest het tot Uw metgezel, ja, hebt Uw Zoon opdracht gegeven om wel toe te zien op zulk een mens, en hebt hem uw zaligheid beloofd, zoals tevoren bewezen is.

Zondaar, hebt gij een gebroken hart verkregen? heeft God u een verslagen geest verleend? Hij heeft u gegeven wat Hem welbehaaglijk is, Hij heeft u een schatkamer

gegeven om Zijn genade in te bewaren, Hij heeft u een hart gegeven, dat Zijn zaligheid hartelijk kan begeren, een hart naar Zijn eigen hart, dat is, zulk een als met Zijn gemoed overeenkomt. Het is waar, het is vol smart nu, vol angst nu, boetvaardig nu, benauwd nu, nu is het gebroken, nu bloedt het, nu snikt het, nu zucht het, nu treurt en schreit het tot God. Goed, zeer goed, dit alles komt omdat Hij u wil doen lachen, Hij heeft u droevig gemaakt op aarde, opdat gij u mocht verheugen in de hemel. 'Zalig zijn die treuren, want zij zullen vertroost worden.' 'Zalig zijt gij, die nu weent, want gij zult lachen.' Mattheus 5:4, Lukas 6:21.

Maar, ziel, wees er zeker van dat gij dit gebroken hart hebt. Alle harten zijn geen gebroken harten, ook is niet ieder hart, dat een wond schijnt te hebben, een hart dat in waarheid gebroken is. Een mens kan getroffen zijn tot, en evenwel niet in het hart, een mens kan een ander, en evenwel geen gebroken hart hebben. Handelingen 7:54, 1 Samuel 10:9. Wij weten, dat er onderscheid is tussen een wond in het vlees en een wond in de geest: ja, iemands zonde kan gewond en evenwel zijn hart niet gebroken zijn, zo was het met Farao, zo was het met Saul, zo was het met Achab, maar geen van hen had de genade van een gebroken hart.

Daarom, zeg ik, wees op uw hoede, elke schram met een speld, elke prik met een doorn, ja, elke slag, die God met Zijn Woord aan het hart van zondaars toe brengt breekt ze daarom niet. God gaf aan Achab zulk een slag, dat hij zich vernederde voor Gods aangezicht, en een zak om zijn vlees legde, en vastte, hij lag ook neer in de zak, hetwelk een grote zaak was voor een koning, en ging langzaam, en evenwel had hij nimmer een gebroken hart. 1 Koningen 21:27, 29. Wat zal ik zeggen? Farao en Saul beleden hun zonden, Judas kreeg berouw over hetgeen hij gedaan had, Ezau zocht de zegen, en dat zorgvuldig met tranen, en echter had geen van deze een hart, dat recht gebroken, een geest, die waarlijk verslagen was. Farao, Saul en Judas waren nog dezelfde Farao, Saul en Judas, Ezau was nog dezelfde Ezau, er was geen genadige verandering, geen volkomen inkeer tot God, geen ongeveinsd verlaten van hun zonden, geen hartelijk vlieden om verbergung, om de hoop der heerlijkheid aan te grijpen, ofschoon zij inderdaad aldus waren aangeraakt. Exodus 10:16, 1 Samuel 26:21, Mattheus 27:2, Hebrëen 12:14-17.

De beschouwing van deze dingen roept ons luid toe om op onze hoede te zijn, om niet datgene voor een gebroken en verslagen geest te nemen, dat er niet voor doorgaan zal in de dag des doods en des oordeels. Daarom, zoekende ziel, laat mij u van raad dienen, opdat gij niet moogt bedrogen worden ten aanzien van deze zaak van zo groot gewicht.

Ten eerste. Ga terug naar het begin van dit boek en vergelijk uzelf met die zes of zeven tekenen van een gebroken en verslagen hart, welke ik u daar, overeenkomstig het Woord van God, met dat doel gegeven heb, en handel dienovereenkomstig onpartijdig met uw ziel.

Ten tweede. Of, hetwelk u van grote hulp kan en zal zijn, indien gij daarin oprecht zult zijn, zet u tot het onderzoeken van het Woord, voornamelijk waar gij leest van de bekering van mensen, en ga na of uw bekering gelijk zij aan of een goede gelijkenis of

eenheid heeft met de hun. Maar draag in deze zorg, dat gij uzelf niet vergelijkt met die goede lieden, van wier bekering gij niet leest, of van de breking van wier hart er geen melding gemaakt wordt in de Schrift, want allen die in de Schrift vermeld worden als heiligen, van die allen staat niet hun bekering, wat aangaat de wijze en natuur, vermeld in de Schrift.

Ten derde. Of anders, denk in waarheid na over de ware tekenen van berouw, welke in de Schrift zijn neergelegd, want dat is de ware uitwerking van een gebroken hart en van een gewonde geest. En zie hiervoor: Mattheus 3:5-6, Lukas 18:13, 19:8, Handelingen 2:37-40 enz., 16:29-30, 19:18-19, 2 Corinthiërs 7:8-11.

Ten vierde.

Of anders, ga beschouwen hoe God heeft gezegd dat zij zullen zijn in hun geest, die Hij wil zalig maken. En lees hiervoor deze schriftplaatsen:

1. Die in Jeremia 31:9. 'Zij zullen komen met geweën, en met smekingen zal Ik hen voeren, enz.

2. Lees Jeremia 50:4-5 : 'In deze dagen en terzelfder tijd, spreekt de HEERE, zullen de kinderen Israëls komen, zij en de kinderen van Juda tezamen, wandelende en wenende zullen zij heengaan, en de HEERE, hun God zoeken. Zij zullen naar Zion vragen, op de weg daarheen zullen hun aangezichten zijn, zij zullen komen en de HEERE toegevoegd worden, met een eeuwig verbond, dat niet zal worden vergeten.'

3. Lees Ezechiël 6:9 : 'Dan zullen uw ontcomenen aan Mij gedenken onder de Heidenen, waar zij gevankelijk zullen geworden zijn, omdat Ik verbroken ben door hun hoerachtig hart, dat van Mij afgeweken is, en door hun ogen, die hun drekgoden nahoereren, en zij zullen een walging van zichzelf hebben over de boosheden, die zij in al hun gruwelen gedaan hebben.'

4. Lees Ezechiël 7:16 : 'En hun ontcomenen zullen wel ontkomen, maar zij zullen op de bergen zijn, zij allen zullen zijn gelijk duiven der dalen, kermende, een ieder om zijn ongerechtigheid.'

5. Lees Ezechiël 20:43: 'Daar zult gij dan gedenken aan uw wegen, en aan al uw handelingen, waarmee gij u verontreinigd hebt, en gij zult van uzelf een walging hebben over al uw boosheden, die gij gedaan hebt.'

6. Lees Ezechiël 36:31: 'Dan zult gij gedenken aan uw boze wegen en uw handelingen, die niet goed waren, en gij zult een walging van uzelf hebben over uw ongerechtigheden en over uw gruwelen.'

7. Lees Zacheria 12:10: 'Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem zal Ik uitstorten de Geest der genade en der gebeden, en zij zullen Mij aanschouwen, die

zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als de rouwklacht over een enige zoon, en zij zullen over Hem bitter kermen, gelijk men bitter kermt over een eerstgeborene.'

Nu, alle deze zijn de vruchten van de Geest van God, en van het hart, wanneer het gebroken is.

Daarom, ziel, geef daar acht op, en wel, omdat dit teksten zijn, door welke God belooft, dat zij, die Hij zalig maakt, dit hart, deze geest en deze heilige uitwerkingen in zich zullen hebben. Overweeg het dus, en onderzoek uzelf of dit de staat en toestand is van uw ziel. En opdat gij dit ten volle moogt doen, overweeg en:

1. Bedenk, dat hier zulk een gevoel van zonde en van de walging ervan is, dat het de mens niet alleen haar doet verafschuwen, maar zichzelf, ter oorzaak van die zonde, dit is waard door u te worden opgemerkt.

2. Bedenk wederom, dat hier niet alleen een zelf-verfoeien is, maar een smartelijk, gevoelig treuren naar God, bij de beschouwing dat de ziel door de zonde beide God en Zijn heilig Woord beledigd, gesmaad, veracht en ter zijde gezet heeft.

3. Bedenk eveneens, dat hier gebeden en tranen om genade zijn, alsmede begeerten om nu voor altijd van de zonde bevrijd, en in hart en ziel vast met God verenigd en aan God verbonden te zijn.

4. Bedenk eveneens, dat voor dit volk, waarvan hier gesproken wordt, de hele weg van Satan tot God, van zonde tot genade, van dood tot leven bezaaid is met tranen en gebeden, met geweene en smeking: wenende zullen zij heengaan en de Heere, hun God, zoeken.

5. Bedenk, dat deze lieden, gelijk met pelgrims en vreemdelingen het geval is, zich niet schamen om aan diegenen, die zij ontmoeten, de weg naar Zion, of het hemelse oord, te vragen, waardoor zij hun onwetendheid bekennen, zoals hun past, en hun begeerte om de weg ten leven te kennen, ja, daardoor verklaren zij, dat er niets is in deze wereld, onder de zon, of aan deze zijde van de hemel, dat het verlangen, de begeerte en het smachtend uitzien van een gebroken en verslagen geest kan bevredigen. Lezer, ik raad u, denk over deze dingen ernstig na, en vergelijk uw ziel ermee, en met wat gij hier overigens zult geschreven vinden tot uw overtuiging en onderrichting.

Vierde gebruik.

Indien een gebroken hart en een verslagen geest van zulk een waarde is bij God, dan dient dit diegenen, die het bezitten, aan te moedigen om er mee tot God te komen. Ik weet, de grote aanmoediging voor ons mensen om tot God te komen is: omdat er een Middelaar is tussen God en de mensen, de mens Christus Jezus. 1 Timotheus 2:5. Dit, zeg ik, is de grote aanmoediging, en er is geen, die haar plaats kan innemen, maar er zijn

andere aanmoedigingen, ondergeschikt aan deze, en een gebroken en verslagen geest is een van die: dit is duidelijk uit onderscheidene plaatsen van de Schrift.

En daarom, gij, die een gebroken hart en een benauwde geest met u kunt voeren, wanneer gij tot God komt, zeg Hem, dat uw hart gewond is binnen in u, dat gij droefheid in uw hart hebt, en bedroefd zijt over uw zonden, maar wacht u voor te liegen. Belijd ook uw zonden aan Hem, en zeg Hem, dat zij gedurig voor u zijn. David maakte een drangreden van deze dingen, wanneer hij tot God ging door het gebed. 'O HEERE!' zegt hij, 'straf mij niet in Uw grote toorn, en kastijd mij niet in Uw grimmigheid.' Maar waarom zo? O! zegt hij, 'want Uw pijlen zijn in mij gedaald, en Uw hand is op mij neergedaald. Er is niets geheels in mijn vlees, vanwege Uw gramschap, er is geen vrede in mijn beenderen, vanwege mijn zonde. Want mijn ongerechtigheden gaan over mijn hoofd, als een zware last zijn zij mij te zwaar geworden. Mijn etterbuilen stinken, zij zijn vervuild, vanwege mijn dwaasheid. Ik ben krom geworden, ik ben uitermate zeer neergebogen, ik ga de hele dag in het zwart. Want mijn darmen zijn vol van een verachtelijke plaag, en er is niets geheels in mijn vlees. Ik ben verzwakt, en uitermate zeer verbrijzeld, ik brul van het geruis van mijn hart. HEERE! voor U is al mijn begeerte, en mijn zuchten is voor U niet verborgen. Mijn hart keert om en om, mijn kracht heeft mij verlaten, en het licht mijner ogen, ook zijzelf zijn niet bij mij. Mijn liefhebbers en mijn vrienden staan van tegenover mijn plaag', en zo gaat hij voort. Psalm 38:1-4, enz.

Dit zijn de woorden, zuchten, klachten, gebeden en drangredenen van een gebroken hart tot God om genade, en evenzo de volgende: 'Zijt mij genadig, o God! naar Uw goedertierenheid, delg mijn overtreding uit naar de grootheid uwer barmhertigheden. Was mij wel van mijn ongerechtigheid, en reinig mij van mijn zonde. Want ik ken mijn overtredingen, en mijn zonde is steeds voor mij.' Psalm 51:3-5 .

God staat het aan arme schepselen, die het zonder te liegen kunnen, toe, aldus bij Hem te pleiten en aan te dringen. 'Doch ik ben ellendig en in smart', zei de goede man tot Hem, 'Uw heil, o God! zette mij in een hoog vertrek'. Psalm 69:30. En daarom, gij, die een gebroken hart hebt, scheidt u af, God wekt er u toe op om moed te scheppen, zegt daarom tot uw ziel: 'Wat buigt gij u neer, o mijn ziel!' gelijk gewoonlijk bij de gebrokenen van hart plaats heeft, 'en wat zijt gij onrustig in mij? hoop op God.' 'Ik ware vergaan', indien ik geen goede moed gehouden had, daarom: 'zijt sterk', houd goede moed, 'en Hij zal uw hart versterken'. Psalm 42:11, 43:5, 27:12-14.

Maar helaas de gebrokenen van hart zijn hier ver vandaan, zij vergaan, zij rekenen zichzelf onder de doden, zij denken dat God hen niet meer zal gedenken: de gedachten aan de grootheid van God, en Zijn heiligheid, en hun eigen zonden en snoodheden zullen hen zeker verteren. Zij gevoelen schuld en angst der ziel, zij gaan de hele dag in het zwart, hun mond is vol van bitterheid en gal, en zij moeten teugen drinken van gal en alsem, zodat hij inderdaad een kunstenaar moet zijn in het geloven, die tot God kan komen onder zijn schuld en verschrikking, en pleiten in het geloof, dat de offeranden

Gods een gebroken hart zijn, zo een als hij heeft, en dat God een gebroken en verslagen geest niet zal verachten.

Vijfde gebruik.

Indien een gebroken hart, indien een gebroken en verslagen geest van zulk een waarde is bij God, waarom zouden dan sommigen voor een gebroken hart zo bevreesd, en voor een verslagen geest zo schuw zijn als zij zijn? Ik heb opgemerkt, dat sommige mensen even bevreesd zijn voor een gebroken hart, of dat vanwege hun zonden hun hart zou gebroken worden, als de hond is voor de zweep. O! zij kunnen niet overweg met zulke boeken, met zulke preken, met zulke predikers, of met zulk een taal, welke strekt om een mens gevoelig te maken voor, en zijn hart te breken en hem verslagen te maken over zijn zonden. Hierom vergaderen zij zulke leraars tot zich, nemen zulke boeken, beminnen zulk een gezelschap, en verheugen zich in zulk een gesprek, dat eer strekt om te verharden dan om te verzachten, om lichtvaardig en roekeloos te maken in, dan bedroefd te maken over hun zonde. Zij zeggen tot zulke preken, boeken en predikers, gelijk Amazia zei tot Amos: 'Gij ziener! ga weg, vlied in het land van Juda, en eet aldaar brood, en profeteer aldaar. Maar te Bethel zult gij voortaan niet meer profeteren: want dat is des konings heiligdom, en dat is het huis des koninkrijks.' Amos 7:12-13.

Maar weten deze lieden wat zij doen? Ja, denken zij, want zulke predikers, zulke boeken, zulke gesprekken strekken om iemand melancholiek of waanzinnig te maken, zij maken ons zo, dat wij geen vermaak kunnen hebben in onszelf, in onze belangen, in ons leven. Maar, o dwaas van top tot teen, laat mij tot u spreken. Is het een tijd om vermaak te scheppen, en u te verlustigen in enig ding, voor gij hebt getreurd en bedroefd zijt geweest over uw zonden? Die vrolijkheid, welke er is vóór berouw over de zonde, zal voorzeker eindigen in zwaarmoedigheid. Waarom de wijze man, beide tezamen voegende, zegt, dat het kermen of treuren eerst moet zijn. Er is 'een tijd om te wenen, en een tijd om te lachen, een tijd om te kermen en een tijd om op te springen.' Prediker 3:4.

Hoe! een onbekeerd mens en lachen! Indien gij iemand, die over Holborn naar Tjiburn rijdt om opgehangen te worden wegens diefstal, vrolijke liederen hoordet aanheffen, zoudt gij niet denken, dat hij buiten zichzelf was, zo niet erger? en echter, zo is het met hem, die voor de vrolijkheid is, terwijl hij vanwege zijn overtredingen veroordeeld staat door het Boek van God.

Man! man! gij hebt reden om te kermen, ja gij moet kermen, indien gij ooit zult zalig worden. Zodat mijn raad is, dat, in plaats van te vermijden, gij zulke boeken, zulke predikers en zulke gesprekken opzoekt, welke de strekking hebben om een mens gevoelig te maken voor en zijn hart te breken vanwege de zonde, en de reden is, omdat gij nimmer belangstellend zult zijn omtrent de zaligheid van uw eigen ziel, zoals gij dat moet wezen, noch die zoeken, voor gij een gebroken hart, een gebroken en verslagen geest hebt. Daarom, zijt niet bevreesd voor een gebroken hart, zijt niet schuw voor een verslagen geest. Het is een van de grootste genade gaven, die God aan een man of een

vrouw verleent. Het hart recht gebroken bij het gevoel van, en waarlijk verslagen gemaakt wegens de overtredingen, is een zekere voorloper van de zaligheid. Dit is duidelijk uit die zes betogen, welke er in het eerst werden neergelegd om de zaak, waarover het ging, te bewijzen.

En om u in deze zaak wakker te schudden, laat mij u zeggen, en gij zult het zo bevinden, dat uw hart moet gebroken worden, of gij wilt of niet. God is besloten alle harten vanwege de zonde te breken op de een of andere tijd. Kan men het zich anders denken, aanmerkende wat de zonde is en wat God is-te weten, een wreker der ongehoorzaamheid-dan dat op de een of andere tijd de mens leed moet dragen over de zonde? dat hij er leed over moet dragen, zeg ik, hetzij tot berouw, hetzij tot veroordeling. Hij, die nu niet kermt, nu de deur der genade open is, moet kermen over de zonde, wanneer de deur der genade gesloten is. Zullen de mensen God verachten, Zijn wet verbreken, Zijn bedreigingen veronachtzamen, Zijn genade misbruiken, ja, hun ogen sluiten wanneer Hij zegt: Zie, en hun oren toestoppen wanneer Hij zegt: Hoor, en zullen zij zo ontsnappen? Neen, neen, omdat Hij riep en zij weigerden, Hij Zijn hand uitstreckte en zij er niet op letten, daarom zal de benauwdheid hen overkomen als een barende vrouw, en zij zullen roepen in hun verderf, en dan zal God lachen in hun verderf, en spotten wanneer hun vrees komt. Dan, zegt Hij, zullen zij roepen. Spreuken 1:24-26.

Ik heb dikwijls opgemerkt, dat deze bedreiging in het Nieuwe Testament ten minste zeven maal herhaald is, zeggende: 'Daar zal weinig zijn, en knersing der tanden.' Mattheus 8:12, 13:42, 50, 22:13, 24:51, 25:30, Lukas 13:28. Daar. Waar? In de hel en voor de rechterstoel van Christus, wanneer Hij komt om de wereld te oordelen, en de deur zal toegesloten hebben om hen buiten de heerlijkheid te houden, die hier het aanbod van Zijn genade hebben veracht, en de dag van Zijn geduld hebben voorbijgezien. 'Aldaar zal zijn weinig en knersing der tanden.' Zij zullen er om wenen en weeklagen.

Er zijn nog slechts twee schriftplaatsen, waarvan ik mij zal bedienen, en dan zal ik komen tot een besluit. De een is die in de Spreuken, waar Salomo aan jonge mannen de raad geeft om zich te wachten voor vreemde, dat is, voor wellustige, lichtzinnige en verleidende vrouwen.

Wacht u voor dezulken, zegt hij, opdat 'gij' niet 'in uw laatste brult, ' dat is, in de hel, wanneer gij dood zijt, 'als uw vlees, en uw lijf verteerd is, en zegt: Hoe heb ik de tucht gehaat, en mijn hart de bestraffing versmaad! En heb niet gehoord naar de stem mijner onderwijzers, noch mijn oren geneigd tot mijn leraars!' Spreuken 5:11-13.

De andere schriftplaats is die in Jesaja, waar hij zegt: 'Omdat Ik geroepen heb, maar gij hebt niet geantwoord, Ik gesproken heb, maar gij hebt niet gehoord, maar hebt gedaan dat kwaad was in Mijn ogen, en hebt verkoren hetgeen, waaraan Ik geen lust heb. Daarom zegt de Heere HEERE alzo: Ziet, Mijn knechten zullen eten, doch gij zult hongeren, ziet, Mijn knechten zullen drinken, doch gij zult dorsten, ziet, Mijn knechten zullen blij zijn, doch gij zult beschaamd zijn. Ziet, Mijn knechten zullen juichen van

ganser harte, maar gij zult schreeuwen van weedom des harten, en van verbreking des geestes zult gij huilen.' Jesaja 65:12-14. Hoe vele ziet's zijn hier! en elk ziet is niet alleen een oproeping aan zorgelozen om na te denken, maar als een verklaring van de hemel, dat het in het laatste aldus zal zijn met alle onboetvaardige zondaars, dat is, wanneer anderen zingen van vreugde in het koninkrijk der hemelen, dan zullen zij smart lijden in de hel, en daar huilen van verbreking des geestes.

Daarom, laat mij de raad geven, dat gij niet bevreesd zijt voor, maar dat gij liever begerig zijt naar een gebroken hart, en een verslagen geest op prijs stelt, ik zeg, begeer het nu, nu de witte vlag is uitgehangen, nu de gouden scepter van genade u wordt toegestoken. Beter te kermen, nu God tot genade en vergiffenis genegen is, dan te kermen, wanneer de deur geheel is toegesloten. En wees er opmerkzaam op, dat dit niet de eerste maal is, dat ik u deze raad gegeven heb.

Zesde gebruik.

Ten laatste. Indien een gebroken hart een zaak van zo grote waarde is bij God als gezegd is, en indien de plichten niet op de rechte wijze kunnen volbracht worden door een hart, dat niet gebroken is, dan toont dit de ijdelheid van de geest dier lieden, en eveneens de gebrekkigheid van hun gewaande godsdienstige verrichtingen, die God aanbidden met een hart, dat nimmer gebroken werd en zonder een verslaven geest. Er zijn inderdaad ten allen tijde in elke eeuw grote massa's van zulke belijders in de wereld geweest, maar met geen ander gevolg dan om zichzelf te bedriegen, God te bespotten, en anderen struikelblokken in de weg te leggen, want een mens, wiens hart nimmer waarlijk gebroken werd, en wiens geest nimmer verslagen was, kan Christus niet in ernst belijden, kan zijn eigen ziel niet in ernst liefhebben, ik bedoel, hij kan deze dingen niet in waarheid doen, en zijn eigen welzijn op de rechte wijze zoeken, want hem ontbreekt een grond voor dezelve, te weten, een gebroken hart vanwege de zonde, en een verslagen geest.

Dat, hetwelk een mens maakt tot een hartelijke, een ongeveinsde, een oprechte zoeker van het welzijn van zijn eigen ziel, is gevoel van zonde, en een goddelijke vrees van overvallen te worden door het gevaar, waarin zij de mens brengt. Dit maakt hem verslagen of boetvaardig, en drijft hem uit tot het zoeken van Christus de Zaligmaker, met hart-kwellende en hartbrekende overleggingen. Maar dit kan niet gebeuren, waar dit gevoel, deze goddelijke vrees, en deze heilige verbrijzeling ontbreekt. Belijden kunnen de mensen, en veel gerucht maken, evenals het ledige vat het grootste geluid maakt, maar onderzoek hen, en zij zijn vol van lucht, vol van ledigheid, en dat is alles.

Ook zijn zulke belijders niet teer over Gods naam, noch over de goede naam van dat evangelie, hetwelk zij belijden, dat kunnen zij ook niet, want hun ontbreekt datgene, wat hen daartoe zou verplichten, hetwelk is een gevoel van genade en vergiffenis door welke hun gebroken harten verlichting, ondersteuning en hoop op God hebben ontvangen. Paulus zei, dat de liefde van Christus hem drong. Maar wat was Paulus anders dan een gebrokene van hart en een verslagen zondaar? Handelingen 9:3-6, 2 Corintiërs 5:14.

Wanneer God een mens de zonde toont, die hij heeft begaan, de hel, die hij heeft verdiend, de hemel, die hij heeft verloren, en dat nochtans Christus, en genade, en schuldvergiffenis te verkrijgen zijn, dan zal dit hem ernstig maken, dit zal hem doen versmelten, dit zal zijn hart verbreken, dit zal hem tonen, dat er meer dan wind, dan een geluid, dan een ledige klank is in de godsdienst, en dit is de man, wiens hart, wiens leven, wiens wandel en alles wezen zal in de zaken van de eeuwige zaligheid van zijn kostbare en onsterfelijke ziel.

8. TEGENWERPINGEN BEANTWOORD.

Eerste tegenwerping. Maar sommigen kunnen tegenwerpen, dat ik in dit gezegde te gestreng en meesterachtig schijn, en, indien ik deze regels naderhand niet matig met iets mildere, menige eerlijke ziel zal ontmoedigen.

Antwoord. Ik antwoord: Geen zier, geen eerlijke ziel in de gehele wereld zal geërgerd zijn over mijn woorden, want niet een kan een eerlijke ziel zijn, ik bedoel met betrekking tot haar belangen in een andere wereld, die geen gebroken hart ontvangen heeft, die nimmer een verslagen geest had. Dit wil ik zeggen, omdat ik goed wil verstaan worden, dat allen niet tot dezelfde graad van angst geraken, noch zo lang daar onder liggen, als sommigen van hun broeders doen. Maar naar de hemel te gaan zonder een gebroken hart, of vergiffenis van zonden te ontvangen zonder een verslagen geest, is geen artikel van mijn geloof. Wij spreken nu niet over wat verborgen is, de geopenbaarde dingen zijn voor ons en voor onze kinderen, ook moeten wij het niet wagen om verder te gaan in ons geloof. Zegt niet Christus: 'Die gezond zijn hebben de medicijn meester niet van node, ' dat is, zij zien geen behoefte, maar Christus zal hun hun behoefte doen zien, voor Hij Zijn soevereine genade aan hen verstrekt, en daar heeft Hij goede reden voor: anders zal Hij niet veel dank hebben voor Zijn goedheid.

Tweede tegenwerping. Maar er zijn er, die van kindsbeen af godzalig zijn opgevoed, en zo de grondbeginselen van het Christendom indrinken, zij weten zelf niet hoe.

Antwoord. Het geloof van Christus van de mensen alleen te ontvangen, en het van God te ontvangen door de middelen, beschouw ik als twee verschillende zaken. Indien gij geleerd zijt door een engel, doch niet geleerd door God, zult gij nooit tot Christus komen, ik zeg niet, zult gij Hem nooit belijden. Maar als God spreekt, en gij Hem zult horen en verstaan, zal die stem zulk een werk in u werken als nimmer tevoren gewerkt werd. De stem van God is een stem op zichzelf, en wordt alzo onderscheiden door hen, die daardoor geleerd zijn. Johannes 6:44-45, Psalm 29, Habakuk 3:12-16, Efeze 4:20-21, 1 Petrus 2:2-3.

Derde tegenwerping. Maar sommige mensen zijn niet zo ongebonden en openbaar goddeloos als anderen, en behoeven alzo niet zo gehamerd en door het vuur aangetast, niet zo gebroken en gewond te worden als anderen.

Antwoord. God weet het best wat wij behoeven. Paulus was even rechtvaardig vóór de bekering als enig mens die zich op zijn burgerlijk gedrag kan doen voorstaan nu, zou ik denken, en toch, niettegenstaande dat moest hij sidderen en stond hij verplet over zichzelf bij zijn bekering. En waarlijk, ik denk hoe rechtvaardiger iemand is in zijn eigen ogen vóór de bekering, hoe meer behoefte hij heeft aan hartbrekend werk, voor zijn zaligheid, omdat een mens van nature niet zo gemakkelijk overtuigd wordt, dat zijn gerechtigheid bij God afschuwelijk is, als hij is, dat dit het geval is met zijn ongebondenheid en openbare goddeloosheid.

Eens mensen goedheid is datgene, hetwelk hem het meest verblindt, hem het meest dierbaar is, waar hij het moeilijkst van kan scheiden, en daarom, wanneer zo iemand bekeerd wordt, die denkt dat hij goedheid van zichzelf genoeg bezit om hem geheel of gedeeltelijk bij God aan te bevelen-maar slechts weinigen derzulken worden bekeerd-wordt er zeer veel brekend werk op zijn hart vereist om hem te doen komen tot het besluit van Paulus: 'Wat dan! zijn wij uitnemender? In het geheel niet.' Romeinen 3:9. Ik zeg, voor hij er toe gebracht kan worden om zijn heerlijke kleren voor vuile lompen aan te zien, en zijn winstgevende dingen slechts voor verlies en drek. Jesaja 64, Filippenzen 3.

Dit wordt ook afgeleid uit deze woorden: 'Voorwaar ik zeg u, dat de tollenaars en de hoeren u (de Farizeeën) voorgaan in het koninkrijk Gods.' Mattheus 21:31. Waarom gaan ze hen voor? Slechts omdat ze vlakker liggen voor het Woord, gemakkelijker overtuigd zijn van hun behoefte aan Christus, en alzo tot Hem gebracht worden zonder, om mij zo uit te drukken, al die omslag, die de Heilige Geest maakt om een van deze tot Hem te brengen. Het is waar, niets is moeilijk of onmogelijk bij God. Maar ik spreek op menselijke wijze. En laat wie er lust toe heeft de proef nemen met een mens uitspattend in dit leven, en een die niet zo is, en hij zal zien, als hij er zich op toelegt om hen beiden te overtuigen, dat zij van nature in een staat van veroordeling zijn, dat de Farizeeër zich op God zal beroepen, met een grote menigte 'o God! ik dank u', terwijl de tollenaar zijn hoofd laat hangen, siddert in zijn hart, en op zijn borst slaat, zeggende: 'O God, wees mij zondaar genadig.' Lukas 18:11-13.

Zodat een eigengerechtig mens slechts een geschilderde Satan of een duivel in fijne kleren is, maar beschouwt hij zichzelf als zodanig? Welnee, hij zegt tot anderen: Sta af, nader tot mij niet, ik ben heiliger dan gij. Het is bijna onmogelijk, dat een eigengerechtig mens zalig zou worden. Maar hij, die een kameel kan drijven door het oog van een naald, kan bewerken dat zelfs zulk een zijn verloren toestand zal zien, en dat hij behoefte heeft aan de gerechtigheid van God, welke daar is door het geloof van Jezus Christus. Hij kan hem doen zien, zeg ik, wie zijn eigen goedheid meer in de weg stond naar het koninkrijk der hemelen dan hijzelf wist, en kan hem ook doen gevoelen, dat zijn leunen daarop even grote ongerechtigheid is als enige zedeloosheid, die de mensen bedrijven. De som dan is, dat mensen, die bekeerd zijn tot God door Christus, door het Woord en de Geest-want dit alles moet samengaan bij krachtadige bekering-dat van die allen het hart moet gebroken en de geest moet verslagen zijn, ik zeg, het moet zo zijn, om de redenen boven aangegeven. Ja, en van alle gevallen, afgeweken en uitgegleden Christenen moet, om weer met God verzoend te worden, het hart gebroken, de ziel gewond, de geest verslagen en bedroefd gemaakt worden over hun zonden.

Kom, kom, de bekering tot God is niet zulk een lichte en gemakkelijke zaak als sommigen het de mensen willen doen geloven. Waarom wordt 's mensen hart vergeleken met braak land, Gods Woord bij een ploeg en Zijn dienaren bij ploegers, indien het hart inderdaad geen behoefte heeft aan verbreking, om het zaad Gods ten eeuwige leven te ontvangen? Jeremia 4:3, Lukas 9:62, 1 Corinthiërs 9:10. Wie weet niet, dat braak land moet beploegd, dat het moet omgeploegd worden, voor de landman het

zijn zaad zal toevertrouwen, ja, en daarna dikwijls terdege geëgd, of anders zal hij maar een schrale oogst hebben.

Waarom wordt de bekering der ziel vergeleken met het enten van een boom als het geschiedt zonder insnijding? Het Woord is de entstek, de ziel is de boom, en het Woord als de stek, moet ingelaten worden door een wond, want aan de buitenzijde vast te hechten, of met een koord aangebonden te zijn, zal hier geen goed doen. Hart moet aan hart, en rug aan rug gevoegd worden, of uw gewaande inenting zal op niets uitlopen. Romeinen 11:17, 24, Jacobus 1:21. Ik zeg, hart moet aan hart en rug aan rug gezet worden, of het sap zal niet van de wortel tot de tak gevoerd worden, en ik zeg, dit moet geschieden door een wond. De Heere opende het hart van Lydia, gelijk een mens de stam opent om er de stekken in te enten, en zo werd het Woord in haar ziel ingelaten, en zo werden het Woord en haar hart aaneen gehecht, zodat zij een werden. Handelingen 16:14.

Waarom wordt van Christus gezegd, dat Hij Zijn zwaard aan Zijn heup zal gorden, en waarom moet Hij zijn pijlen scherp maken? Waarom anders dan opdat het hart met dit zwaard en deze pijlen moge worden geschoten, gewond en bloedende gemaakt? Ja, waarom wordt Hem bevolen dit te doen, indien het volk goedwillig onder Hem wilde buigen en vallen, en hartelijk Zijn genade wilde afsmecken zonder dat zelve. Psalm 45, 55:3-4. Helaas! de mensen zijn te hoog, te trots, te wild, te duivels gehecht aan de wegen van hun eigen verderf, bij gelegenheden zijn zij gelijk aan de wilde ezels op de woeste bergen, niets kan hen verhinderen in hun voornemens, of hen beletten om hun eigen kostbare en onsterfelijke ziel ten verderve te voeren, dan de verbreking van hun hart.

Waarom wordt een gebroken hart gesteld in de plaats van alle offeranden welke wij God kunnen aanbieden, en een verslagen geest gesteld in de plaats van alle brandoffers, gelijk het geval is, zoals gij kunt zien, als gij de tekst vergelijkt met het vers dat voorafgaat, ik zeg, waarom wordt het beter gerekend dan alle, al waren ze ook alle samengevoegd, indien enig deel, of indien alle uitwendige delen der Godsverering, indien zij tezamen genomen werden, in staat konden zijn om de mens een gezond en een recht geschapen nieuw schepsel te maken zonder dat zelve? Een gebroken hart en een verslagen geest zal God niet verachten, maar beide u en al uw dienst zal Hij voorzeker versmaden en verwerpen, indien u, wanneer gij tot Hem komt, een gebroken hart ontbreekt: zodat het hier de zaak is:

Kom gebroken, kom verslagen, kom bewust van, en bedroefd over uw zonden, of uw komen zal geen recht komen tot God gerekend worden, en dus zult gij daardoor geen heil verwerven.

Einde